

TRICOPÍ

SANT MEDIR, AHIR, AVUI I DEMA (1948-1996)

CARTES AMB VENT DE GARBI

Estudi realitzat per

J O S E P   B I G O R D À

Amb el suport de la Fundació Jaume Bofill

I N D E X

I. ELS PRIMERS PASSOS DE LA PARRÒQUIA DE SANT MEDIR

1948-1953 : cronologia

1. La Bordeta : el barri on neix la parròquia
2. Començament al mig del carrer
3. Del 8.12.48 al 4.9.49 : persones i espai
4. L'estratègia d'una activitat febril
5. La casa del poble

II. CONSOLIDACIÓ DE LA CÈL.LULA SOCIAL

1953-1957 : cronologia

6. Aproximació a la vida del barri
7. Creació de nous serveis
8. L'obra de les vivendes i Setmana del suburbi
9. Set de cultura i neguit social
10. Una veritable cèl.lula social

III. UNA TRANSICIÓ REEIXIDA

1957-1960 : cronologia

11. Una herència enriquida
12. Promoció del nivell cultural
13. Art i sensibilitat social
14. Els nous locals en un moment de canvi

IV. NOVA CONSCIÈNCIA ECLESIAL I SOCIAL

1960-1964 : cronologia

15. el repte de la TV i del 600
16. "Construïm la comunitat parroquial"
17. Fe i societat : el compromís dels joves
18. Un forn de cultura proper al poble
19. Lluita obrera
20. La parròquia en un nou context social i cultural

V. ENGRESCAMENT, DESENCÍS I LLUITA

1964-1971 : cronologia

21. La simbòlica setmana del 15 al 22 de novembre de 1964
22. Radiografia de les actituds religioses
23. Aposta per la corresponsabilitat
24. Enmig de la sotragada cultural del 68
25. Rol social de la parròquia en el nou paisatge
26. Contribució a la Resistència
27. Interpel·lacions i tensions

VI. EN L'AGONIA DEL NACIONAL-CATOLICISME

1971-1975 : cronologia

28. L'avantprojecte del Concordat : debat parroquial
29. L'experiència assembleària
30. Els drets humans i la presència en la societat

VII. SENYES D'IDENTITAT DE LA PARRÒQUIA EN LA DEMOCRÀCIA I EN
LA SOCIETAT SECULAR

1975-1980 : cronologia

31. Memòria escrita des de la perspectiva del Consell
Pastoral.

VIII. FIDELITAT A UN IDEARI D'EMPREMTA CONSTITUCIONAL

1980-1996 : cronologia

32. Els quatre principis d'identitat
33. La parròquia no es resigna a ser un ghetto
34. La solidaritat busca les noves marginacions
35. "Nosaltres hi érem"
36. Sant Medir es redefineix sense haver de trencar els
ponts
37. El símbol del Premi de Poesia Amadeu Oller
38. Festa de la parròquia i el sentit de festa a la
parròquia
39. L'ofici de transmetre la flama
40. La crònica d'ahir és història del demà

I. ELS PRIMERS PASSOS DE LA PARRÒQUIA DE SANT MEDIR.

1948 - 1953

1945 - 1948 : Prehistòria

- 9.10.45 Creació de noves parròquies. Entre elles, les de Sant Isidre i Sant Medir.
- 29.08.46 Mossèn Joan Bonet és nomenat responsable de les dues parròquies.
- 16.11.47 Les activitats de les dues parròquies tenen la seva seu en una capella oberta al c/ Sta. Eulàlia, núm. 42, de l'Hospitalet.

1948 - 1953 : Cronologia

- 12.11.48 Mossèn Amadeu Oller és nomenat rector de Sant Medir.
- 8.12.48 L'acte de presa de possessió de la parròquia de Sant Medir se celebra al mig del carrer, en la cruïlla Constitució / Olzinelles (a més de l'acte litúrgic a Santa Eulàlia, 42).
- 4.09.49 Inauguració de l'església de Sant Medir en els baixos del c/ Constitució, 52.
- Immediatament es determina, amb flexibilitat, l'horari del culte i del despatx i es posen en funcionament diverses associacions i serveis de la parròquia: joventut femenina i masculina; Catecisme dominical d'infants; Schola cantorum; Escola de tall i confecció, depenent de la Diputació de Barcelona; Obra de la visitació, etc.
- Immediatament, també, s'organitzen cercles d'estudis, conferències, exercicis, recessos, predicacions extraordinàries, encontres de nodriment dels grups i de la comunitat o feligresia.

- 20.11.49   Benedicció d'una campana, "Josefa", precedida d'una preparació entusiasta i simbòlica.
- 8.12.49   Un primer signe de compenetració entre barri i parròquia : els veïns del c/ Olzinelles organitzen una audició de sardanes.
 Vetllada organitzada per les joventuts parroquials.
- 24.12.49   La festa de Nadal dóna ocasió de conèixer famílies que recorren a la parròquia i d'urgir la generositat dels feligresos.
- 15.01.50   Es confia a l'escultor J. M. Camps i Arnau la realització d'una imatge del Sant Crist.
 Es constitueix una comissió d'industrials que facin el seguiment de les obres del Centre parroquial --l'espai que es dedicarà a formació i esbarjo--.
- 12.02.50   S'ha format una "colla de Sant Medir" a la parròquia. Connecta amb les "colles" de Gràcia, Sant Gervasi, Sarrià i Sants i es pretén arrelar una tradició.
- 5.03.50   Festa de Sant Medir a la Bordeta :
 - s'engalanen els balcons
 - amb tartanes, cavalls i bicicletes es va fins a la Pl. d'Espanya a rebre les colles de Gràcia, amb l'acompanyament de la Banda de cornetes de la Creu Roja.
- 16.04.50   Inauguració dels locals del Centre Parroquial, al Pas. Toledo.
 L'activitat del centre comença de seguida : cinema per als infants de la Catequesi; cinema i teatre

per a joves i grans; assaigs del Quadre escènic i grups joves i juvenils depenents; sessions de professionals convidats o llogats (teatre, il.lusionisme i prestidigitació).

- 4.05.50 Conferències culturals. És un primer assaig, que serà constant al llarg dels anys, de posar de manifest el diàleg entre fe i cultura.
- 2.07.50 Primera processó de Corpus pels carrers del barri. Fins l'any 1965.
- 25.07.50 Primera romeria a Montserrat (350 persones).
- 6.08.50 Formació d'una Biblioteca al Centre.
Durant l'estiu : a) no s'adverteix cap interrupció de l'activitat de la parròquia i dels grups i b) hi ha campaments i excursions.
- 21.01.51 Al full es fa el recordatori de les reunions setmanals : Visitació, Junta de la Joventut masculina, Joventut femenina, Aspirants, Juvenils, Cercles d'estudis per a homes i per a joves, Joventut Obrera.
- 11-25.02.51 Missió popular a tot Barcelona. El ritme de vida parroquial segueix les pautes ja marcades el primer any.
- 9.09.51 Compra de la casa núm. 84 del c/ Olzinelles que permetrà el trasllat de la família que vivia al pis 1er de Constitució, núm. 52.
- 23.09.51 Festa Major de La Bordeta. Audició de Sardanes, al Centre i al Pas. Toledo, organitzada per la Comissió de festes.

- 14.10.51 Reunió general de totes les associacions parroquials per inaugurar el curs 1951-1952. Comença la tradició de les assemblees.
- 1.11.51 S'estrena la convivència a la rectoria de Sant Medir : c/ Constitució, 52, 1er. Castanyada.
- 15.11.51 Comença un servei d'Assessoria jurídica.
- 1.12.51 Inauguració d'una Escola nocturna per a joves. Classes de cultura general i francès.
- 20.01.52 Es constitueix una Comissió d'hostatge per al Congrés Eucarístic Internacional.
- 20.04.52 Comença una preparació immediata al Congrès amb una sèrie de conferències.
- 1.06.52 Clausura del Congrès.
- 17.08.52 Agraïment a la Comissió de Festes del c/ Olzinelles pel partit de futbol jugat a benefici de l'Obra de la Visitació.
- 1.09.52 S'obre la matrícula per a l'Escola parroquial a punt d'inaugurar-se.
- 5.10.52 Comença a funcionar provisionalment.
- 10.11.52 L'Escola nocturna per a nois a les assignatures de cultura general i francès hi afegeix les de dibuix lineal i català.
- 16.11.52 S'anuncien cercles d'estudis sobre Apologètica i qüestions socials per als homes. I sobre temes especialitzats de joventut, per als joves.
- 1-7.12.52 Setmana de joventut.

- 11.01.53 S'anuncia que l'escultor J. M. Camps i Arnau està treballant una imatge de Sant Medir, en talla, per encàrrec de la Colla.
- 22.02.53 Assaig general de la Passió.
- 8.03.53 Benedicció de la imatge de Sant Medir, obra de J. M. Camps i Arnau.
Representació teatral de La Passió.
- 17-19.03.53 Primera Campanya del soldat.
- 26.07.53 Instal·lació d'un taller de Natzaret.
- 9.08.53 Agraïment a la Comissió de Festes del c/ Toledo pel festival organitzat a favor de famílies i persones necessitades.
- 11.10.53 Missa de començament de curs de les Escoles Parroquials.
Assemblea de pares d'alumnes.
- 18.10.53 Comencen les activitats del Taller de Natzaret.
- 30.11-6.12.53 Setmana de conferències socials.
- 12.53 Visita del P. Malley, dominic francès.

CONTEXT MUNDIAL

1.948-1.953

- 30.01.48 Assassinat de Mahatma Gandhi.
- 1.03.48 Evacuació de les tropes britàniques de l'Índia.
- 7.04.48 Ja funciona l'OMS.
- 14.05.48 Neix l'Estat d'Israel.
- 26.05.48 Fleming visita Barcelona.
- 24.06.48 Bloqueig de Berlín.
- 1.09.48 Es constitueix a Barcelona el grup artístic "Dau al set" (Brossa, Arnau Puig, Cuixart, Pons, A. Tàpies i Tharrats).
- 2.11.48 Elecció de Harry Truman.
- 12.11.48 El nen precoç Pierino Gamba dirigeix l'orquestra al Palau de la Música.
- 10.12.48 Declaració dels Drets Humans per l'Assemblea general de l'ONU (48 sí i 8 abstencions - Bolívia, Ucraïna, Bielorrússia, Iugoslàvia, Txecoslovàquia, Unió Sudafricana, Aràbia Saudí). Pròleg i 30 articles.
- 25.12.48 Mor Pompeu Fabra (nascut el 1868) a Prada. (És l'any de la mort de Brassens, Turina, Lamote de Grignon, Alcalá Zamora, Lerroux, Rovira i Virgili).
- 26.12.48 Detenció del cardenal primat d'Hongria, Joseph Mindszenty.
-
- 18.03.49 Fundació de l'OTAN.
- 16.04.49 Funciona el pont aeri a Berlín.
- 23.05.49 S'aprova la R.F. d'Alemanya.

- 1.06.49 Esclaten 10 bombes durant la visita de Franco a Barcelona.
-
- 6.07.49 Inauguració de l'aeroport provisional d'El Prat de Llobregat.
- 10.07.49 Triomfa el neorrealisme italià : " Ladrón de bicicletas ".
- 12.10.49 Creació de la R.D.A.
- 1.10.49 Triomf de Mao Tse Tung.
-
- 12.01.50 Mor Amadeu Hurtado (1875). (És l'any de la mort d'Orwell, Cesare Pavese, Bernard Shaw).
- 13.01.50 Estrena d'El tercer hombre.
- 14.02.50 Pacte d'amistat Stalin-Mao.
- 24.02.50 Execució, a Barcelona, de Manuel Sabater (24 anys) germà de Quico Sabater.
- 7.05.50 Canonització del P. Claret.
- 11.05.50 Pla Schuman per a l'Europa arruïnada.
- 10.05.50 Es constitueix a Barcelona la SEAT.
- 8.06.50 Guerra de Corea.
- 19.07.50 Aprovació definitiva del l'Opus Dei.
- 21.07.50 Ordre que limita la quantitat per sortir d'Espanya (2.000,- Ptas.) i per entrar (10.000,- Ptas.).
- 1.08.50 Balduí presta jurament.
- 12.08.50 Publicació de l'Humani Generis.
- 18.10.50 Desastre francès a Vietnan.
- 27.10.50 Comença a l'ONU el debat sobre Espanya.
- 1.11.50 Proclamació de l'Assumpció.

- 4.11.50 Admissió d'Espanya en els organismes especialitzats de l'ONU.
- 1.12.50 S'estrena "En la ardiente oscuridad"
-
- 15.01.51 Mor Maxence Van der Meersch autor de "Cuerpos y almas". (És l'any de la mort de Gide i Pétain).
- 23.02.51 1â Vaga de tramvies a Barcelona. Protesta més ampla.
- 16.03.51 Vaga general.
- 12.05.51 Assaig de la bomba H.
- 21.06.51 Inauguració de la Ciudad de los muchachos.
- 7.06.51 Darreres execucions de Nuremberg.
- 20.09.51 Suïssa. El govern nega el dret a vot a les dones.
- 25.10.51 Churchill torna al govern.
- 23.11.51 Presentació del "topolino" a Barcelona.
- 11.11.51 Conferència de Dalí sobre Picasso al Teatre Maria Guerrero, a Madrid. "Picasso es un genio. Yo también. Picasso es comunista. Yo tampoco".
- 13.12.51 Josep Pla guanya el Joanot Martorell, amb "El carrer estret". Virgili l'Osa menor amb "Les hores retrobades".
- 18.12.51 Aprovació dels pressuposts generals de l'Estat.
Despeses : 23.000 milions; Entrades : 21.000 milions.
-
- 1.01.52 Discrepàncies en el carlisme : Xavier de Borbón es proclama rei.

- 6.02.52 Consell de guerra contra la C.N.T.
- 14.02.52 Afusellament de 5 anarquistes.
- 22.03.52 Fi del racionament de pa.
- 5.04.52 Arriba a Madrid la missió militar E.U.A.
- 27.05.52 XXXV Congrés eucarístic internacional.
- 6.06.52 Inauguració de la factoria de l'empresa SEAT.
- 30.06.52 Darreres entregues del pla Marshall.
- 11.08.52 Hussein, nou rei de Jordània.
- 27.08.52 Alemanya indemnitzarà Israel.
- 4.11.52 Victòria d'Eisenhower.
- 18.11.52 Mor Paul Eluard.
- 4.12.52 S'autoritza la venda de carn de balena a Espanya.
- 10.12.52 Albert Schweitzer, Premi Nobel de la Pau.
-
- 13.01.53 Iugoslàvia estrena constitució. El mariscal Tito és elegit president de la República.
- 30.01.53 Espanya ingressa a l'UNESCO.
- 5.03.53 Mor Stalin (1879).
- 29.04.53 Cine neorrealista a l'espanyola "Bienvenido Mr. Marshall".
- 1.06.53 Accident al cremallera de Montserrat : 8 morts i 200 ferits.
- 17.06.53 E.U.A. concedeix a Espanya 226 milions de dòlars en ajuda militar.
- 26.07.53 Assalt a la caserna de Moncada per un grup d'intel.lectuals, comandats per Fidel Castro, amb 26 anys.

- 17.07.53 Espanya cedeix en ús de fruit i per 90 anys el monestir de Poblet al Cister.
- 25.07.53 6 morts i 107 ferits en xocar 3 trens del cremallera de Montserrat.
- 21.07.53 Desarticulació del PSUC.
- 27.08.53 El Concordat. Es consolida el règim de Franco.
- 20.08.53 URSS té també la bomba H.
Milloren les relacions EUA-Espanya. Les bases.
- 15.09.53 No del Vaticà als capellans obrers.
- 28.09.53 El govern comunista destitueix Wyszynski.
- 29.10.53 Per primer cop els estudiants boicotegen les eleccions del SEU.
- 18.10.53 Els polonesos defensen el cardenal Wyszynski.
- 1.11.53 Escalada anticomunista a EUA.
- 13.11.53 Surt el primer vehicle SEAT. Un turisme model 1400 D-A. B.87.223. El projecte és de fabricar 100.000 cotxes / any.
- 12.12.53 Premi Santa Llúcia, "Victor català" 1ª vegada a Jordi Sarsanedes, "Mites". "Joanot Martorell " a Josep Maria Espinàs "Com ganivets o flames". "Osa menor" a M. Martí i Pol, per "Paraules al vent".

Balanç .- De 1939 - 1953 : 9.385 executats per delictes polítics i polítics-socials.

CARTA NUM. 1 : La Bordeta : el barri on neix la parròquia
de Sant Medir.

Amigues i amics,

Els anys 50, mogut pel desig de familiaritzar-me de debò amb la gent de la parròquia de Sant Medir, enmig de la qual em movia i treballava, vaig aprendre que calia conèixer les circumstàncies que l'emmarcaven i la marcaven. Una de les circumstàncies, evidentment, és el lloc, el barri. El barri, on va néixer i on ha fet el seu desplegament i la seva evolució la parròquia de Sant Medir, és La Bordeta.

Aquells anys, en molts sectors catòlics de casa nostra, hi havia una febre veritable per estar al corrent de tot allò que s'escrivia a França sobre teologia, pastoral, sociologia religiosa. No ha d'estranyar, doncs, que llibres com "La ville et l'homme", de Michel Quoist, i "Manuel de l'enquête social", de Louis-Joseph Lebret, fossin literalment devorats per tal de descobrir nous camins d'aproximació a la realitat, i fer més vàlid i eficient el propi treball. De Lebret, per exemple, un hi aprenia la conveniència de conèixer pam a pam el barri i de situar-lo dins del conjunt global del que en forma part.

Per fidelitat potser a aquest aprenentatge, considero pertinent de presentar, en aquesta primera carta, alguns trets que ajudin a identificar La Bordeta de l'any 1948, que és el barri de la parròquia de Sant Medir.

Som al sud-oest de Barcelona. La línia que senyala la Gran Via de les Corts Catalanes --aleshores Avenida de José Antonio-- des de l'estació de Magòria fins a la Plaça Cerdà marca la partió de la parròquia per la banda meridional. Si des de la

Plaça Cerdà, de sud a nord, seguim el carrer Badal fins al carrer Andalusia, marquem la banda ponent. I si des de l'estació de Magòria pugem pel carrer Moianès i, trencant a l'alçada del carrer Portugaleta, indiquem la banda de llevant. El rectangle, pel cantó del nord, el tanca la línia que tracem successivament els carrers Andalusia, Manzanares, Noguera Pallaresa, Plaça de la Farga i Ferreria. El rectangle que acabem de dibuixar ocupa de fet la major part del barri de la Bordeta. Aquesta és una de les raons per la qual Sant Medir i la Bordeta han esdevingut gairebé sinònims a l'hora d'identificar la parròquia, tot i que la franja que va de Badal fins a Riera Blanca --el límit oriental de L'Hospitalet de Llobregat-- és també del barri de la Bordeta.

Amb pinzellada exacta de Duran i Sanpere, el dibuix geomètric de La Bordeta és aquest : dos dels límits, llevant i ponent, són dues rieres, la riera de Magòria i la Riera Blanca, i el perímetre el completen dues vies, filles de la moderna urbanització, l'avinguda de José Antonio (avui, Gran Via de les Corts Catalanes) i la via del Metro Transversal. El mateix Agustí Duran i Sanpere (1887-1975), essent director de l'Arxiu Històric de la Ciutat, va escriure, l'any 1953, una petita ressenya històrica sobre el barri de La Bordeta. Escrivia Duran i Sanpere que la raó de ser del barri de La Bordeta "fou l'antic camí de Santa Eulàlia de Provençana, el primer sector del qual agafa el nom de carrer de La Bordeta. Tal com ara està disposada la urbanització de l'ala occidental de Barcelona, a partir de la Plaça d'Espanya, les preferències van pel cantó de la carretera de Sants ja que enllaça directament amb Esplugues i per Esplugues amb carreteres de gran trànsit (...), però això no afecta la categoria històrica (del vell camí de Santa Eulàlia)".

D'acord amb els estudis de geografia històrica de Barcelona, als quals fa referència l'esmentat historiador, l'itinerari de sortida de Barcelona era el següent : "A l'època romana, la sortida de les muralles de Barcino, pel costat de ponent, seguia els actuals carrers de la Boqueria, Hospital, Sant Antoni, Avinguda Mistral fins a la Plaça d'Espanya (...) I des de la Plaça d'Espanya el camí de Sant Boi (que era el pas tradicional del Llobregat) és el de La Bordeta, per l'Hospitalet i Cornellà. El mateix nom de L'Hospitalet recorda la protecció que es donava als vianants per mitjà d'hostals i d'hospitals, institucions que sempre van anar molt barrejades. Més protecció rebien encara els devots peregrins que anaven als santuaris més celebrats per enfervorir les seves creences o per trobar el perdó dels seus pecats. Aquest fet explica l'existència del camí de La Bordeta (...) D'aquesta manera, la via romana que sortia de la Porta del Call i que, en arribar a la Creu Coberta o Plaça d'Espanya, prenia el nom de Via Augusta, travessava el Llobregat per Cornellà i l'antic Alcalà, ara Sant Boi, i continuava cap a Olesa de Bonesvalls, camí que indiquen diverses troballes romanes.

"Si aquesta teoria resultés certa --afegia Duran i Sanpere-- La Bordeta seria el barri que es va anar formant al costat del camí tradicional que és de trànsit freqüent en una època que presenta circumstàncies favorables per a la seva aparició".

"La carretera de Sants representa el camí competidor i més afortunat, especialment des del moment en que l'Estat, en el segle XVII, es feu càrrec del camí ral i bastí el magnífic pont de Molins de Rei. Mentre el poble de Sants s'eixamplava i es sobrepoblava, el barri de la Bordeta va haver d'esperar la

formació d'Hostafrancs, cent anys després, per poder participar de la seva prosperitat i començar la transformació de zona rural en barri industrial".

Quan la parròquia de Sant Medir donava els primers passos, subsistien encara algunes masies a La Bordeta que palesaven l'origen recentment rural : Can Sala, Can Valent Petit, Can Massagué i Can Poch, Can Paperina i Can Pessetes. "La Bordeta, aleshores, era com un poble --escriuria més endavant Joan Suriñach i Quintana, a la Revista "S a n t s", abril de 1972-- i com a tal servava reminiscències rurals. Els carruatges que transitaven més usualment per la carretera eren els carros tirats per cavalls de caminar maimó. Venien carregats d'alfals, de verdures, de palla, de les veïnes poblacions com ara Gavà, el Prat de Llobregat, Viladecans, etc. A la carretera hi havia abeuradors situats davant dels bars i de les tavernes, de manera que amo i bèstia, a les acaballes del viatge, poguessin saciar la set gairebé plegats". L'estampa rural, d'altra banda molt senzilla i pobre, de La Bordeta es veia sobretot en moltes de les cases dels carrers Gavà i Constitució que són els noms que designen l'artèria transversal del barri, l'antic camí de La Bordeta, abans d'entrar a l'Hospitalet. Avui, encara, és possible veure la façana rònega d'alguna d'aquelles cases.

No vull fatigar-vos. Estic segur, però, que hi ha la curiositat de saber alguna altra cosa com aspectes culturals, esportius i econòmics de La Bordeta l'any 1948. Recordo que al cap d'un mes d'haver arribat a La Bordeta, vaig tenir l'oportunitat de veure una publicació que va difondre la Comissió Oficial de la Festa Major de La Bordeta. El fulletó presentava la fesomia històrica, cultural i econòmica del barri. Això era el

més de setembre de 1953. Tinc al davant aquell fulletó de 24 pàgines. El vaig llegir amb molta il·lusió fa quaranta-dos anys. I ara el rellegeixo amb més curiositat encara. En l'apartat que recull l'existència d'entitats culturals al barri un pot deduir que l'any 1948 no n'hi havia pràcticament cap, tret de les escoles : l'escola graduada del senyor Casals, el Grup escolar Gayarre i l'Escola Nacional de nenes del carrer Constitució/Olzinelles. La Societat Coral "La Floresta", centenària, en aquells moments estava clausurada. El "Casinet de La Bordeta", que havia sigut un centre de forta vitalitat, ja no existia. Hi havia la Fundació Garcia Fossas. Era una entitat benèfico-social, d'un interès indiscutible, però no significava pròpiament un fet social generador de vida social, tot i que posseïa un Museu de pintura i escultura d'autèntica categoria amb quadres de Benlliure, Mir, Zurbarán, Romero de Torres, Rusiñol, Urgell, Casas, etc. i amb escultures de Fiot, Cardona i d'altres que havia cedit a la "Fundació" el fundador, Artur Garcia Fossas. Una meravellosa riquesa artística de la qual n'eren coneixedors molt pocs habitants de La Bordeta.

Pel que fa a la vida esportiva, l'any 1948 no havien reemprès encara la seva activitat des del 1936 el "Club Esportiu La Floresta" ni el "Club Dinàmic Batlló". Només hi havia el "Club de Futbol Bordeta" i el "Club Ciclista Catalunya". Per cert que el Club de Futbol Bordeta l'any 1948 s'havia hagut de retirar del Campionat de Lliga per dificultats econòmiques. En canvi el Club Ciclista Catalunya se sentia cofoi perquè havia participat en moltes proves, i justament aquell any 1948 en el "Cinturó de Barcelona".

Ni que sigui amb poques ratlles, voldria fer esment d'algunes dades sobre el desplegament econòmic del barri, segons el que recull en el fulletó de referència Joan Gaspà. Ressenya breument els rams de producció següents : en la indústria tèxtil hi ha 10 empreses, la més important de les quals és la Fàbrica Batlló, on aleshores hi treballen 1.800 obrers. La indústria siderometalúrgica té una forta representació a La Bordeta : 52 empreses des de petits tallers a "La Hispano Suiza Fàbrica de Automòviles, S.A.", passant per importants tallers de fundició. En el llistat hi figuren també indústries químiques, del vidre, de la llet i de la farina. "El Molí de la Bordeta", per exemple, en aquells moments, duia a terme una producció superior als deu milions de pessetes anuals. No he de posar el punt final a aquesta carta sense haver donat constància que la gent que vivia a La Bordeta el 1948, i que no arribaven possiblement als set mil habitants, mantenien un nivell de relació veïnal molt semblant a la d'un poble. Considero que en aquest fet hi rau una de les raons que expliquen la disponibilitat integradora que va trobar la parròquia de Sant Medir.

Quan i com començà a configurar-se la parròquia ho explicaré en pròximes cartes. Adéu.

Una abraçada.

CARTA NUM. 2 : Començament al mig del carrer.

Amics i amigues,

Sospito que la pregunta que se'm fa, ara, és aquesta : Quan va néixer la parròquia de Sant Medir ? . En la memòria de la comunitat hi ha una data a la qual es vincula el naixement o, si més no, l'inici del camí autònom de la parròquia : el 8 de desembre de 1948. Així ho confirmen els papers. En el record d'alguns testimonis, el moment queda fixat a les acaballes de l'any 1948, sense determinar exactament la data.

S'acabava efectivament l'any 1948. Havien passat moltes coses aquell any : l'assassinat de Mahatma Gandhi; el naixement de l'Estat d'Israel; la mort de l'escriptor i novel·lista francès Georges Bernanos; la constitució a Barcelona del grup artístic "Dau al set" amb Brossa, Arnau Puig, Cuixart, Pons, A. Tàpies, Tharrats. Quatre dies després del 8 de desembre, l'Assemblea General de les Nacions Unides va promulgar la Declaració dels Drets Humans. El dia de Nadal, morí a Prada del Conflent Pompeu Fabra. L'endemà fou detingut el primat d'Hongria, el cardenal Joseph Mindszenty.

El dia 8 de desembre de 1948, doncs, s'inicia la vida pròpia de la parròquia de Sant Medir. El fet és que aquell dia mossèn Amadeu Oller, el primer rector de Sant Medir, va prendre possessió de la parròquia, és a dir, va iniciar oficialment l'exercici del càrrec i l'encàrrec que li havia confiat el bisbe de Barcelona. Què va passar aquell dia ? . Curiosament, allò que va quedar gravat en la memòria de la gent de la parròquia i del mateix mossèn Amadeu era que la presa de possessió s'havia fet al mig del carrer, en l'indret que correspon al carrer de la

Constitució, davant mateix del carrer Olzinelles, és a dir, en el lloc on hi ha actualment l'escala que dona accés a la placeta de l'església nova de Sant Medir. En aquell punt, mossèn Amadeu, que havia rebut el nomenament un mes abans, acompanyat d'un grup de persones, prengué possessió de la parròquia. al mig del carrer. Aquesta és una de les versions. És la versió que ha quedat en la memòria del poble. Versió que quedà fixada de seguida. Recordo perfectament que l'any 1953, quan no havien transcorregut encara cinc anys, mossèn Amadeu mateix m'havia explicat les coses d'acord amb aquesta versió, donant al fet un sentit profund tant pel que fa a la pobresa dels inicis com pel que fa a la inserció en el barri. Uns anys més tard, a través de converses amb mossèn Joan Bonet i Baltà, que havia assumit abans del nomenament de mossèn Amadeu la responsabilitat de les parròquies de Sant Isidre i Sant Medir, m'havia assabentat que la presa de possessió s'havia celebrat en el temple provisional que ell havia obert al carrer Santa Eulàlia, 42, de l'Hospitalet de Llobregat, on s'hostatjaven les dues parròquies, la de Sant Isidre i la de Sant Medir.

Repasant la col·lecció dels fulls parroquials de Sant Isidre, he trobat que en el full corresponent al 5.12.48 s'anunciava que el dia 8 de desembre "la parròquia de Sant Medir que, des de la seva fundació, ha estat unida a la parròquia de Sant Isidre en les seves funcions espirituals entrarà en el període de la seva organització definitiva" i, seguidament, indica que la presa de possessió de Mossèn Amadeu es farà aquell dia. "Tots els feligresos de la parròquia de Sant Medir, a les 12 del matí, del dia de la Immaculada, han de ser presents en

l'actual església parroquial (Santa Eulàlia, 42) on se celebrarà aquest acte tan solemne, al qual no hi han de faltar els feligresos de Sant Isidre".

Quina és la versió autèntica? Probablement les dues són autèntiques. Però l'esdeveniment històric cal llegir-lo d'acord amb el sentit que li va donar i li dóna la memòria col·lectiva. Perquè què és realment un esdeveniment històric? La resposta immediata que sembla evident diu que l'esdeveniment històric el constitueixen els fets que es poden veure o es pogueren veure. Tanmateix les coses potser convé matisar-les. Ben mirat, no n'hi ha de fets en brut, és a dir, no n'hi ha de fets que es puguin donar a conèixer d'una forma absolutament objectiva. Només hi ha fets "interpretats". Quan dues o tres o més persones ens expliquen un mateix fet, cada una d'elles ens l'explica de manera distinta: cada una d'elles ens assabenta del fet tal com ella l'ha vist o l'ha viscut. I és que els fets són històrics justament perquè se'ls interpreta reconeixent-hi un sentit determinat. Hi ha coses, fets, que passen i no deixen cap petjada, perquè no tenen cap significat, cap sentit especial. Un esdeveniment històric és aquell que deixa una petjada en la memòria d'una persona o d'un grup o d'una comunitat, senzillament perquè s'hi ha descobert un sentit.

Ben segur que aquell 8 de desembre de 1948 les coses van anar com explicava mossèn Joan Bonet. Des "del temple provisional del carrer Santa Eulàlia sortí una llarga processó per rebre (mossèn Amadeu) al carrer Moianès (...). De retorn al temple, on no hi cabien els feligresos que l'acompanyaren, es feu la cerimònia de la pressa de possessió, vaig posar simbòlicament a les seves mans la parròquia de Sant Medir, col·locant-li

l'estola, i el doctor Masdexert va pronunciar un sermó eloqüent, explicant la cerimònia". I ben segur també que, abans o en el curs de la processó o després de la cerimònia, va haver-hi l'acte de presa de possessió al mig del carrer tal com resta en la memòria de la comunitat.

Això no ens hauria d'estranyar, sobretot quan el fet agafa el relleu d'un símbol, tal com l'explicava el mateix mossèn Amadeu, al·ludint a la senzillesa dels orígens de Sant Medir i a la seva voluntat d'inserció en l'entranya del poble, del barri. I, repeteixo, així, ha quedat aquell esdeveniment en la memòria col·lectiva. I així s'ha anat commemorant.

Quan, el 1993, es va produir l'últim rellevament de titulars en la direcció de la parròquia, es recordava així el fet de l'any 1948 : "Fa gairebé 45 anys, davant mateix d'aquesta església, a la cruïlla Constitució/Olzinelles, va començar l'aventura de la parròquia i de la comunitat de Sant Medir. Aquí davant mateix, mossèn Amadeu Oller, acompanyat d'un petit grup de cristians i cristianes, iniciava, al bell mig del carrer, el seu servei de rector."

Tornem al 8 de desembre de 1948. Deia al començament de la carta que a aquesta data es vincula el naixement o, si més no, l'inici del camí autònom de la parròquia. Tot plegat demana una explicació. Hi ha una petita prehistòria que precedeix el naixement de la parròquia.

Heus ací unes dates importants :

a) El 9 d'octubre de 1945, l'autoritat diocesana de Barcelona promulga un decret de creació de noves parròquies; una d'aquestes parròquies és la de Sant Medir i una altra la de Sant Isidre. La de Sant Medir suposaria un desmembrament d'una part

del territori de la parròquia de Sants i la de Sant Isidre el desmembrament d'una part de Sants i d'una part de Santa Eulàlia de Provençana.

b) El 29 d'agost de 1946, mossèn Joan Bonet i Baltà és nomenat ecònom --l'equivalent a rector-- de les parròquies de Sant Medir i Sant Isidre.

c) El 16 de novembre de 1947 comença el culte de les dues comunitats parroquials (Sant Medir i Sant Isidre) en una capella que obre mossèn Joan Bonet en el número 42 del carrer de Santa Eulàlia.

A partir d'aquest moment tant en els llibres parroquials de baptismes i de matrimonis com en el full parroquial, hi ha l'existència administrativa de les dues parròquies. Fins i tot, consta l'atenció catequètica als infants de les dues demarcacions, atenció confiada a les Congregacions Marianes: a més dels locals dels carrers Aprestadora i Santa Eulàlia, es fa esment del carrer Olzinelles/Constitució, que era una escola nacional de nenes. Amb tot, com és comprensible, la major part de les energies anaven destinades a la parròquia de Sant Isidre.

d) El 12 de novembre de 1948, mossèn Amadeu Oller i Berenguer és nomenat rector de la parròquia de Sant Medir.

El dia 14 de novembre de 1948, en el full parroquial, Mossen Joan Bonet escriu als feligresos de la parròquia de Sant Medir una nota, assabentant-los que havia estat nomenat rector de Sant Medir Mossèn Amadeu Oller i Berenguer, "sacerdot exemplar --afegia-- músic excel·lent i apòstol creador, a Barcelona, d'institucions socials de gran influència. Aviat s'adreçarà

personalment als seus feligresos i emprendre amb un alè, que sabem infatigable, l'organització definitiva de la seva parròquia".

Algunes vegades he pensat que mossèn Amadeu, dotat d'una notable sensibilitat musical, el dia que li fou comunicat el nomenament de rector de Sant Medir estaria encara impressionat per l'impacte i la curiositat que havia despertat a Barcelona un nen prodigi, Pierino Gamba, que, el dia 11 de novembre, havia dirigit l'Orquestra de Barcelona, al Palau de la Música. En qualsevol cas, s'havia tractat d'una cosa que no havia passat desapercebuda a la gent de Barcelona.

A l'hora de rebre el nomenament, mossèn Amadeu ja en tenia alguna notícia. Tinc entès que en algun moment mossèn Amadeu havia imaginat també alguna altra possibilitat. Però aquesta tenia indubtablement el seu pes. Un dia, o més ben dit, un migdia, en que es trobaven reunits a la rectoria de Santa Madrona Mossèn Joan Masó, mossèn Reverter, mossèn Joan Bonet i mossèn Amadeu --l'any 1947, potser-- mossèn Bonet li va suggerir a mossèn Amadeu que demanés Sant Medir. El mateix mossèn Bonet que explica aquests detalls en una entrevista publicada l'any 1960 assegurava que la parròquia de Sant Medir era molt adequada per a mossèn Amadeu.

Es difícil saber més coses. El cert és que mossèn Amadeu va acceptar el nomenament del dia 12 de novembre de 1948 i el 8 de desembre va iniciar la seva tasca a La Bordeta. Obviament, a partir del 8 de desembre, el grup reduïdíssim de feligresos de Sant Medir que compartien comunitat amb els de Sant Isidre van començar un camí autònom.

Fins aviat.

Una abraçada.

CARTA NUM. 3 : Del 8.12.48 al 4.9.49 : persones i espai.

Amigues i amics,

En la carta anterior, m'havia entretingut fent una mica de filosofia sobre la forma com la memòria viva de la comunitat va guardar i guarda encara el moment de l'inici de l'aventura de la parròquia de Sant Medir. Recordeu la data ?. Era el 8 de desembre de 1948.

Al cap de nou mesos, un període de temps ben simbòlic, tingué lloc la inauguració de la petita església. A la planta baixa del número 56 del carrer Constitució. Era exactament el 4 de setembre de 1949. Tinc al davant el programa dels actes que van configurar aquella festa : el moment central, naturalment, fou la benedicció del nou temple provisional que presidí el bisbe de Barcelona. Vull fer-vos reparar que, al costat de l'acte central, hi hagueren altres expressions festives : dos partits de futbol --entre els equips infantils de Sant Isidre i Sant Medir i entre el segon equip de Sant Isidre i el primer de Sant Medir-- i audició de sardanes a la Plaça del Fènix, un dels racons entranyables de La Bordeta. (Sabeu perquè van posar aquest nom a la placeta del Fènix? Perquè quan es va obrir la plaça hi havia en ella una palmera d'ornament, provinent de l'Índia, dita "fènix". Així consta en un manuscrit de l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona). A més a més, a la vigília, s'havien repartit subsidis per a gent necessitada del barri. I vull fer-vos reparar en aquests detalls perquè, encara que pugui semblar una cosa absolutament normal, al meu entendre, és una cosa absolutament singular. Fixeu-vos que la festa del primer

temple a la Bordeta va lligada a la festa del carrer; la litúrgia va anar vinculada amb l'esbarjo; i l'expressió religiosa va anar precedida d'un gest de solidaritat.

A la llum de l'estil que revestí la festa inaugural d'un espai, el temple, que ve a ser el local social de Sant Medir, i a la llum del que, en el transcurs dels dies i dels anys, esdevindrà la parròquia, criden coherentment l'atenció les paraules amb les que el rector i la junta d'Obra invitaven a la festa : "... estem segurs --escrivien-- que tothom, sense distinció, considera com a seu aquest temple, casa del poble i casa de Déu". Curiosament, quatre anys després, un sociòleg francès, religiós dominic, del Centre d'Estudis "Oeconomie et humanisme", farà servir la mateixa expressió "casa del poble", per descriure allò que, als seus ulls de sociòleg, era Sant Medir. Ho veurem en una altra carta, on recollirem el testimoni del P. François Malley.

Tornem encara al 4 de setembre de 1949. D'alguna manera, es consumava aquell dia el procés d'emancipació de la parròquia de Sant Medir respecte de la de San Isidre, procés que s'havia desencadenat el 8 de desembre de 1948.

Tant mossèn Amadeu com les persones, la memòria de les quals he mirat d'esbrinar, remarquen quatre coses : primera, pràcticament s'havia de començar de zero. "Mossèn Amadeu --confia en uns papers un testimoni d'aquella època-- es trobà amb el nomenament de rector a la butxaca i res més"; segona, de seguida es va posar mans a l'obra i un petit equip de persones molt responsables van fer-li costat per a emprendre aquella tasca; tercera, el grau d'entusiasme que va marcar la parròquia des dels inicis amb una atenció més que prioritària per als sectors joves,

és una clau d'explicació indiscutible en qualsevol hipòtesi que es vulgui fer servir per entendre el fenomen Sant Medir; i quarta, la connexió efectiva amb la barriada de La Bordeta de la qual la parròquia en va rebre una empremta característica i a la qual la parròquia li va comunicar una capacitat associativa indiscutible.

Pocs dies abans de la inauguració de la petita església parroquial que --ho recordo un cop més-- tingué lloc el 4 de setembre de 1949, mossèn Amadeu feia unes manifestacions significatives a la Revista OASI, de Sant Isidre. Pel que diu i pel que s'entén un pot adonar-se que els primers temps, després del 8 de desembre de 1948, van anar acompanyats d'una recerca infructuosa d'espai on poder-se reunir i celebrar la fe.

Un cop aconseguit aquest espai en la planta baixa del número 52 del c/ Constitució, es va verificant que, malgrat les resistències i els obstacles, hi ha moltes raons per a l'esperança. Una d'aquestes raons, indubtablement, és el tarannà de mossèn Amadeu habitat fàcilment per l'optimisme, l'entusiasme i l'engrescament que sap encomanar al seu voltant amb facilitat. En l'esmentada entrevista, fixeu-vos que, després d'al·ludir gairebé de passada al capítol de les dificultats, de seguida passa a parlar dels seus primers contactes amb la gent de la parròquia que tot just començava a caminar. "Els primers contactes --reconeixia-- han sigut veritablement engrescadors. Nois i noies han sentit l'encís de la parròquia que naixia per preocupar-se directament dels seus problemes". I, immediatament, es produeix la interacció : "al caliu de l'entusiasme dels joves, tot i que estaven privats de tot, s'ha rejuenit el meu cor i

s'ha omplert d'esperança vers un esdevenidor madur". Esdevenidor que descriu en termes de vida espiritual, de restauració moral i d'equilibri social de la barriada.

En el capítol dels contactes, hi ha l'agraïment del suport que ha trobat en la Junta d'Obra. "Puc assegurar --afirma-- que no és una Junta d'honor". La formen "persones actives que han acceptat amb entusiasme la responsabilitat de resoldre el problema econòmic, aguditzat --constata òbviament-- per la crisi actual que ha creat forçosament la construcció del temple parroquial".

Val la pena remarcar l'agraïment que manifesta per "la col.laboració espontània i desinteressada que han ofert les comissions dels diversos carrers que organitzen les seves festes els primers dies de setembre". M'imagino, amigues i amics, que, a més del que suposen de ratificació d'aquelles quatre coses que apuntava no fa gaire, les darreres paraules de mossèn Amadeu són indicatives d'un fet que ha de tenir en l'avenir de la parròquia una transcendència excepcional. Em refereixo a la relació estreta que, immediatament, s'estableix entre la parròquia i la barriada, aquesta vegada a través de les comissions de festes dels carrers. Aquí rau una de les raons que expliquen no tan sols el caràcter aglutinant que va aportar la parròquia al conjunt social de La Bordeta, sinó també el fet que Sant Medir, com a realitat social, sigui homologada a les altres entitats de la barriada i més enllà de la barriada i que, pràcticament, se la consideri com a entitat imprescindible.

Els nou mesos que van des del 8 de desembre de 1948 al 4 de setembre de 1949 van ser d'una inexplicable activitat i fecunditat : obres, reunions, projectes, contactes, superació de

recels, presentiments de volada. No es pot deixar de banda que la parròquia venia a enaltir la barriada més marginal de Sants. I la gent de La Bordeta va anar prenent consciència que arribava un moment propici per aixecar socialment el cap.

Eren els anys de la postguerra espanyola. Amb moltes limitacions econòmiques. Amb una situació social molt malalta. Amb moltes ferides que havien quedat de la guerra juntament amb la tràgica divisió de vencedors i vençuts. A més a més, la barriada de La Bordeta era la part perifèrica del poble de Sants. Gairebé un suburbi, no només en el sentit urbanístic sinó també en el sentit social.

Allò que s'esdevingué a partir del 4 de setembre de 1949 no es pot explicar sense tenir en compte la tasca de presència tenaç i de teixit actiu en diversos fronts, que s'havien desplegat sobretot durant els nou mesos fecundants que van des del desembre de 1948 al setembre de 1949. En parlaré en la carta que ve.

Una abraçada.

CARTA NUM. 4 : L'estratègia d'una activitat febril.

Amigues i amics,

D'entre les sorpreses que ofereix a la curiositat ingènua i analítica el fet social Sant Medir sobresurt la gran vitalitat que es feu palesa tan bon punt es va inaugurar la petita església, al carrer de la Constitució, 52. Tot i reconèixer que els mesos precedents havien sigut d'una forta implantació, la veritat és que, quan un repassa els papers on es recull la vida de la parròquia a partir del 4 de setembre de 1949, s'explica difícilment el gruix del que tot allò representava. D'una banda, és evident que el nombre de persones que es van implicar en aquell projecte fou exuberant, com es veurà tot seguit amb la simple enumeració dels serveis i activitats empresos. D'una altra banda, l'acceptació de l'oferta havia de ser molt clara; si més no la satisfacció que manifesta la gent de la barriada davant tot el que es fa a Sant Medir i des de Sant Medir és un índex d'aquesta acceptació o senzillament de l'interès que s'hi veia o s'hi reconeixia.

En el full parroquial de Sant Medir --4.09.49-- mossèn Amadeu saluda els feligresos expressant el desig de servir-los "en el foment de la vida espiritual i en l'obra social que la parròquia desitja dur a terme a la barriada".

El mateix full anuncia l'abertura diària del temple; l'horari del despatx parroquial; l'horari flexible dels actes de culte ; les reunions de les diverses associacions --la Joventut Femenina i Masculina, l'Obra de la Visitació, etc.-- amb el criteri d'adaptar-se a l'hora més convenient per als associats.

I fixe-u-vos amb quin ritme neixen activitats i serveis i se celebren actes rellevants :

2.10.49. Comença el catecisme dominical dels infants, amb les corresponents reunions setmanals de catequistes.

8.10.49. Es forma la Schola Cantorum que assaja cada dissabte.

17.10.49. Escola professional, depenent de la Diputació Provincial de tall i confecció.

30.10.49. Inauguració oficial de l'Obra de la Visitació.

20.11.49. Benedicció de la campana "Josefa", precedida d'una sèrie d'actes simbòlics.

24.12.49. Primera "Missa del Gall" en el nou temple. Es reparteixen entrades d'acord amb la capacitat de l'espai.

5.01.50. Festa catequística dels Reis.

15.01.50. S'encarrega a l'escultor Josep M. Camps i Arnau una imatge del Sant Crist.

15.01.50. S'anomena una "comissió de seguiment" de les obres del Centre parroquial. Es tracta d'un grup d'industrials de la barriada, que, segons que comenta el Full parroquial, "són garantia d'èxit i de rapidesa". La constitució d'aquest grup pressuposa que s'havien adquirit o llogat els terrenys col.laterals amb sortida al Passatge de Toledo. Pel que fa a les finalitats que es persequien amb el Centre parroquial, heus ací que en el full del 22.01.50 es diu que "el Centre beneficiarà a tots, grans i petits. Als grans els facilitarà trobades familiars i esbarjo honest i econòmic, i per als petits serà un complement d'educació moral i física, " omplint el buit que es fa sentir al nostre barri". "Els cercles d'estudi --continua dient la nota--, el teatre, els esports són avui necessaris per a la nostra

joventut, si no volem que es perdi en el remolí sensual que arrossega i destrueix les seves millors energies i la incapacitat per al desplegament d'activitats pròpies de la professió i especialment per a formar famílies sanes i cristianes".

5.02.50. Es fa avinent que les comissions encarregades d'organitzar la festa de Sant Medir ja s'han reunit. Es fa referència de l'arrelament de la festa de Sant Medir al barri de Gràcia i en alguna colla de Sants.

12.02.50. Es parla ja de la "Colla" de Sant Medir, de la parròquia. Els primers passos havien coincidit amb la primera etapa després de la inauguració del petit temple. Es fa saber que les comissions de festa dels diversos carrers de la barriada han ofert la seva col.laboració.

19.02.50. S'anuncia que la festa de Sant Medir farà un "aplec" al que hi faran cap les tradicionals "colles" de Gràcia, Sarrià, Sant Gervasi i Sants. Es demana que els feligresos engalanin els balcons.

5.03.50. La festa de Sant Medir a la Parròquia. Amb tartanes, cavalls i bicicletes, acompanyats de la Banda de cornets de la Creu Roja, gent de la barriada rep les "colles a la Plaça d'Espanya.

2.04.50. La benedicció dels Rams es fa en l'espai del Centre Parroquial a punt d'inaugurar-se.

16.04.50. Benedicció del Centre Parroquial.

23.04.50. Estrena del Centre : cinema per als infants. Cinema i teatre per als joves i als grans.

4.5-6.5.50. Conferències culturals sobre "Principis fonamentals de la vida de l'home".

14.05.50. Es funda el Quadre escènic, que assaja 4 cops a la setmana. És un capítol que omple pàgines i més pàgines.

27.07.50. Romeria a Montserrat : 350 persones.

6.08.50. Constitució d'una Biblioteca, al Centre.

26 i 27.08.50. Campament de joves.

24.09.50. Dia de la parròquia, celebrant-se el I aniversari de la benedicció del temple.

M'ha semblat pertinent, tot i que pugui resultar-vos massa pesat, de transcriure-vos aquest llistat, incomplet, d'activitats, de serveis, d'entitats de nova planta, d'esdeveniments, perquè és un indicador del que va suposar a La Bordeta la presència de la parròquia i, per tant, de l'impacte que es va produir en la barriada els anys 49 i 50. Un impacte no esporàdic sinó significatiu d'una realitat associativa i associadora. L'anàlisi de tots els factors que entren en joc --vida litúrgica, intensa activitat pastoral, grups, responsables, festes, entitats, serveis culturals, arrelament en tradicions que van més enllà de l'àmbit local, etc.-- ofereix un exemple de vincles socials i de presència associativa, literalment modèlic, de llibre, més ben dit, de vida.

Aquí podria venir a tomb la pregunta de si el ritme del primer curs es mantingué posteriorment. La veritat és que sí. Mireu, si us plau, la cronologia dels anys 1951, 1952, 1953, i podreu constatar que l'empenta inicial va tenir continuïtat. Ho demostren les reunions setmanals de la Visitació, de les joventuts masculina i femenina, dels aspirants i juvenils, de la Joventut Obrera, i els cercles d'estudis per a homes i joves que, en els locals del Centre Parroquial, esdevingueren espais de debat obert i plural. Ningú se sentia exclòs d'aquests debats,

fos la que fos la seva ideologia. Al llarg d'aquests anys es col.labora a la Missió general (1951) i al Congrés Eucarístic Internacional (1952) que tingueren lloc a Barcelona. S'amplien els espais, adquirint-se les cases col.laterals amb sortida al Passatge Toledo : es fa la campanya del metre quadrat. Del 6.05.51 al 10.06.51 es cobreixen 241 metres quadrats, a raó de 200,- Ptas. el metre. Amb un mes exactament. El curs 1951-52 s'inaugura amb una reunió general de totes les associacions parroquials. Aquí comença la tradició de les assemblees que han representat un conjunt de moments rellevants.

I es multipliquen els serveis :

15.11.51. Servei d'assessoria jurídica.

1.12.51. Inauguració de l'Escola professional nocturna per als joves, amb classes de cultura general i de francès.

5.10.52. Comença a funcionar l'escola parroquial de nens, primer de forma interina. Ben aviat amb el vist-i-plau oficial.

10.11.52. L'escola professional nocturna per a joves incorpora classes de dibuix lineal, de francès i de català.

1-7.12.52. I Setmana de joventut. Aquest servei durarà una colla d'anys i indicarà l'afany de connectar la maduresa dels joves amb els centres d'interès religiós, ètic, cultural i social del món actual.

Per la Quaresma de 1953, el Quadre escènic s'aventura a la representació de La Passió, segons la versió de Fra Antoni de Sant Jeroni (1792).

El mes de juliol de 1953 s'inaugura un Taller de Natzaret : d'aprenentatge de mecànica.

En síntesi, aquesta fou l'estratègia que donà gruix, entitat, irradiació, coneixença i identitat a Sant Medir.

En els primers intents de senyalar unes etapes en la història de Sant Medir, vaig concloure que l'any 1953 venia a ser la coronació d'un primer període i sobre aquesta hipòtesi de treball em vaig situar. Després, analitzant més detalladament els papers que anava recollint, vaig comprovar que la sensació d'haver-se cobert una primera etapa era justament la de mossèn Amadeu. Així ho expressa en el número extraordinari de la Revista "Sant Medir" que aparegué el mes de març de 1953. "Aquest any --escriu en l'editorial-- un cop beneïda i entronitzada solemnement a l'altar major de la nostra parròquia la imatge del seu sant Patró haurà culminat de forma altament simbòlica i eloqüent una etapa de la lluita per la recristianització d'aquesta parròquia (...). La talla treballada per l'escultor Camps i Arnau no serà només una peça escultòrica ben reeixida, ni només l'ofrena d'uns feligresos que han volgut quedar bé. La imatge de Sant Medir, amb la seva eixada i els seus llegums, amb els seus pòmuls sortints i l'esguard greu i decidit, tindrà la significació d'una primera etapa ascensional aconseguida de forma plena i feliç".

A continuació, l'article editorial de referència fa una llarga enumeració de la tasca realitzada, que ja consta en les pàgines d'aquesta carta.

Aquesta fou, doncs, durant la primera etapa de Sant Medir, l'estratègia d'una activitat febril que contribuí clarament a configurar l'estructura de la parròquia i la seva capacitat de respondre a la demanda social del barri.

Fins aviat.

Una abraçada.

CARTA NUM. 5 : La casa del poble.

Amigues / amics,

La gent de Sant Medir o, més ben dit, gent de Sant Medir van sentir la necessitat de tenir un òrgan d'expressió. L'any 1950 van sortir alguns números de "Sant Medir, portavoz parroquial". L'any 1952 i fins el 1957, "Sant Medir", més endavant "Radar de La Bordeta", "Pedres vivents", "Full informatiu", a més d'altres mitjans ocasionals o d'algun sector. És una eina valuosa que permet seguir la vida per dins. La vida real de la parròquia, dels seus grups, de la seva activitat, de la interacció amb la barriada i amb la societat. La vida real que té alts i baixos, moments d'eufòria i moments de vergonya. De fet, els butlletins de les entitats acostumen a pecar d'encomiàstics i de fer quedar bé la pròpia institució. També val a dir el mateix dels òrgans d'expressió de Sant Medir. Tot i amb tot, no és difícil d'endevinar l'autocrítica i la descripció dels moments baixos que afectaven determinats rectors, sobretot els joves. No hi manquen tampoc referències crítiques a realitats urbanístiques o de transport. Una dada curiosa : la revista "Sant Medir" del setembre de 1952 expressa una protesta "respectuosa i enèrgica" per aquest "mal anomenat tramvia que circula de tant en tant per la carretera de La Bordeta. Sense aspirar a un "Talgo", creiem que ens mereixem quelcom més que un tros de ferralla que es mou epilèpticament, i del qual les persones serioses n'han de prescindir si volen complir amb puntualitat les seves obligacions". El mes de gener següent, 1953, la revista feia

constar que els vells tramvies de la línia 52 havien sigut substituïts per uns altres més ràpids i més còmodes, i afegia que el servei havia millorat notablement.

Bé. Amb el material que tinc a les mans, em proposo destacar tot allò que és de fil o ingredient de teixit social i també factor integrant de la societat i de la convivència social d'una barriada o dins d'una barriada.

Què és i què significa Sant Medir en els quatre primers anys de la seva constitució. L'expressió que van fer servir mossèn Amadeu i la Junta d'Obra, el 4.09.1949, assenyalant aquell espai com a casa del poble, a més de casa de Déu, va ser apropiada i dotada de càrrega profètica. Casa del poble. Així ho va dir encara algunes vegades mossèn Amadeu i així ho va recollir el dominic francès, del qual vaig parlar en la primera carta, el P. François Malley, arran d'una intensa i extensa visita que va fer el desembre de 1953 a Sant Medir. "A Barcelona, la paroisse "San Medin" "c'est la maison du peuple" --A Barcelona, la parròquia de Sant Medir és la casa del poble--, fou el títol de l'article, publicat el febrer de 1954 a la Vie Catholique Il.lustrée, on va relatar la seva experiència. Primer, se m'havia ocorregut transcriure aquest article com a post scriptum de la carta, però canvio de parer, i estic segur que m'agraïreu que l'incorpori ara mateix en el text de la carta. Vegeu-lo :

"És diumenge. "Vosté celebrarà la santa missa a la parròquia de Sant Medir i estic segur que en retornarà captivat". Aquesta fou la resposta que em donà l'amic a qui havia demanat que m'ajudés a conèixer algunes de les parròquies més vives dels suburbis de Barcelona. L'amic va fer encara : "Haurà de celebrar a l'una, la darrera missa del dia". "Arribo a Sant Medir,

parròquia d'un suburbi de Barcelona. No hi ha església definitiva ni casa rectoral. En el gris i vulgar carrer de la Constitució, de llambordes brutes i relliscoses, en un edifici del tot semblant als altres, s'hi llegeix una inscripció : "Parròquia de Sant Medir". És aquí. Són dos quarts d'una. Ha acabat una missa, i els feligresos se dispersen pel carrer. Bona proporció d'homes, molts joves, animació, alegria. Tot plegat se'm fa molt simpàtic.

"Després de la missa, fins a les tres, en que dinem, el senyor rector m'acompanya per les diverses dependències i em conta la història, molt curta certament, de la parròquia.

"Quan m'anomenaren rector de Sant Medir, ara fa cinc anys", em digué el senyor rector, "em vaig "instal·lar" al mig del carrer. La parròquia no disposava aleshores de cap local. Em van confiar 9.000 habitants. La barriada no tenia bon nom. La creació d'una parròquia en aquesta barriada ha millorat la situació i d'una forma ràpida i gairebé inesperada. (...)

"A més de l'església la parròquia comprèn la casa rectoral; escoles parroquials; una sala de teatre; un bar, element important en la vida de la família parroquial, i un camp de bàsquet.

"En una sala modesta s'hi ha instal·lat un taller d'aprenentatge, amb les seves màquines i les seves eines, que permeten als joves d'aprendre la pràctica d'un ofici (...).

"Diverses vegades el senyor rector i el seu vicari m'han preguntat: "¿Quina impressió en treu de la nostra parròquia?". No m'he d'esforçar gens per respondre : "Em sembla molt simpàtica".

"Jo vull que aquesta casa sigui la casa del poble", continua dient el senyor rector. I, efectivament, ha aconseguit que ho sigui. La presència de l'Església ha creat en aquest barri i en un termini de temps molt curt una vida totalment nova. Segurament per mor de la pobresa dels seus mitjans, l'Església ha sigut molt ben acceptada. S'ha presentat amb el seu esperit de veritat, amb responsables acollidors, sacerdots, doctors, predicadors. Bons samaritans abans que administradors i canonistes. S'hi troben persones de totes les edats i de totes les classes socials (...). Després de la missa major vaig assistir, al pati del Centre Parroquial, a una audició de sardanes. La sardana és una dansa catalana d'una dignitat, d'una distinció i d'una noblesa extremes. S'havia fet venir una de les millors "cobles" de Barcelona. Predominava altament l'element juvenil. Però en les rotllanes on els vius colors dels vestits de les noies projectaven una nota de joia, hi havien nenes que probaven els primers passos de la dansa. Hi havia també un bon nombre de gent adulta i fins i tot alguns avis. El pati parroquial resultava petit; per això la dansa s'estenia amplament pel carrer : veritablement era una festa popular, i era la parròquia que l'havia organitzada. Aquí, l'Església era amb el poble.

"La nostra comunitat de convivència la formen sis persones", em digué el senyor rector". "I això?. Jo creia que vostès eren només dos sacerdots a la demarcació parroquial : un rector i un vicari?". "Així és, però, a més, conviuen amb altres quatre seglars. Aquesta comunitat formada per sacerdots i seglars és una de les coses més originals de Sant Medir. Aquests seglars (solters : dos amb menys de 20 anys i dos amb més de trenta) no tenen només l'ocupació en els afers parroquials. Cadascun té el

seu treball, es guanya la vida i passa 8 0 10 hores al seu despatx o a la seva oficina, com qualsevol treballador. En acabar el treball que els assegura el pa de cada dia, es dediquen a la parròquia. Això els obliga a mesclar-se amb els altres treballadors i viuen, doncs, els mateixos problemes de vida i no tenen el risc de tancar-se en falsos problemes que no trigarien a sortir en una comunitat tancada. Juguen un paper d'animadors dins de l'acció catòlica i són un lligam excel·lent entre el laicat i el clergat, i eviten que el clergat caigui en el perill de separar-se del poble. És una experiència que reeix i que omple de joia i de vida la casa rectoral i la parròquia".

"No sé si el rector de Sant Medir té mètodes especials d'apostolat. Més aviat penso que simplement malda per ser pare del seu poble, el bon pastor que mira de conèixer les ovelles i que, si fes falta, donaria la vida per elles. (...). He tingut la satisfacció de conèixer sacerdots pobres que viuen el mateix destí dels pobres, sacerdots identificats amb el seu poble, que duen en el seu cor les seves misèries i les seves esperances; sacerdots conscients de donar de l'Església una imatge lliure de qualsevol contaminació política i que no donen al Cèsar més que allò que estrictament li pertany (...)"

Fins aquí l'article del P. Malley. Té la força de l'observador forani i té, a més a més, el valor d'haver estat publicat, pràcticament com editorial, en una revista que tirava més de mig milió d'exemplars.

Hi ha, encara, una coincidència de pes. Resulta que en el mateix número de "La Vie Catholique Illustrée" --cal recordar-ho, febrer de 1954-- Sant Medir comparteix protagonisme amb l'abbé Pierre. L'inefable i profètic abbé Pierre acabava de

sacsejar la consciència i la generositat dels francesos, començant pel govern, a fi i efecte de dur a terme una campanya nacional a favor dels que estaven mancats d'habitatge. La duresa de l'hivern de 1954 feu encara més vibrant la crida de l'abbé Pierre. Per això la revista li dedica un reportatge impressionant que ocupa les pàgines centrals i un comentari de Georges Hourdin.

Aquell mateix número de La Vie Catholique Il.lustrée parla de la unitat alemanya (segons una enquesta feta a Alemanya), ofereix una crònica esportiva sobre Ray Hamilton, Fangio i Chiron, guanyadors de la cursa de 24 hores de Le Mans, presenta una enquesta sobre els francesos i el cinema. És interessant de veure que entre les pel.lícules preferides de molts francesos aquells moments hi figuraven "Milagro en Milán" i "Ladrón de bicicletas" que, justament aleshores, marcaven algunes de les preferències de la gent de Sant Medir. En parlarem més endavant.

El P. Malley recull en el seu article un fet, que no havia remarcat fins ara, i que és el següent : des del moment que mossèn Amadeu va poder començar a viure a la rectoria de Sant Medir -- 1 de novembre de 1951 -- la convivència, a la rectoria, no era només dels capellans dedicats al servei ministerial de la parròquia sinó també de dos o tres o quatre persones més que, després de les seves ocupacions professionals, vivien a Sant Medir, prestant-hi serveis desinteressats i de guix com fou i és el cas al Sr. Josep Planas que portava grups juvenils i s'encarregava i s'encarrega del Quadre escènic i del Centre Parroquial. La presència de seglars en la convivència parroquial servia de pont per mantenir un contacte més normal amb el carrer, i amb els àmbits del treball.

Veritablement, com comentava el P. Malley, "a Barcelona, la parròquia de Sant Medir és la casa del poble."

Una abraçada.

II. CONSOLIDACIÓ DE LA CÈL.LULA SOCIAL.

1953 - 1957

1953 - 1957 : Cronologia

- 21.01.54 Visita de l'arquebisbe al Taller de Natzaret.
- 31.01.54 Inauguració de la Biblioteca escolar.
- 5.02.54 S'estrena l'experiència de la missa vespertina.
- 23-26.02.54 Curset d'infermeria de la llar : Patologia general. Puericultura. Cures d'urgència.
- 3-8.05.54 Setmana de joventut a l'Orfeó de Sants. A 13 locals de Barcelona.
- 2.05.54 "Ja tenim orgue".
S'inicia un servei d'Assessoria tècnico-industrial.
- 22.05.54 Conferència de Jaume Nualart sobre "La solució del problema de l'habitatge".
Nota : Durant el curs s'ha anat informant d'activitats esportives i de campionats : Bàsquet, Boleiboll, ping-pong, frontó, escacs, futbol, excursions.
- 19.09.54 I homenatge a la Vellesa.
- 18.11.54 Funeral pel Salvador Casanovas.
- 21.11.54 Proposta de compra de 10 bancs per a l'església.
300,- Ptas./banc.
- 19.12.54 Reunió trimestral de l'A.C. de B. a Sant Medir.
- 19.03.55 Constitució de l'Agrupació de Beneficiaris cooperadors a Sant Medir.
- 13.04.55 Col.loqui al Cinema Gayarre, on tindrà lloc la Setmana de joventut masculina.
- 1-8.05.55 II jornades d'orientació femenina.
- 29.05.55 Exposició de treballs manuals dels juvenils.

- 9.09.55 Comencen les obres del primer grup de vivendes de l'Agrupació de beneficiaris cooperadors Sant Medir.
- 11.09.55 S'obre la matrícula per als 3 cursos de Mecànica de que consta l'escola professional.
- 9.10.55 Benedicció i col.locació de la primera pedra del primer grup de vivendes.
Orfeó de Sants - Perez Moya.
Sardanes.
- 3.11.55 Comencen les classes de l'Escola Nocturna femenina de cultura general.
- 3.02.56 Es notifica que les tendes del bloc que s'està bastint depenen de Vivendes del Congrés.
- 5.02.56 "En la ardiente oscuridad", de Buero Vallejo.
- 11.03.56 Benedicció i col.locació de la primera pedra del campanar i de les instal.lacions parroquials (Dr. Jubany).
- 8.04.56 Es forma un petit orfeó que assajarà dimarts i divendres.
- 6.05.56 Concert-homenatge a Schumann.
- 21.06.56 Inauguració de la Plaça de la Farga.
- 15.07.56 Assemblea de la joventut masculina i femenina sobre la preparació de la "Setmana social sobre els suburbis".
- 1) sentit del social en el cristià;
  - 2) objectius de la setmana.
- 16.09.56 Exposició de fotografia i de treballs dels aprenents.

- 16.09.56 Peregrinació de 40 persones a Roma, preludi de la del 1957.
- 22.09.56 "Actualidad social del mundo presente" per Ezequiel Ander-Egg, jove argentí, doctorat en Ciències Socials.
- 4.11.56 Benedicció del nou local de les Escoles Parroquials per l'arquebisbe.
- 6.11.56 Començament de classes a l'AFE.
- 18.11.56 Inauguració d'un dispensari de puericultura i pediatria, al Passatge Toledo.
- 27.11.56 Classes de cuina per la Sra. Rosita de Vilardell.
- 20.11.56 I Cine-fórum : "Milagro en Milán".
- 9.12.56 S'anuncia l'aparició de "El Radar de La Bordeta".
- 25.02-3.03.57 Setmana del suburbi a Barcelona. La iniciativa havia nascut a Sant Medir.
Mossèn Amadeu cau malalt.
- 3.03.57 Lliurament de les claus dels habitatges als socis de l'agrupació de beneficiaris cooperadors Sant Medir. És com l'acte de cloenda de la Setmana del suburbi.
- 24.03.57 Col.loqui del grup de la revista "El ciervo", dirigit per Ll. Gomis.
- 14.04.57 "El proceso de Jesús", de Diego Fabbri.
- 28.07.57 Exposició de l'obra de Pons Cirac, amb la qual s'obsequiarà a Pius XII.
- 11-17.08.57 Peregrinació a Roma. 450 persones. Audiència. Discurs.
- 1.09.57 Visita col·lectiva al Nou Camp.

- 30.09.57 S'anuncia que els dissabtes hi haurà un curset sobre la llar per a noies de 12 a 14 anys.
- 27.10.57 Concert de l'Orquestra Estela, dirigida per A. Cohí Grau.
- 12.11.57 AFE. Escola d'iniciació social. Conferència d'A. Pérez sobre "Oeconomie et humanisme".
- 15.11.57 Mor mossèn Amadeu Oller, primer rector de Sant Medir.
El dia 8 havia dictat un testament.
- 1.12.57 Ha estat nomenat rector mossèn J.M. Vidal i Aunós.
- 8.12.57 S'inaugura el gimnàs.

CONTEXT MUNDIAL

1954-1957

- 27.01.54 Ola de fred a Europa : 20 sota zero.
- 12.02.54 Producció en sèrie del Biscuter.
- 23.03.54 L'abbé Pierre funda Emaús.
- 2.04.54 El Semíramis arriba a Espanya : 286 repatriats de Rússia. 248 eren de la Divisió Blava. Neix el rock amb el grup The comets a New York.
- 6.06.54 "Eurovisión" uneix Europa. Espanya encara no.
- 12.07.54 Autovia Barcelona-Castelldefels.
- 13.07.54 Es troben plantacions de grifa a Alcalà de Guadaira. 2 detinguts havien plantat grifa en el cementeri.
- 7.09.54 "La Strada", de Fed. Fellini.
- 27.10.54 S'anuncien sancions econòmiques per als pares que no enviïn els fills a l'escola.
- 1.11.54 Algèria : accions rebels. Sublevació. Ben Bella.
- 18.11.54 S'estrena "La ferida lluminosa" de J.M. Sagarra.
- 2.12.54 El Senat USA destitueix Mac Carthy.
- 30.12.54 Mor Avel·lí Artís i Balaguer. (És l'any de la mort d'Alcide de Gasperi, Eugeni d'Ors, Jacinto Benavente).
- 13.01.55 Espanya ingressa a l'OCDE.
- 24.01.55 "El successor del moviment és el propi moviment, sense mistificacions", Franco.
- 17.03.55 Es publiquen els documents secrets de Yalta.
- 3.04.55 Estat d'emergència a Algèria.

- 12.04.55 Vacuna contra la poliomelitis.
- 16.07.55 Mindszinty en llibertat vigilada.
- 30.08.55 Estat d'emergència total a Algèria.
- 14.11.55 José L. Aranguren, catedràtic d'ètica a la Universitat de Madrid.
- 14.12.55 Espanya entra a l'ONU.
És l'any de la mort de Paul Claudel, A. Fleming, Teilhard de Chardin, Einstein, Thomas Mann, Ortega y Gasset.
- 23.01.56 URSS-EUA. Bulganin proposa un tractat d'amistat.
- 25.02.56 Stalin desemmascarat per Kruscher durant el XX congrés del PCUS.
- 1.02.56 El fred del segle a Catalunya.
- 24.02.56 Estat d'excepció a Espanya per avalots estudiantils. Detinguts : Ridruejo, Sánchez-Mazas, Ruiz Gallardón, Elorriaga, Múgica, Pradera, Tamames.
- 9.03.56 Prohibides les cases de tolerància.
- 2.04.56 Franco atorga la gran creu d'Isabel la Catòlica a Josemaria Escrivà de Balaguer.
- 7.04.56 Franco cedeix Marroc.
- 22.06.56 Comença la guerra d'Algèria.
- 1.08.56 S'edita a Barcelona la Gramàtica Catalana, de Pompeu Fabra.
- 23.08.56 Nacionalització del canal de Suez.
- 21.09.56 Els arquebisbes espanyols publiquen una pastoral sobre els sous i la qüestió social.

- 1.10.56 I Congrés del PSUC, de postguerra. Reconciliació nacional i solidaritat catalana.
- 21.10.56 Gomulka reelegit.
- 28.10.56 I emissió de TVE.
- 24.10.56 Aixecament popular a Hongria.
- 31.10.56 París i Londres ataquen Suez.
- 11.11.56 Els tancs russos aplasten la insurrecció hongaresa.
- 23.12.56 Mor Puig i Cadafalch (1867). (És l'any de la mort de Giovanni Papini, Bertolt Brecht, Pio Baroja, Juan Negrín).
- 6.01.57 El Premi Nadal per a "La Frontera de Dios" de J.L. Martín Descalzo.
- 14.01.57 Boicot davant de l'augment de la tarifa de tramvies.
- 25.02.57 Govern de tecnòcrates, a Espanya. Estabilització i Opus Dei. Salta Ruiz Giménez del Govern.
- 24.02.57 Fidel Castro a Sierra Morena.
- 18.03.57 Fracassa la guerrilla urbana a Cuba.
- 1.03.57 Normalitat absoluta a Astúries després d'un intent de vaga.
- 25.03.57 Neix la CEE.
- 28.03.57 Contra la tortura a Algèria.
- 27.06.57 El primer 600 per a un dels fills de Muñoz Grandes.
- 2.06.57 Denúncia del perill atòmic feta per més de 2000 científics del món.
- 14.06.57 Cartes municipals a Barcelona i a Madrid.

29.10.57 Supressió de la Constitució a Cuba.

25.12.57 Jiménez de Parga obté la càtedra de Dret.

16.12.57 La carrera espacial en marxa.

CARTA NUM. 6 : Aproximació a la vida del barri.

Amigues i amics,

He rellegit la darrera carta. Cada cop que retrobo entre els propis papers l'article del P. Malley sento en la meva memòria els passos d'uns records personals que van lligats a l'època de Sant Medir a la qual fa referència el dominic francès. Disculpeu allò que pot tenir de personal l'evocació d'uns records. En canvi, podien ser aprofitables les impressions pròpies en tant que són testimonials. En definitiva, amb aquesta carta i amb el dibuix humà que projecten els propis records començo a descriure una nova etapa a Sant Medir.

El mateix any -1953- un dia de finals de juliol havia arribat a La Bordeta amb un nomenament que em destinava a col.laborar en la tasca que es duia a terme a Sant Medir. Ho recordo bastant bé.

Baixo a l'estació del metro del Mercat Nou. Passo per la Riera Escuder --ara és Riera de Tena--, i pels carrers Andalusia, Manzanares, Toledo -- on, si no recordo malament, s'hi celebrava la Festa Major, segons que ho delatava l'ornamentació --, i c/ Constitució. En arribar al núm. 52, entro a dins. Trobo el Manolo, el qual vigilava l'entrada, i alhora feia de sabater. Un curt passadís, i l'esglesieta, senzilla, acollidora, de rostre familiar, a la planta baixa. Pujo al primer pis, on hi ha l'habitatge de la comunitat : preveres i seglars.

El pas per alguns carrers de la barriada em va donar el primer tast de la seva pobresa urbanística, per no dir el seu desgavell. Després, ja vaig tenir l'oportunitat de conèixer pam a pam tota la barriada. Guardo encara en la memòria: la fortor de

les pells que s'assecaven a Can Gatius, d'altres olors que procedien d'indústries enclavades a la zona, els sorolls dels carros i cavalls que, de matinada o de nit, trepitjaven les llambordes mal conjuntades del terra del carrer, i la visió de moltes façanes del carrer Constitució, l'artèria més important de la barriada, que li donaven un to suburbial, que potser no es corresponia del tot al seu nivell sòcio-econòmic. Aleshores, els carrers eren senzillament carrers i, evidentment, espais per jugar a futbol, saltar a corda, córrer lliurement i per prendre la fresca i conviure. Res de parkins. La nòmina de cotxes era mínima o nul·la. Aquesta circumstància em va permetre de veure rostres i més rostres, de petits, de joves, de grans, rostres que se't fan familiars. Els veus, els trobes, els saludes i et saluden. Hi ha vida de poble, de molta coneixença i de molta relació. De molta amistat i de moltes baralles també. Sents mares i germanes que criden els fills o els germans més petits per a dinar o per a encàrrecs.

La primera imatge que guardo de la parròquia ?. Infants i joves, molts, nois i noies, i gent gran. Les noies em sembla que denotaven un certa distinció : per raons socials o coqueteria ?. No ho sé ben bé. Els infants i els joves els recordo jugant, reunint-se, organitzant coses. Les noies potser no les recordo tant els dies feiners, jugant. En les reunions, sí. El conjunt dels espais parroquials és molt complexe. Costa de familiaritzar-t'hi del tot : església, casa rectoral, taller, escola, sales de reunions, bar, teatre, pati de bàsquet, pati de sardanes, escola de tall i confecció, etc. Un lloc especial en el record l'ocupen un grup nombrós d'homes, els dissabtes, fent tertúlia amb uns debats envejables de to i de contingut. La gent que freqüentava

Sant Medir no anava necessàriament a missa. Evidentment, Sant Medir era el lloc associatiu de més rellevància a la barriada. A la barriada hi havia també, a part de les Escoles, d'altres entitats, com La Floresta, la Palmera, el Casinet, alguns bars. Entre les diverses entitats i entre aquestes i Sant Medir recordo molt bona relació. Sense rivalitats. Com és comprensible, a Sant Medir hi predominava un sentit cofoista.

Pel que fa al nivell de vida, sobresortia una certa estretor. S'hi advertia, és clar, una diferència de nivells socio-econòmics i potser culturals. Les economies, en termes generals, eren modestes, molt modestes : la pròpia de la gent obrera de l'època. Aprenents. Peonatge. Alguns oficis. Algun industrial. En la forma de vestir dominava la senzillesa. Hi havia algunes famílies més poderoses. Molta modèstia.

La política, aquells moments -1953-, era una mica tabú. Un gran silenci. A través d'alguns joves de la JOC i d'alguns estudiants es filtren algunes preocupacions polítiques a la vida associativa parroquial. Les preocupacions socials tot just comencen a tenir exigències polítiques. La política és autoritària i ofega els records de la guerra civil. Hi ha gent agraida al franquisme que es mou també a la parròquia. Amb tot, preval el silenci. La contestació tímida comença a manifestar-se en els jocistes i en els universitaris. També va sortint a les tertúlies dels dissabtes. Per a alguns Franco és intocable. Però hi ha algun anarquista i d'altres que deixen sentir la seva veu i alguns inconformistes en relació amb la manca de llibertats i amb les lleis repressives. Es debat algun cop la conveniència d'una llei de divorci. Ben mirat, penso que hi havia el clima normal de l'època : desconfiança, desinformació, mandra, por, ganes de no

reproduir divisions. I també per d'espies. Cada cop que a les tertúlies s'hi presentava un rostre desconegut, que no venia acompanyat de socis ja coneguts, es produïa un cert esvarament. Algun cop, amb raó.

La convivència familiar amb freqüència és complexa. "On vius?" "Vivim rellogats amb uns familiars, amb uns amics". El fet de l'habitatge rellogat i compartit no és infreqüent. Naturalment amb conflictes de convivència. Consultes jurídiques, en aquest sentit, sovintegen a l'assessoria jurídica que hi ha a la parròquia. Anaves a portar els Sagraments a una casa i hi trobaves molta gent acumulada. Les vivendes pobres, senzilles en termes generals. S'hi passava molt de fred i molta calor. Era molt més confortable el carrer, la parròquia. Molt més. Les famílies sovint són de tres generacions i parents de fora o de dins, o no parents, sota el mateix sostre. Alguns cops es feien tornos per dormir, d'acord amb els tornos de treball. Aquesta realitat va influir en la preocupació de la parròquia pel tema de l'habitatge.

Els costums ?. Recordo aquella societat bastant puritana. La gent senzilla ho era molt. El franquisme i l'església també hi havien fet el seu paper en aquest punt. Sovint et trobaves que era més puritana una part de la societat de La Bordeta que la mateixa parròquia, on eren normals les activitats mixtes, el teatre mixt, les excursions mixtes. Hi havia gent que no ho entenia i s'escandalitzava que a la parròquia hi hagués un criteri més ample o més obert. En l'orientació de la parròquia es van anar introduint una forma de veure les coses, desmarcada del rigor de les normes jeràrquiques pel que feia al vestit o a les platges.

La llengua que resulta prevalent és el català, però cadascú parla en la seva llengua. No hi havia problema. Els actes litúrgics, en llatí. La llengua parlada a la parròquia, al carrer, aleshores, era més aviat el català. La gent de la barriada era majoritàriament d'aquí amb forta immigració valenciana i aragonesa i murciana.

M'oblidava de dir que la parròquia tot i ser una agrupació o institució que obeeix a una circumscripció territorial, és molt oberta. No exclou ningú, vingui d'on vingui. I de fet hi ve bastant de gent d'altres indrets.

I acabo aquí. Espero que aquests records us ajudin a fer-vos una idea o una imatge aproximada. No es tracta d'una radiografia sociològica rigorosa. És el que és, i prou. Moltes gràcies.

Una abraçada.

CARTA NUM. 7 : Creació de nous serveis.

Amigues i amics,

Si, al mateix temps que llegiu les cartes, manteniu l'atenció sobre els fets que apareixen en la cronologia, haureu advertit que, a finals de 1953, la parròquia, a més a més de la vida pastoral i associativa normal que s'havia forjat els primers anys, va ser escenari de tres esdeveniments diversos que eixamplaven els horitzons socials : primer, una assemblea de pares dels alumnes de l'Escola parroquial, amb participació majoritària, que eixamplava l'àmbit de famílies incorporades al teixit social o, si més no, al contacte veïnal; segon, la inauguració d'un Taller de Natzaret que, a Sant Medir, esdevingué una veritable escola professional d'aprenentatge de mecànica; i, tercer, una setmana de conferències socials on hi van sortir els temes de la família, l'habitatge, l'economia, el comunisme, el divorci, etc.

A començaments de 1954, fent una mica de balanç del camí recorregut des del seu naixement, el 1948, es considerava que s'havia complert una primera etapa. En començava, doncs, una altra.

El signe de la preocupació social qualifica probablement aquesta part del camí, que comença a finals de 1953 i acabarà l'últim trimestre de 1957. Agafo, com veieu, els conceptes de forma bastant flexible. Aquí la preocupació social indica sobretot l'obertura per part de la parròquia a la societat i a les seves realitats i als seus problemes. Obertura que comporta al mateix temps l'afany de no caure en la temptació de restar empresonats dins les fronteres confessionals i organitzatives,

ni dins dels interessos dels associats. Si un repassa les publicacions de la parròquia -- "Revista San Medin" especialment -- d'aquells anys, li salta a la vista el neguit de prevenir contra "els perills d'aïllament social al que estan exposades totes les institucions la vida de les quals es desplega en un ambient social, en un local social i amb algunes comoditats socials". Es denuncia també la recerca d'un "ambient tancat i conreat a vegades amb esperit mongívol". Cal orientar la "brúixola de cara a la projecció exterior", es pot llegir en un altre lloc. Un altre advertiment encara : "La vida social uneix, però pot descartar altres ambients socials i pot fer-se impenetrable".

Per això us deia al començament d'aquesta carta que reparéssiu en tres esdeveniments --l'assemblea de pares de l'escola parroquial, la creació del Taller de Natzaret i la Setmana de conferències socials-- que havia generat Sant Medir a finals de 1953. Aquests fets, entre d'altres, conjuraven els perills denunciats.

A més a més, val la pena de calibrar degudament la mateixa presència del P. François Malley a Sant Medir. La parròquia va tenir la sort de gaudir del magisteri pastoral i social d'aquest dominic que era un bon exponent del servei sòcio-pastoral que portava entre mans el prestigiós centre francès "Oeconomie et humanisme", dirigit pel P. Lebret, un dels pioners de la sociologia religiosa.

A començaments de 1954, la parròquia, o si més no, alguns grups més sensibles de la parròquia van començar a seguir amb admiració, i amb ganes d'aprendre, l'aventura de l'abbè Pierre. L'ola de fred que flagel.lava Europa va trobar a França el gest i

la veu d'aquest mossèn, parlamentari d'altra banda, que esdevingué el clam dels més afectats per la manca d'habitatge i de treball. La fundació dels "drapaires d'Emaús" des d'aquí es va seguir apassionadament. Per cert que quan, l'any 1956 es va estrenar a Barcelona la pel·lícula "Los traperos de Emaus", a la revista "San Medín" s'hi va publicar el comentari d'un espectador santmedinenc. Posava de relleu els personatges humans, "que sovintegen en les cruïlles de la nostra vida" i que l'havien colpit singularment : el sacerdot, sorprenentment humà i sobrenatural alhora, delicat amb l'aprenent de suïcida i al mateix temps enèrgic, exigint-li lliurament als altres no com un favor sinó com un privilegi; el conductor, obsessionat amb la visió de la seva dona i la seva filla esclafades en un bombardeig; el legionari, enfonsat en un pessimisme esgarrifós amb dolor destructor que arriba a redimir-se tan bon punt assumeix la responsabilitat de construir; el lladre incorregible que, malgrat tot, malda per l'alliberament del seu company de presó; la família que salta de la desavinença a la felicitat perquè abans no tenien i ara ja tenen un habitatge digne. I acaba el comentari amb el desig que no sigui necessari el cinema per a sentir el desassossec amb els quals un topa cada dia sense música, sense paisatge, sense diàleg literari.

Tornem a Sant Medir, 1954. Neixen d'altres serveis oberts al carrer : Biblioteca escolar (31.01.54); s'imparteix un curset d'infermeria de la llar, de patologia general, de puericultura, de cures d'urgència (23-26.02.54); s'inicia un servei d'assessoria tècnico-industrial (2.05.54). Es dona un canvi en les celebracions de joventut. Un canvi, si més no, conjuntural. La setmana de joventut (3-8.05.54) se celebra a l'Orfeó de Sants,

amb la idea de fer unencontre de tots els joves cristians de Barcelona. Se celebra al mateix temps en 13 locals de Barcelona. L'any següent -1955- es va fer l'experiència al Cinema Gayarre i simultàniament en altres indrets. Es va constatar, però, que la joventut que es movia a la parròquia --no puc generalitzar-- no es trobava massa bé fora de casa. Necessitava el seu ambient. ¿Un signe de tancament?. Ben segur. I també un signe de lligam gairebé familiar.

Així es va viure quan, el mes de novembre de 1954, arran d'una operació d'amígdals, va morir el jove Salvador Casanovas. Molt jove. L'impacte fou molt profund. En Salvador, un jove galant tímid, de molt bon cor, formava part del petit grup que compartia convivència amb els mossens de Sant Medir. Durant el dia, treballava, i de les hores d'estar a casa, a la rectoria, en dedicava algunes al servei de la parròquia. La mort del Salvador va deixar un buit en la joventut i en la petita comunitat.

Aquest buit va demostrar dolorosament el valor i la qualitat de la convivència a la casa rectoral. Ja ha sortit abans que a la taula de la rectoria no tan sols s'hi aplegaven les cinc o sis persones que habitualment hi vivien, sinó que, a més, molt sovint, més d'un cop a la setmana, al migdia o a la nit, s'hi reunien d'altres persones. Es tractava de persones que, per la seva sensibilitat pastoral i social, per la seva capacitat tècnica, per la seva visió empresarial, van incidir i van anar incidint en la fecundació i en la gestió de moltes de les iniciatives que havien aparegut abans o es desplegarien després en la parròquia. Aquest grup de persones, al costat dels

responsables i dels dirigents de tots els grups parroquials o veïnals, analitzat a distància, es veu com un veritable i eficaç consell pastoral i social de la parròquia.

Per justícia hauria de fer esment nominal de les persones a les que acabo de referir-me i també d'un nombre inacabable de veïns, de feligresos, de simpatitzants que han tingut un paper molt visible i decisiu a Sant Medir. Tanmateix repeteixo que l'autèntic subjecte responsable del fenomen social que és la parròquia de Sant Medir és la comunitat, és la gent, és el col·lectiu.

Reprenc el relat de coses, en especial, de creació de serveis que es van anar produint els anys 1955, 1956, 1957.

1955 : l'11 del 9.55 s'obre la matrícula per als tres cursos de mecànica de què consta l'Escola professional. Prèviament ja s'havia anat informant del projecte. El dia que tingueu temps repasseu la col·lecció de la revista "San Medín" i pareu-vos en el núm. 13 per veure una pàgina on s'explica la raó de ser d'aquesta Escola, i la seva organització. I el 3 de novembre comencen les classes de l'Escola nocturna femenina de cultura general.

1956. El mes d'abril es forma un petit orfeó que assajarà dimarts i divendres. El 29 de juny s'inaugura la Plaça de la Farga. No es tracta evidentment d'un fet parroquial. Però la veritat és que les queixes per l'estat de la plaça i la reivindicació d'un espai digne havien trobat ressò en els òrgans d'expressió de Sant Medir. El 4.11.56 s'inaugura el nou local de les Escoles Parroquials. El 18.11.56 es crea un dispensari de puericultura i pediatria al Passatge Toledo. Aquell mateix mes apareix el primer núm. de "Radar de La Bordeta" i comencen les

classes de l'AFE (Associació Femenina d'Estudis). Però, del Radar i de l'AFE, així com d'altres manifestacions, culturals i artístiques, vull parlar-vos-en en una altra carta.

1957. A finals de setembre hi ha un curset sobre la llar per a noies de 12 a 14 anys. Té regust de masclisme, però es va fer. I a començament de desembre es va inaugurar el gimnàs.

A reveure.

Una abraçada.

CARTA NUM. 8 : L'obra de les vivendes i Setmana del suburbi.

Amigues i amics,

En la carta anterior evocava la presència freqüent d'algunes persones amigues, que compartien les il.lusions i els projectes de Sant Medir i que hi portaven el seu ajut. Doncs bé, un grup d'ells arribà a ser conegut per la feligresia amb la denominació de la "Junta del totxo". No era pas una designació despectiva. Ben al contrari, tenia i té una càrrega de reconeixement i d'afecte. Tanmateix, era una junta que tenia molt a veure amb el "totxo", més ben dit amb la construcció.

El tema de les vivendes és un capítol de gruix en la història de Sant Medir. Ben segur, a més a més, que ha estat una de les contribucions més decisives a donar una resposta al gravíssim problema de l'habitatge, i potser a canviar o començar a canviar la imatge urbanística de La Bordeta.

A veure si aconseguixo explicar-vos tot el procés d'aquesta obra tan singular de Sant Medir. Demano que us feu càrrec d'algunes apreciacions que poden semblar subjectives.

Us he dit abans que el viure rellogats i una mica amuntegats no era una excepció a La Bordeta d'aquells anys. Les parelles que no trobaven pis amb facilitat eren nombroses. La qüestió, certament, no se cenyia a la barriada. Era un dèficit general. D'altra banda, hi havia també la il.lusió que les famílies i la joventut que es movien i treballaven per Sant Medir poguessin trobar habitatge a La Bordeta i així, de retruc, la parròquia aconseguiria més estabilitat.

Eren els anys posteriors al Congrés Eucarístic Internacional, celebrat a Barcelona l'any 1952. Una de les obres amb les quals es commemorava el Congrés va ser justament la de "Vivendes del Congrés" : amb el suport d'un voluntariat impressionant es va promoure una fenomenal construcció de vivendes a uns preus abastables per a les modestes economies de l'època. Alguna de les persones amigues de Sant Medir coneixia molt a fons l'obra de "Vivendes del Congrés" i hi col.laborava.

Amb el quadre de les necessitats al davant i amb la referència a una obra que demostrava que hi havia una resposta viable, Sant Medir posà el tema damunt la taula. No s'ha de perdre de vista que, a Sant Medir, el nom i l'obra de l'abbé Pierre continuaven treballant per dins.

Quan el 22 de maig de 1954, en Jaume Nualart, un dels grans amics ja traspassats, va pronunciar a Sant Medir una conferència sobre "La solució del problema de l'habitatge", no feia res més que donar la senyal d'arrancada. Heus ací algunes dates : 19.03.55, constitució de l'Agrupació de beneficiaris cooperadors de Sant Medir. És la fórmula jurídica, pròxima a la figura d'una cooperativa, que es fa servir per al projecte de construcció d'habitatges. 5.09.55. Comencen les obres del primer grup de vivendes de l'Agrupació. 3.02.56. Es notifica que les botigues del bloc que s'està bastint depenen de "Vivendes del Congrés". 3.03.57. Lliurament de les claus dels habitatges al socis de l'Agrupació de beneficiaris de cooperadors Sant Medir. El balanç de la primera embranzida fou aquest : 128 habitatges i 17 botigues. La fórmula econòmica era ben simple : els socis de l'Agrupació aportaven una quantitat amb la qual es van adquirir els terrenys; amb els mitjans facilitats per l'Estat i préstecs

complementaris es van bastir els habitatges per als associats. En les etapes successives de la parròquia es va continuar l'obra, de la qual us en parlaré en cartes posteriors.

Permeteu-me ara que destaquí un detall que no ha de passar desapercebut de cap manera. El lliurament de les claus als socis de l'Agrupació el 3 de març de 1957, festa de Sant Medir per cert, es va fer coincidir amb la clausura de la Setmana del Suburbí que s'havia celebrat, per iniciativa diocesana, a Barcelona. Bé, això d'iniciativa diocesana és un dir. De fet la idea de fer una Setmana del Suburbí havia nascut a Sant Medir. He de transcriure l'article editorial que es va publicar a l'agost de 1956 a la revista "San Medín". Vegeu: "L'anormal creixement de Barcelona va aparellat amb un munt tan greu de problemes socials, morals i religiosos que a l'hora de resoldre'ls no en poden quedar aliens els qui, en els àmbits respectius, tenen consciència de les seves responsabilitats. Per aquesta raó, la nostra parròquia que, amb la construcció del grup de vivendes i d'edificis socials annexos, contribueix ja, de forma efectiva, a aportar la seva col.laboració per a resoldre aquests problemes comuns, ha volgut, donant una altre pas i aquest de més abast ciutadà, cercar una fórmula que permeti estudiar aquest conjunt de problemes des d'un prisma social-cristià de generositat i d'efectivitat.

"Així, podem anunciar que el proper mes d'octubre el nostre Centre Parroquial allotjarà durant uns dies tots aquells que a Barcelona s'interessen i viuen aquests problemes de població, per tal d'estudiar conjuntament la situació actual dels suburbis i les possibles actuacions a fi i efecte que se'ls pugui dotar d'aquells elements capaços de conduir-los a la seva

revitalització, i al seu acoblament a la vida ciutadana. Anem a organitzar una Setmana de Converses Socials sobre el tema general "vitalització dels suburbis". En el transcurs d'aquestes converses --a les quals ja hi hem convidat rellevants personalitats catòliques d'altres països-- es posaran de manifest problemes reals i solucions possibles. No pretenem trobar la fórmula màgica que resolgui les situacions. Quedaríem satisfets si aquestes Converses fossin el punt d'arrancada d'una acció suburbial decidida i eficaç".

Un més abans, el 15.07.56 s'havia fet a Sant Medir una gran assemblea de les joventuts masculina i femenina sobre la preparació de la Setmana social entorn dels suburbis, on s'hi van posar de relleu d'una banda el sentit social en el cristià i d'una altra els objectius de la setmana.

Hi havia el temor dels promotors del projecte que la idea arribés a suscitar recels en la cimera diocesana. No sé si van ser recels o què. De fet es va agafar la idea de Sant Medir i es va programar una Setmana del Suburbi a nivell diocesà i es va celebrar a finals de febrer de 1957.

En el primer núm. del Radar de La Bordeta - novembre de 1956 - hi apareix un article, signat pel Nualart, que cal llegir de dalt a baix. No he d'afeixugar la vostra atenció i per això deixo el text d'aquest article per a la postdata de la carta. Amb tot no em resisteixo a indicar alguns punts que poden facilitar la lectura. Després d'anunciar la celebració de la Setmana (Social) sobre els suburbis per al mes de febrer de 1957, l'articulista subratlla que aquesta Setmana té un interès especial per a La Bordeta, ja que "en un dels seus centres més vitals, la parròquia, s'havia concebut la idea de la seva

celebració i s'havien iniciat els treballs i els contactes per dur-la a terme". L'arquebisbe de Barcelona, intuïnt la importància del tema, s'havia apropiat de la idea per donar-li més amplitud. A continuació descriu el desarrelament dels suburbis que consisteix en la impossibilitat de posar-se al mateix ritme dels altres, "com l'alumne que no se'n surt mai d'agafar el ritme de la classe". Denuncia la indiferència de la ciutat i alhora posa el dit a la llaga d'una política urbanística que, en comptes de resoldre els problemes, segueix agreujant-lo i radicalitzant-lo i acaba fent un elogi del treball que s'ha dut a terme a La Bordeta on, amb la creació de centres d'acció social, és "faciliten mitjans d'enlairament del seu to ciutadà".

Com ja us he dit abans, la Setmana del Suburbi, que es va celebrar en la setmana que concloïa el 3 de març de 1957, va celebrar l'acte de clausura a Sant Medir, mitjançant el lliurament de les claus als usuaris dels nous habitatges que havia bastit l'Agrupació a beneficiaris cooperadors de Sant Medir. Era un símbol ?. Un reconeixement ?.

Els diaris de Barcelona van informar del lliurament de les claus; "El Correo Catalan", "La Vanguardia" i "Destino" van fer una avaluació molt positiva de tota l'obra.

Sabeu una cosa ?. Al marge de la Setmana del Suburbi i de la festa de Sant Medir, aquell mes de febrer es va produir una notícia que no es difongué i que només conegueren un nucli reduït de persones. Resulta que mossèn Amadeu va caure malalt i els metges van diagnosticar una malaltia irreversible. Tot i que ell pogué presidir o assistir els actes del dia 3, alguns sabien que la seva vida entrava en una etapa final. Quin contrapunt !.

Fins aviat.

Una abraçada.

CARTA NUM. 9 : Set de cultura i nequit social.

Amigues i amics,

A mesura que vaig avançant en la recollida de dades i de dates per anar traçant i dibuixant el camí que recorre Sant Medir i per anar indicant els fils i els punts que deixen endevinar l'encanyissada de la seva vida social, associada i associadora, m'entra el pressentiment que se m'escapen coses primordials sense les quals hauria sigut impossible el fet Sant Medir.

Per exemple, no acabo de veure fins a quin punt us descriu la vida a Sant Medir. Enumero activitats, explico esdeveniments, dono compte de serveis i d'institucions, deixo entendre repercussions més enllà de les parets i dels espais i de la gent. Però, tots entenen que el text i el context d'aquesta vida té un subjecte. Vull repetir novament que el subjecte d'aquesta experiència és la gent de Sant Medir que, potser sense teories ni ideologies prèvies, realitza una acció social. Evidentment, hi ha persones que hi exerceixen una responsabilitat, o una dedicació, o una capacitat de movilització més sobresortint. Però el cos social comparteix la vida i se sent espontàniament solidari.

L'objectiu d'aquesta història no és pròpiament de caràcter religiós o pastoral. Ja s'ha dit abastament des del començament. Es tracta de recollir les bases per a la història d'un fet social i d'una acció social homologable amb la història dels fets socials i d'accions socials que no es realitzen en un context cristià ni en un context religiós. Amb tot, les coses són el que són i el fet de Sant Medir el porta una gent que es troba amb molta regularitat en celebracions de fe i en reunions de reflexió

i d'acció inspirades en la fe. I el nucli és fort i nombrós en gent madura, en gent de mitja edat, en les generacions joves, en els infants. Amb una circumstància concreta : possiblement el lloc més atractiu, socialment parlant, de La Bordeta era Sant Medir. En aquesta línia, la memòria i els papers recullen com n'era de permeable el cos social de Sant Medir als moviments apostòlics més vius d'aquells moments : moviments d'Acció Catòlica, Cursets de cristiandat en versió adaptada a sensibilitats racionals i crítiques, pensament religiós francès, corrents obertes com els Aranguren de "Catolicismo día tras día", etc.

Al costat de tot això, es va anar desvetllant una insadollable set d'estar al dia en temes socials, religiosos, literaris, artístics, cinematogràfics. Els cercles d'estudis, les setmanes de joventut, els cinefòrums, que, segurament, van néixer a Sant Medir, o gairebé. És molt possible que el primer cine-fòrum, com a tal, que es feu a Sant Medir va ser amb la pel·lícula de Vittorio de Sica, "Milagro en Milán". Per cert que aquesta pel·lícula la gent de Sant Medir la va veure tantes vegades dels del 56 al 60 que molts d'ells l'haurien explicat de dalt a baix amb pèls i senyals. La bondat i la capacitat utòpica de Totó, el protagonista de la pel·lícula basada en "Totó el Bò" un breu relat de Zattini, més o menys conscient o inconscientment, es convertien en punts de referència per a la imatge ideal o idealitzada que es feia de com havien de ser els camins de la parròquia.

En els cercles d'estudi es feien presentacions d'obres literàries, sobretot religioses, evidentment. Aquell àmbit de la literatura que es va conèixer com la "novel·la catòlica" sortia

normalment en els cercles d'estudis. Val a dir, si no fallen les memòries, que en aquests camps, les noies, joves i juvenils, destacaven per damunt dels interessos dels nois.

La curiositat cultural, no exclusivament confessional, de la gent de la parròquia no és difícil de considerar-la com un dels factors que han sigut decisius en la configuració del tarannà de la parròquia i que la vacunen dels virus dels integrismes. En aquest sentit són dignes d'atenció unes reflexions que van ser publicades al núm. 16 de la revista "San Medín", març de 1956, arran de l'estrena que feu el Quadre escènic del Centre Parroquial de l'obra de Buero Vallejo, "En la ardiente oscuridad". Presento, primer que res, la síntesi de l'obra : "En una institució d'estudiants cecs --invidents-- es va desenrotllant una vida tranquil·la, alegre, "normal". Aquest ambient de "pau" s'ha aconseguit gràcies a una ficció de "normalitat", gràcies a la inconsciència del que suposa la privació de la "llum". La presència d'Ignasi --un nou estudiant "cec"-- altera l'ambient : crea consciència sobre l'"anormalitat" de la ceguesa, aspira amb abrasadora inquietud a la llum; detesta la postura fingida i "mentidera", diu. La institució entra en una crisi espantosa. Carles --un dels invidents que no vol perdre la seva "pau"-- resol la crisi i mata l'Ignasi". La reflexió condueix a veure la ceguesa física com un símbol d'altres cegueses. I un no sap què preferir : si la ceguesa tranquil·la, inconscient, o la ceguesa dolorosa, conscient. En el dolor sempre hi ha la possibilitat de l'esperança". I continua la reflexió : "Institució en ordre, per inconsciència del problemes, per mentida tranquil·litzadora; o institució en crisi pel fet d'adonar-se de la realitat, per

prendre consciència dels problemes. Fariseisme-institució puritana-en pau; o fariseisme en crisi per mor de la inquietud que provoca Jesucrist".

Aquest nivell de reflexió ofereix una dada per a entendre quina atmosfera es respirava a Sant Medir.

Hi ha gent que recorda que el mes de setembre de 1956 va passar uns dies a Sant Medir un jove argentí doctorat en Ciències Socials, Ezequiel Ander Egg. Ander Egg va pronunciar una conferència sobre "Actualidad social del mundo presente". La presència i l'ensenyament d'Ander Egg que responia a una sensibilitat social i democràtica d'alta intensitat van combinar perfectament amb el tarannà de Sant Medir.

En aquest apartat, potser anàrquic, on voldria descriure-us qui i com era el subjecte responsable del fet social Sant Medir, cal, penso, incloure-hi encara un parell de dades puntuals i, després, la referència a un projecte que fou ambiciós i efectiu.

Primer, les dues dades : a la primavera de 1957, un dia --24.03-- va venir a Sant Medir el grup responsable de la revista "El Ciervo", Llorenç i Joan Gomis, Joan A. González Casanova, i Alfonso C. Comín que mantingueren un col.loqui apassionant amb els interlocutors de La Bordeta. Hi hagué sintonia. L'altra dada : el quadre escènic va tenir l'audàcia de representar "El proceso a Jesús", de Diego Fabbri, una obra d'envergadura que feia poc s'havia representat al Teatre Comedia, quan encara era sala teatral, per la Compañía Lope de Vega. Les dues dades, al meu entendre, són significatives.

I el projecte més ambiciós i efectiu ?.

Es tracta d'un projecte cultural social, promogut per les noies, amb participació de molta altra gent, que li van donar el nom d'AFE (Agrupació femenina d'estudis). Val la pena de veure el programa. Vegeu, per exemple, els temes que van omplir el programa de 1956-1957 : la llar, tradicions nadalenques, Barcelona cultural, infermeria, convivència social, història de postguerra (1939-1957), doctrines socials. Cal tenir present, a més, que les classes ocupaven dos dies a la setmana i que els altres tres dies hi havia Bíblia, solfeig i assaig, i estil i redacció.

Naturalment, aquest seguit d'activitats i serveis, alhora que demostren el gruix de la vida i del moviment existents a la parròquia, revelen, alguns d'ells, l'afany de suplir les mancances existents en la barriada i fins i tot en la ciutat. Ara, el servei que, a més de la formació directament religiosa, va suposar la iniciació social per a molta gent, forma part del capítol de reconeixements.

Acabo aquesta carta i em quedo amb les ganes d'oferir la síntesi d'un número del "Radar de La Bordeta" que, dissortadament, tingué una vida curta. Mireu-ne una petita referència en la post data de la carta.

Una abraçada.

CARTA NUM. 10 : Una veritable cèl.lula social.

Amigues i amics,

El segon capítol d'aquesta història s'acaba amb la mort d'aquell que fou l'iniciador i el principal promotor de la parròquia de Sant Medir, mossèn Amadeu Oller i Berenguer.

Som a l'any 1957. Era el mes de febrer. El ritme de la vida parroquial seguia imparable. A Barcelona hi havia hagut el segon conflicte de tramvies amb vaga d'usuaris. El premi Nadal l'havia guanyat un conegut sacerdot de Valladolid, José Luis Martín Descalzo amb la novel.la "La frontera de Dios". Acabaven de ser reempreses les classes de l'AFE, sobretot amb dos cursets que van desvetllar molt d'interès dins i fora de la parròquia : el d'història de la postguerra (1945-1957) i el de Doctrines socials. Era a punt de celebrar-se a Barcelona la Setmana del Suburbí. Es preparava l'acte de lliurament de les claus del primer bloc de vivendes de l'Agrupació de beneficiaris cooperadors San Medir. Cada dia augmenta el nombre dels feligresos que s'apunten a la peregrinació a Roma del pròxim mes d'agost, i són ja 200 els inscrits. Dins de tot aquest moviment, un dia, mossèn Amadeu, que tenia aleshores 55 anys, fa l'efecte de no trobar-se bé. Estava estranyament parat, somnolent. Consulta mèdica o diagnòstic alarmant : una malaltia hepàtica irreversible. Van començar a aplicar-li totes les atencions mèdiques i el descans pertinent. Alguns moments va semblar que hi havia recuperació. El diagnòstic mèdic va seguir essent sempre pessimista.

Amb tot, va intentar seguir una vida més o menys normal. Menys que més. La comunitat va intensificar el treball i la dedicació. L'agenda d'aquell any fou segurament més plena que mai. Transcriu algunes notes del dietari dels mesos que van seguir fins el dia 15 de novembre : 23 a 25. 02. Recés de joves i juvenils a Montserrat; 24.02. Representació teatral de "Historia de una escalera", de Buero Vallejo; 25.02 al 3.03, Setmana del Suburbi; 2.03, cine-fòrum "Ladrón de bicicleta" de Vittorio de Sica; 3.03, lliurament de les claus dels habitatges del primer bloc de l'Agrupació; 10.03, festa de Sant Medir amb la cercavila de les Colles; sardanes; teatre : "Berlín plaza alta nº 2"; 19.03, Conferència missional; 24.03, Col.loqui dirigit per l'equip redactor d'El Ciervo; teatre "La única táctica"; 1.04, excursió a Sant Mateu; 13.04, Recés interparroquial; 14.04, representació d'"El proceso de Jesús", de Diego Fabbri (amb repetició el 21.04), 22.04, Excursió a El Corredor i anada a Esparraguera. La Passió; 4.05, Hora Apostòlica; 1.05, Excursió matinal a l'ermita de Sant Medir; 5.05, dia de la parròquia i festival infantil; teatre "El carro de l'alegria"; 11.5. col.loqui; 26.05, teatre "El baile"; 26.06 al 2.06, Setmana de juvenils; 9.06, Festa dels Aspirants. Esmorzar de germanor. Festival; 16.06, Teatre : "Plaza de Oriente". 22-24.06, Romeria a Montserrat; 23.06, Sessió de pallasos. Cinema "Más difícil todavía" i "Charlot en la calle de la tranquilidad"; 2-3,06, s'aspira que siguin 400 els peregrins a Roma; 7.07, teatre experimental "Escuadrón hacia la muerte"; 14.07, exposició de fi de curs de treballs de tall i confecció; 21.07, Excursió a Planoles per tal de visitar mossèn Amadeu, que hi passa uns dies de descans --per cert durant l'excursió mor

Ricard Coll, un dels puntals de la parròquia-; 24.07, Revetlla de Sant Jaume; 27.07, Vetllada musical; 28.07, sardanes amb la cobla "Empòrium"; l'obra de Pons Cirac amb la qual s'obsequiava a Pius XII està exposada al c/ Zumalacàrregui i després a la Casa Magda, de Passeig de Gràcia; 7.08, reunió preparatòria dels peregrins a Roma; 10.08, cine-fòrum "Otelo"; 11.08 peregrinació a Roma : 450 participants. Mossèn Amadeu hi va amb avió, acompanyat del metge; 15.08, audiència del Papa a la peregrinació de Sant Medir, en exclusiva. Discurs en exclusiva; 17.08, retorn de Roma; 18.08, Sardanes amb la Cobla Canigó; 24.08, Concert; 25.08, excursió a Sant Genís. Comencen les colònies de l'aspirantat a Olzinelles; 25.08 al 1.09, vacances de les noies de l'AFE a Arbúcies. 30.08, Cine-fòrum "Recuerda"; 1.09, visita col·lectiva al camp nou del Barça; 8.9, Festa Major de La Bordeta. Teatre : "Passaport per a l'eternitat"; 14.9, festival radiofònic; 15.9, Sardanes en el recinte de vivendes; 19.9, Hora Apostòlica; 21.9, Teatre experimental "La sangre de Dios" d'Alfonso Sastre; 29.9, Teatre : "Joventut de príncep"; 30.9, s'obre la matrícula a l'Escola d'aprenents; 6.10, Teatre : "Los habitantes de la casa deshabitada" i "La ley del látigo"; 18.10, "La heredera"; 27.10, Assemblea parroquial per a programar el curs; Concert de l'Orquestra Estela, dirigida per A. Cohí Grau; 10.11, assemblea de socis del Centre; Teatre "Quan els records parlen"; 12.11, Lliçó d'A. Pérez a l'AFE sobre "La institució francesa "Oeconomie et humanisme"; 13.11, AFE. "Vers una democratització de l'economia", per A. Pérez; 15.11, mor mossèn Amadeu ...

El dia 17 es van suspendre els actes recreatius, però la vida va continuar.

El procés de la malaltia, tot i que els primers dies després del retorn de Roma va semblar que hi havia una millora, va seguir inexorablement.

Feu amb mi, si us plau, un pas enrera. Som a Roma el 15 d'agost. El sentit crític, que avui tenim tan incorporat, possiblement no ens deixa comprendre del tot allò que va suposar per a tots, i, especialment per a mossèn Amadeu, l'audiència que Pius XII va concedir en exclusiva a Sant Medir. Puc assegurar-vos que, aquell dia, en Pius XII ni hi va haver res de l'home distant, un dels clixés amb què se'l marcava. Va ser cordial i afable. I atent. Es va interessar afectuosament per la malaltia de mossèn Amadeu i, dissimuladament, li va posar la mà damunt del cap.

Però, quan us dic que aquella audiència va suposar moltíssim per a mossèn Amadeu, en refereixo sobretot al fet i al discurs que va adreçar als peregrins. Fou la coronació i el reconeixement de l'obra de Sant Medir, un reconeixement que no sempre va trobar en la jerarquia immediata. Però què hi fa : la corona de mossèn Amadeu era l'obra que li reconeixia i que compartia la gent de La Bordeta. I, ara, a Roma, trobava una propina no buscada.

Justament feia un any que un veí de La Bordeta havia escrit a la revista de la parròquia --San Medín, agost de 1956-- un comentari que, justament perquè no és de cap tècnic ni de cap sociòleg professional, és d'un valor incalculable. "El que era un desig ahir, avui és realitat", és el títol del comentari. "El treball realitzat a La Bordeta per obra i gràcia de la parròquia el compara a la unió de nombrosos filaments que resisteixen fins a límits insospitats, quan en canvi el subtil filament de seda, aïllat, no resisteix la més petita pressió sense trencar-se". El

comentari valora amb justícia el que era la barriada i el que representava cada un dels seus membres. Però hi mancava cohesió, la força vital que ho conjuntés. Això tan senzill i alhora tan gran ho va aportar la parròquia. I després d'enumerar algunes de les realitzacions de la parròquia conclou poèticament : "Tant és així que la metamorfosi generada a la nostra barriada és digna de lloança, i quan la fe és ferma i el propòsit sa, el mur de l'impossible s'esmicola per si mateix incapaç de resistir l'embat dels homes de bona voluntat".

Tornem, però, al discurs del Papa, del 15 d'agost de 1957. Pius XII dóna a aquell grup, a 450 peregrins, una benvinguda especial per tractar-se d'una nodrida representació d'una parròquia humil i senzilla, per tractar-se de fills "nostres que, per tal de fer realitat els seus desigs, han hagut de realitzar un sacrifici seriós, potser un esforç extraordinari". Expressa el seu agraïment i la seva complaença en veure realitzada a Sant Medir una vida parroquial ben dirigida i ben organitzada. En un passatge doctrinal del discurs, Pius XII va recordar el que és una parròquia i la seva vessant social, com un ésser vivent amb el seu alé propi, amb els seus òrgans i les seves activitats, amb el seu creixement natural, amb els seus problemes, necessitats, goigs i dolors. "Que no sigui necessari demanar-vos que estimeu la parròquia, perquè seria el mateix que dir-vos que us estimeu vosaltres mateixos". Va reconèixer el molt que s'havia fet amb tants pocs anys. I va interpretar el fet d'anar a Roma com una promesa de cara al futur.

Del discurs de Pius XII els oïdors en quedaren complaguts. Tots. Hi hagué al llarg del discurs una al·lusió a un tema que, encara que passà desapercebut per a molts, de fet obtingué una

recepció especial en mossèn Amadeu. Des de feia quatre anys, és a dir, des de 1953, mossèn Amadeu feia servir sovint el concepte de "cèl.lula social" per a definir la naturalesa i la finalitat de la parròquia. Era un concepte que havia sortit en la Setmana social del Canadà de 1953, on la institució parroquial fou analitzada sota aquest concepte de "cèl.lula social". El tema havia interessat tant que l'editorial de la revista "San Medín", --octubre de 1953-- va recollir la tesi de la Setmana Social del Canadà, fent seva una idea de monsenyor Montini, el futur Pau VI, que aleshores estava a la Secretaria d'Estat. "Aquesta consigna tan clara de mons. Montini --ratificava l'editorial-- ha de presidir tots els nostres esforços en el curs que estem començant".

A l'hora de la mort, prematura certament amb 56 anys acabats de complir, mossèn Amadeu podia saludar una segona etapa de la història de Sant Medir, en la qual es va consolidar el fet religiós i social o sòcio-religiós d'una parròquia cèl.lula social, casa del poble.

Davant la tomba de mossèn Amadeu, es va pronunciar el compromís de prosseguir l'obra i la història començades i ben encarrilades.

A reveure !

Una abraçada.

III. UNA TRANSICIÓ REEIXIDA

1957 - 1960

1957 - 1960 : Cronologia

20.01.58 Comencen les classes de gimnàs.

9.03.58 Benedicció i col.locació de la primera pedra de la nova església.

Descoberta d'un bust de mossèn Amadeu Oller a l'entrada de l'escola.

13-20.04.58 Setmana d'orientació social.

20.04.58 Homenatge a mossèn Amadeu.

4.05.58 Repartiment de premis al Concurs sobre la vida i la figura de Jesús.

11.05.58 Agraïment a La Floresta per la gentilesa de destinar a la parròquia els beneficis d'una actuació.

5.05.58 Festival de gimnàs.

30.06.58 S'estrenen les colònies a Gualba.

16.11.58 Cursets de preparació matrimonial.

9.12.58 Visita pastoral de l'arquebisbe Modrego.

14.12.58 Festival infantil a Gran Via / Parcerisa.

I Premi Amadeu Oller de contes i poesia.

21.12.58 Toca la loteria.

10.05.59 Concert de l'Agrupació de Cambra, de Barcelona.

6.08.59 S'ha enderrocat el mur del carrer de Les Panes que impedia la construcció del Centre parroquial.

20.09.59 Es convoca la campanya del metre quadrat per la pavimentació de l'església.

11.10.59 El P. Duval, a Barcelona.

23.10.59 Inauguració solemne del Curs de l'Escola Professional de Mecànica.

- 10.11.59 Col.loqui musical.
- 23-24.11.59 Converses sobre educació de l'amor per als juvenils.
- 7.12.59 Teatre experimental : "L'anunciació de Maria", de Paul Claudel.
- 8.12.59 Concert polifònic per la Capella clàssica del FAD, dintre de la Setmana de joventut, que retorna a casa.
- 13.12.59 Visita cultural a l'Ajuntament i a la Diputació. II Premi Amadeu Oller.
- 10.01.60 Conferència a l'escola d'aprenentatge.
- 11-13.01.60 Curset de Litúrgia.
- 2.02.60 Festa de la Candelera. S'inicia una experiència amb les mares recents que encara dura.
- 7-14.03.60 4 conferències sobre "preparació a l'amor".
- 3.04.60 Lliurament de les claus als socis de l'Agrupació de beneficiaris cooperadors St. Medir. 2a fase.
- 23.04.60 Sessió d'exaltació del llibre, organitzada per l'Escola parroquial i l'escola d'aprenents.
- 30.04.60 "Hombres olvidados". La dansa pasqual de Sant Medir s'aprèn en aquesta pel.lícula.
- 7-9.05.60 Curset de puericultura, AFE.
- 30.05.60 Tertúlia pedagògic-familiar, a les Escoles parroquials.
- 2.08.60 Sortida a Munich. Congrés eucarístic.
- 27.08.60 Comiat dels antics locals de la parròquia. Sopar.

- 28.08.60 Missa Parroquial, partits de futbol, bàsquet i balón volea, sardanes i vermut ...
- 29.08.60 Campionats d'escacs i ping-pong.
- 1.09.60 Assemblea de la joventut femenina.
Cafè-col.loqui de joventut masculina.
- 3.09.60 Trasllat del foc simbòlic des dels primers locals (Constitució 52) als nous locals (Constitució 17) i recepció per part de mossèn Vidal.
- 4.09.60 Missa solemne de Benedicció de la nova església per l'arquebisbe Gregorio Modrego i 1ª celebració eucarística.
Inauguració dels locals del nou Centre Parroquial.
Concert de l'Orfeó de Sants.
- 11.09.60 Exposició de VIII concurs de fotografia, organitzat per la Comissió Oficial de la Festa Major de La Bordeta.
Exposició de la Visió retrospectiva dels primers 10 anys de vida parroquial.
Torneig d'escacs Sant Medir - Sant Isidre.
- 18-09.60 Comença campanya donatius pro-orgue i pro-pavimentació de l'església parroquial.
- 24.09.60 Romeria a Lourdes.
- 26.09.60 S'obre la matrícula per a l'escola d'aprenentatge industrial "Mossèn Amadeu Oller" de les especialitats de mecànica i electricitat.
S'obre la matrícula per a l'Escola Professional femenina tall i confecció.
- 2.10.60 Inauguració de la temporada teatral "Els joves de Vilatrista" de Santiago Rusiñol.

- 8-12.10.60 Exercicis espirituals (homes) a Montserrat.
- 12.10.60 Excursió de l'aspirantat al Castell de l'Aramprunyà i excursió familiar a Sant Medir.
- 13 de novembre I exposició-concurs de treballs de l'escola d'aprenentatge industrial "Mossèn Amadeu Oller".
- 16.10.60 Assemblea de la joventut Parroquial i campanya "El món ens necessita".
- 30.10.60 Entronització de la imatge de Crist Rei al cafè-bar del centre.
- Concert de l'orquestra simfònica "Estela".
- 31.10.60 III Premi "Mossèn Amaeu Oller" de contes i poesia.
- 7-11.11.60 Curset de litúrgia sobre la Missa.
- 6-23.11.60 1a Exposició-concurs de treballs manuals de les escoles professionals de la Parròquia.
- 13.11.60 Assemblea General del Centre Parroquial. Comencen cursets de litúrgia (dilluns) i Bíblia (dimecres).
- 27.11.60 Pas de noies aspirants a juvenils.
- 29.11.60 Sessió de cine-fòrum com a preparatòria de la VIII setmana de joventut : "La puerta de Lilas".
- 11.12.60 Representació de "El diario de Ana Frank".
- 18.12.60 V Aniversari de l'Orfeó Canigó.
- 25.12.60 Comença una exposició de muntanyisme organitzada pels juvenils.
- Representació d'una opereta.

CONTEXT MUNDIAL

1957-1960

- 6.01.58 Carmen Martín Gaité, premi Nadal per "Entre visillos".
- 1.03.58 Batista refusa la crida de l'episcopat per a establir un govern d'unió nacional.
- 2.02.58 Wernher von Braun declara que els EUA porten un retard d'anys respecte de la URSS en el camp espacial.
- 25.03.58 Vagues a les principals fàbriques de Catalunya.
- 1.04.58 Castro anuncia la guerra total.
- 17.04.58 Exposició a Brusel·les.
- 20.05.58 Espanya ingressa en el F.M.I.
- 29.05.58 Retorn de De Gaulle.
- 29.07.58 Creació de la NASA.
- 17.09.58 Arriba a Espanya el cardenal Spellman.
- 19.09.58 Govern provisional a Algèria, presidit per Ferhat Abbas.
- 9.10.58 Mor Pius XII (1876).
- 28.10.58 És elegit Joan XXIII.
- 1.11.58 Es constitueix el Consell de Forces Democràtiques de Catalunya, presidit per Claudi Ametlla. S'exclouen PSUC i FNC.
- 3.11.58 Inauguració de l'UNESCO a París.
- 23.12.58 Inauguració del primer supermercat a Barcelona.
- És l'any de la mort de Duran i Reynals, Joan Comorera, Josep Clarà.

- 1.01.59 Triomfa la rebel·lió castrista.
  - 24.01.59 Joan XXIII anuncia la convocatòria d'un Concili.
  - 1.02.59 Indira Gandhi (40 anys) presidenta del (Congrés) Partit del Congrés indi.
  - 14.03.59 Aldo Moro, secretari general de la D.C. italiana.
  - 12.04.59 Joan XXIII canonitza la beata Joaquina de Vedruna.
  - 15.04.59 Arriba a Washington Fidel Castro.
  - 29.04.59 Blume víctima d'un accident d'aviació, a Cuenca.
  - 21.07.59 Pla d'estabilització econòmica.
  - 29.07.59 Aprovada la llei d'ordre públic.
  - 14.09.59 El Vaticà decideix la suspensió dels capellans obrers.
  - 16.09.59 De Gaulle proposa l'autodeterminació d'Algèria.
  - 25.09.59 Krushev a EUA.
  - 28.09.59 Algèria planteja la independència com a condició prèvia.
  - 1.11.59 Arrestament de Lumumba.
  - 21.12.59 Eisenhower arriba a Madrid.
- És l'any de la mort de Josep M. López Picó, Carles Riba, Ventosa Calvell.
- 1.01.60 "La pell de brau", de Salvador Espriu.
  - 4.01.60 Accident mortal d'Albert Camus.
  - 20.01.60 Lojendio s'enfronta a la TV cubana de Fidel Castro.
  - 27.03.60 Boicot a la Vanguardia. Per la protesta de Galinsoga contra el català, a l'església de Sant Ildefons.
  - 21.04.60 S'inaugura Brasília.

- 7.05.60 Els israelites segresten Adolf Eichmann a Argentina.
- 20.05.60 En el centenari de Joan Maragall, detencions al Palau. Jordi Pujol. "El cant de la senyera".
- 7.07.60 Fidel Castro anuncia la nacionalització de totes les empreses de EUA.
- 15.07.60 Guerra civil al Congo.
- 08.60 L'any de la independència a Africa. 10 països.
- 18.08.60 La píndola anticonceptiva és a la venda.
- 15.08.60 Independència de Xipre.
- 12.09.60 L'arquebisbe anglicà de Joannesburg és expulsat per ser hostil a l'apartheid.
- 21.09.60 Decret llei de repressió.
- 30.09.60 L'Ajuntament de Pamplona cedeix 150.000 m² per a la construcció de la Universitat de Navarra.
- 26.09.60 Fidel Castro visita l'ONU.
- 13.10.60 Krushev a l'ONU.
- 9.11.60 Victòria de John F. Kennedy.
- 22.11.60 Més de 2 milions d'espanyols treballen a l'estranger.
- 15.12.60 Boda Balduí-Fabiola a Brusel·les.
- 30.12.60 El parc automovilístic consta de 290.519 autos, 554.894 motos, 147.365 camions i 11.992 autobusos.
- És l'any de la mort de Gregorio Marañón, Jaume Vicens Vives, Ferran Casablanca.

CARTA NUM. 11 : Una herència enriquida.

Amigues i amics,

Què va passar a Sant Medir després de la mort de mossèn Amadeu ? Perquè la sotragada devia ser molt forta. Efectivament, ho va ser. Però la vitalitat de la comunitat, si s'ha de jutjar pel que revelen les cròniques escrites, les memòries consultades, i la memòria personal del qui us escriu aquesta carta, no se'n va ressentir. Els historiadors i els sociòlegs, que vulguin analitzar aquesta història, hauran de concloure que ens trobem davant una constatació innegable : el subjecte d'un fet social no és mai només una persona sinó tot el grup social que n'és i se'n sent responsable. Aquest és, entenc, el cas de Sant Medir.

L'estructura eclesiàstica que vertebrava d'una manera molt vertical la institució de la parròquia entorn del perfil personal del rector, podia ser en el moment de nomenar un successor, un risc molt compromès per a l'avenir del fet social Sant Medir : acceptaria el successor que la parròquia fos la casa del poble, la cèl.lula social, la figura aglutinant i associativa que de fet s'havia forjat ?.

Molt pocs dies després de la mort --en la meua memòria hi lleigeixo : dos dies després de l'enterrament (veure la crònica) és a dir el 19 de novembre de 1957, l'autoritat diocesana va designar mossèn Josep M. Vidal i Aunós per a ocupar el lloc de rector de la parròquia a Sant Medir. De fet, a començaments de desembre es fa càrrec de la responsabilitat que se li confia. Immediatament hom va comprovar que el tarannà del successor era el de verificar allò que uns anys més tard diria el cardenal Montini davant la mort de Joan XXIII, el Papa Roncalli : "No pot

quedar tancada o reclosa a la tomba la seva herència". De seguida, doncs, es van casar el compromís de la comunitat de Sant Medir i la voluntat d'identificació amb l'herència rebuda. Amb una idiosincràsia pròpia, naturalment.

N'hi ha prou amb passar la mirada per damunt de l'activitat de la parròquia i comprovar que el ritme mantenia el mateix moviment. Ni s'havia interromput ni s'havia frenat durant la malaltia de mossèn Amadeu, ni es va interrompre ni es va frenar amb la vinguda del nou rector. En tot cas, una nova empremta venia a enriquir la marxa d'aquella experiència.

L'assemblea que havia celebrat la parròquia el 27 d'octubre de 1957 marcava un camí i un estil, i aquests es van mantenir. Efectivament, 2 punts de l'assemblea, que tenien una dinàmica socialitzadora o social i associativa, derivaven cap a aquestes consignes: "La parròquia ha d'influir en la vida social i cultural, formació professional, convivència social --treball, barriada-- justícia social"; "La parròquia ha d'influir en el bé comú: coneixement del bé comú, interès pel bé comú". Les consignes van continuar marcant la vida de Sant Medir. Quan arriba mossèn Vidal a la parròquia s'està desplegant un curset d'iniciació social --Escola d'iniciació social per a joves i adults d'ambdós sexes-- que no es va interrompre. El programa era indiscutiblement actual i apassionant: I Israel; II Visió històrica de Catalunya; III Actualitat social; IV Orientació social; V El món àrab.

Això és una mostra. Però, vegeu, com us deia abans, la crònica de la vida en aquell moment de transició parroquial.

Un dels primers serveis que va inaugurar el nou rector fou el Gimnàs, dotat d'espatlleres i d'altres aparells, que queden instal·lats en el pati contigu al Teatre i al Bar, i amb sortida, com el camp de bàsquet, al Passatge Toledo. El fet va coincidir amb la celebració de la setmana de joventut, de l'1 al 8 de desembre. "Viure és conviure" era el tema de la setmana. Els actes van consistir fonamentalment en la projecció d'aquests pel·lícules : "Milagro en Milán", "Qué bello es vivir", "Los traperos de Emaús", "Hay un camino a la derecha", a les quals seguia un col·loqui. A mitja setmana hi hagué una llarga sessió d'estudi sobre la joventut en la pròpia vida i la joventut en la vida de la societat. El dissabte, col·loqui i conclusions de la Setmana. I, el diumenge, missa, esmorzar de germanor i audició de sardanes. Us interessen les notes organitzatives?. Doncs vegeu :

- 1) Podeu prendre part en la Setmana tots el joves, nois i noies, que adquireixin el Carnet de Setmanista;
- 2) el carnet dóna dret a l'assistència gratuïta a tots els actes de la Setmana;
- 3) el Carnet de Setmanista, el preu del qual és de 15,- Ptas., es pot adquirir a la Secretaria de la joventut,
- 4) el Carnet de Setmanista protector és de 50,- ptas."

Vegeu el ritme que va continuar :

9-11.12.57, recés d'homes a Montserrat.

29.12.57, concert de la Coral Faura, dirigida per A. Pérez Simó.

13.01.58, es reprenen les classes de l'AFE.

16.01.58, Cine-fòrum "Mañana será tarde".

19.01.58, Teatre : "Tovarich".

20.01.58, Comencen les sessions de gimnàs.

22.01.58, la secció d'estudis socials de l'AFE reprèn les classes.

26.01.58, Excursió de l'aspirantat.

9.03.58, Festes de Sant Medir. Recepció de l'arquebisbe, benedicció i col·locació de la 1a pedra del Centre Nou. Descoberta del bust de mossèn Amadeu a l'entrada de l'Escola.

Disculpeu el llistat de tantes coses : cal ser fidel a la història que la nostàlgia podia fer oblidar. No segueixo. Us remeto a la cronologia. Però he de remarcar-vos aquells camps que eren creació de noves coses o fets especialment significatius.

Per exemple, us acabo de dir que el 3.3.58 es va descobrir un bust de mossèn Amadeu col·locat a l'entrada de les noves escoles parroquials sota l'ombra de la magnòlia. Aquesta magnòlia estava en el pati de can Massagué abans de l'Escola i encara avui (2.3.96) es manté amb plena vigoria. El mes següent, el 24.4, amb ocasió de la clausura d'una Setmana d'orientació social, es feu una Vetllada Homenatge a mossèn Amadeu, posant de relleu els tres vessants d'home, músic i sacerdot. Oi que s'endevina el sentit d'aquestes mostres d'honor a l'antecessor ?.

Es van intensificar les classes setmanals de Bíblia --dilluns de 8.45 a 9,30--.

11.5, un detall : s'agraeix a la Societat coral La Floresta la gentilesa de destinar a la parròquia els beneficis d'una actuació.

14.5, Anunci de les colònies a Gualba. He de deturar-me aquí. Les colònies de Gualba són un capítol especial. Per les coneixences que mossèn Vidal tenia de Gualba, va poder llogar la primavera de 1958 un conjunt de cinc xalets --una minúscula

urbanització-- que quedaven a uns dos quilòmetres de Gualba. Fou una solució per a les colònies, durant cinc estius. Dos xalets per a matrimonis, 2 per als infants o els joves, 1 per al servei.

He trobat el full d'informació de les colònies de l'any 1960. El trobareu a la post-data. L'any 1958, les xifres foren aquestes ; 25 famílies, 75 nens, 50 nenes, 25 noies. Despeses : 116.834,70; Ingressos : 92.445,50; Dèficit cobert : 24.389,20.

Una experiència semblant, durant cinc anys, va permetre uns graus de convivència decisius per a l'estil de Sant Medir.

Aquesta carta narra un moment que no és difícil de qualificar de decisiu en la història de Sant Medir. El resultat, de manera contundent, pot dir-se que fou aquest : la transició es va fer amb un èxit rotund. Es va recollir l'herència, es va reconèixer el carisma del fundador, es va gravar de manera inesborrable en la memòria col·lectiva, es va continuar el camí. I, ahora, es van obrir nous camins, es va enriquir l'experiència amb els ingredients d'una altra personalitat, es va fer possible l'adaptació del fet Sant Medir a les noves situacions que els canvis culturals, les reivindicacions socials i polítiques, la sacsejada del Concili Vaticà II, les noves cotes de llibertat imposaven, suggerien o aconsellaven.

No em proposava de demostrar res. El propòsit és senzillament el de narrar les coses com van ser i com van passar.

Vull afegir un testimoni que, pel seu caràcter genuí i pel fet que es va escriure l'any 1958 per una persona que va seguir molt de prop els darrers temps de mossèn Amadeu i va viure la transició, té un valor excepcional. Es tracta d'uns apunts escrits l'any 58 i publicats l'any 1964. No seria correcte

fer-ne un extracte. Els transcriuré íntegrament a la post-data.
"Mirando hacia atrás con amor" és el títol del paper d'Antoni
Pérez.

Fins aviat.

Una abraçada.

CARTA NUM. 12 : Promoció del nivell cultural.

Amigues i amics,

Heu pogut veure en la tramesa anterior que la transició, inevitable pel traspàs de mossèn Amadeu, que fou el primer rector de Sant Medir i, indiscutiblement, el primer impulsor i animador, es va fer d'una forma senzillament magistral. El fet social Sant Medir va continuar amb la mateixa força i amb més embranzida encara : es constata que el subjecte social era la comunitat i aquesta tenia molt clar el que havia de ser i el que havia de fer. D'altra banda, les característiques personals i intransferibles de l'antecessor foren rellevades per unes altres característiques personals i intransferibles, les del successor. I així el fenomen Sant Medir va demostrar que els seus ingredients constituents no estaven determinats a vida o a mort per una estructura personalista. Hi havia un conjunt de fets que garantien l'estabilitat de la parròquia i aquesta dimensió, gairebé constitucional, va fer possible aquella admirable transició. L'intent d'objectivar les coses d'aquell moment i el seu procés no s'ha d'interpretar com una operació de "bufar i fer ampolles". Mirat sense cap mena d'apassionament, aquell moment de la història de Sant Medir apareix amb tota la seva grandesa. I d'aquesta grandesa en són titulars mossèn Amadeu, mossèn Vidal i la comunitat que demostrava ser el subjecte responsable d'aquella complexa vida social.

En definitiva, es va recollir una herència i es va exercir la lleialtat de la forma més interessant i més magnànima : transfigurant-la. El record, pel que es veu, no esdevingué mai un llaç que feia ensopegar ni un fre que no deixava avançar. Hom s'adona que un procés d'aquesta mena demana coratge i fe.

Des d'aquell moment, l'empenta de la lleialtat i de la creativitat estableixen la indispensable conjugació de dues actituds : el record i l'avenir, la memòria i el futur. I parlo de conjugació, no d'equilibri. L'equilibri hauria pogut arrossegar a la paràlisi. Es tractava de mantenir el record agraït amb el desvetllament de noves energies per tal de poder respondre als desafiaments del futur.

En repassar les coses de 1958, a més a més de les dades recollides en la cronologia i d'aquelles que he comentat en la carta anterior, m'he fixat en un fet que demostra clarament l'afany de conjugar el record i l'avenir. I es tracta d'un fet que, tot i ser significatiu, pràcticament no forma part de la memòria col·lectiva de Sant Medir. Hi ha, ben segur, una colla de raons que poden explicar i l'oblit : el fet de tractar-se d'una activitat, potser elitista, com ho és un concurs literari, i, a més a més, el fet que el Premi Amadeu Oller que ha agafat un relleu excepcional és el que va començar a convocar-se l'any 1964. Per això mateix, s'ha esborrat el record del que es pot considerar com la prehistòria de l'Amadeu Oller. M'estic referint al "Premio Mossèn Amadeu Oller" que es va convocar per 1ª vegada l'agost de 1958 i així es va seguir fent durant tres edicions, 1958, 1959, 1960. (Vegeu en la post data les bases d'aquest premi). Malgrat el poc gruix aconseguit per aquell primer premi, hi hagué una qualitat remarcable en els treballs presentats.

Recordo, per exemple, un escrit magnífic d'A. Pérez, la poesia "Cristo en camino", de Julio Alfredo Egea, de Chirivel (Almeria) el conte "El solterón", de Francesc Salvà Miquel, de Barcelona, el poema "Oración por la ciudad", de José Pejenaute Rubio, de Madrid, i el conte "Las catorce veces", de Josep Balagué Tarrès, de Barcelona.

És fàcil deduir que l'objectiu del Premi era des del memorial del passat, testimoniar el desig de desvetllar forces creadores de futur. I justament en un àmbit artístic, en el camp literari.

La referència que acabo de fer obliga a donar constància d'una realitat que es va conrear intensament a Sant Medir, segons que apareix en els papers i en la memòria. Al·ludeixo a l'afany de tenir les antenes obertes a l'expressió literària de la realitat. Un fet social de l'envergadura com el de Sant Medir no havia d'aparèixer com un fenomen carrincló, marginat de l'interès per les formes artístiques. Els responsables maldaven perquè l'experiència religiosa es visqués en un context de sensibilitat social i en un context implicat en les manifestacions literàries, artístiques, teatrals, del moment.

Els cercles d'estudis podien ser perfectament una exposició sobre els gèneres literaris que hom havia de saber discernir en els llibres bíblics, per tal d'esbrinar més bé el missatge i el sentit dels diferents textos de la Bíblia; i podien ser també l'anàlisi d'alguna novel·la de Bernanos o de Graham Green o de Jullien Green o de Martín Delcalzo per a captar la incidència del fet religiós en la vida dels personatges literaris, sovint més reals que els personatges que passen pel confessionari. Parlant dels cercles d'estudi, un s'adona de l'extraordinària diversitat

de temes i de mètodes que se seguien i que no se cenyien exclusivament al clàssic mètode del veure, jutjar i actuar, a partir de fets de vida. Tot allò que passava més enllà de les persones i de la mateixa parròquia i de la barriada també formava part de la curiositat que es vivia a Sant Medir. Quan escric aquesta carta, acabo d'assabentar-me de la mort de J.L Aranguren (17.04.96). He de dir amb agraïment que el nom d'Aranguren va sortir moltes vegades. La seva llibertat d'esperit en el "Catolicismo día tras día" i en "Catolicismo y protestantismo como formas de existencia" fou un referent amb el qual es coincidia i es podia viure i treballar per la fe i des de la fe amb un cert orgull, sense tenir el complex de cosa rara. Tot el contrari, la gent que es movia a Sant Medir i, sobretot, un sector important de la joventut, que s'hi associava i treballava, tenien la seguretat de viure en un paisatge cultural gens vulgar. És clar que això provocava alguna vegada crítiques per possibles refinaments. Tanmateix, pel que es pot constatar documentalment i testimonialment el resultat era que el fet Sant Medir reunia un conjunt d'ingredients que li permetien de mantenir molts ponts de comunicació i d'associació, sense renunciar a la pròpia identitat.

Ja que estic posat en aquesta comarca del que se'n podria dir el grau d'interès cultural de la parròquia, m'heu de permetre, amigues i amics, que, donant un cop d'ull als programes, a les cròniques i als testimonis, afegeixi que els capítols més destacats en els àmbits als que ara faig referència, són les sessions de cine-fòrum, el concurs literari, la presentació de llibres, revistes i pensadors que demostraven un estil determinat i socialment compromès de viure la fe o el

cristianisme, l'anàlisi de les novel·les que es marcaven el significat religiós, la lectura bíblica, les audicions regulars de música simfònica i de cançó religiosa d'inspiració popular. D'entre els noms que eren objecte de profunda veneració per part de determinats sectors de la parròquia he de recordar el del cantautor jesuïta francès, el P. Aimé Duval. Quan el P. Duval actuà a Barcelona, la tardor del 1959, entre els oïdors que tingué al Palau de la Música, hi havia un grup nombrós de joventut de la parròquia que ja coneixia una bona part del seu repertori i que taral·larejava les seves melodies captivadores pels passadissos, pels patis i fins i tot per la petita església de Sant Medir. Ara mateix, evocant aquella època, noto que en els pentagrames de la imaginació hi van apareixent les notes del "Qu'est-ce que j'ai dans ma p'tite tête", o de "Seigneur, mon ami", o de l'"Esperance morte" o d'aquell penetrant "Pourquoi, pourquoi, Seigneur, has fet la nit tan llarga, si longue, si longue, si longue pour moi?"

Deixem-ho aquí. A reveure.

Una abraçada.

CARTA NUM. 13 : Art i sensibilitat social.

Amigues i amics,

Us contava abans l'interès que vivia la parròquia en relació amb aquells àmbits de la cultura que, correntment, s'interpretaven com a propis de la gent d'estudis o de les classes benestants. Em refereixo principalment als neguits filosòfics, a les preocupacions literàries, a les expressions musicals, teatrals i cinematogràfiques. L'analista d'aquesta faceta de la parròquia de Sant Medir es farà, òbviament, algunes preguntes : Responia aquest interès al desig espontani de la gent que freqüentava la parròquia ? Eren opcions joves o adultes ? Amagava això una certa alienació dels problemes propis de la classe obrera i d'una barriada treballadora?. Ara, a la distància de quaranta anys, no sé ben bé si és fàcil trobar respostes ben precises. En qualsevol cas, els fets són els que són i les possibilitats d'interpretació queden per suposat obertes.

Per part meva, voldria aportar alguns elements de reflexió que no puc assegurar que siguin els únics, però que puc testimoniar que eren reals.

a) Hi havia en les persones dirigents o responsables de la comunitat i dels diferents grups i seccions de la comunitat, especialment en les organitzacions de joves, un desig innegable de contribuir al que se'n deia "nivell cultural" de la barriada.

b) Pel que semblava, aquest esforç trobava dins de la parròquia un aplaudiment indiscutible i, a fora, una admiració indissimulada.

c) En el cas de les sessions de cine-fòrum que comportaven la selecció de pel·lícules no massa comercials, el cert és que la decisió fou motivada per raons accessòries : hi havia el convenciment, i la constatació, que els joves suportaven més bé una pel·lícula amb comentaris i col·loquis, abans i després de la projecció, que no pas els "rotllos" --no sé si el mot circulava ja aleshores, el concepte, sí-- de les conferències.

d) El gust per determinades obres de teatre, si no recordo malament, va néixer del mateix quadre escènic que, amb una direcció oberta a corrents del moment, nodrien --i nodreixen-- actors i actrius que estaven al dia i que seguien les grans manifestacions teatrals de la ciutat. Les ganes d'experimentar noves produccions unides a la dificultat de representar-les adequadament va portar més endavant a les sessions de teatre llegit.

e) Reflexions i valoracions similars podrien fer-se a propòsit d'obres literàries on, al mateix temps que el regal de la forma, es buscava la força de l'argument relacionat amb la fe, amb l'ètica o amb el compromís social.

f) Finalment, el que per damunt de tot es perseguia era allò que ajudava a intensificar el sentit de viure, el rol de la fe, la sensibilitat social, la igualtat, la lluita per la justícia.

Sóc conscient que la meva valoració s'inclina per veure el positiu. Per això m'agradaria que s'hi pogués afegir el contrapunt de parers més crítics.

Sigui el que sigui, sento la necessitat d'oferir el llistat de les pel·lícules --no sé si de totes-- que es van projectar a Sant Medir de forma de cine-fòrum des de 1956 a 1963 : "Milagro en Milán", "Ladrón de bicicletas", "Otelo", "Recuerdo", "Qué

bello es vivir", "Los traperos de Emaús", "Hay un camino a la derecha", "Pinky", "El séptimo cielo", "Vivir en paz", "Viva Zapata", "El ferroviario", "Mañana será tarde", "El desierto viviente", "El renegado", "Marty", "El techo", "La strada", "Almas sin conciencia", "Cita en Melbourne", "Les noches de Cabiria", "El gran carnaval", "36 horas culpable", "El alcalde, el escribano y su amigo", "T.K.X. no contesta", "Calle Mayor", "Doce hombres sin piedad", "Hombres olvidados", "Un rey en Nueva York", "El quinteto de la muerte", "La puerta de Lilas", "Vivir un gran amor", "Mesas separadas", "El séptimo sello", "Plácido", "El puente", "Refugio de criminales".

A la vista d'aquest llistat, no és difícil, penso, concloure que la preocupació màxima, a l'hora de triar les pel·lícules, era l'afany pedagògic.

No cal dir que algunes pel·lícules, com "Milagro en Milán" es va projectar bastantes vegades. Més d'un espectador d'aquella època s'hauria vist en cor d'explicar de dalt a baix, amb tots els detalls, aquella "història", esdevinguda a Milán, d'aquella senyora molt bona, anomenada Lolotta, de 80 anys, la qual, un dia de bon matí, al seu hort, sota una col, hi va trobar un nen acabat de néixer. Li va posar el nom de Totó.

Les vicissituds i la sensibilitat de Totó van omplir moltes hores de diàleg. A més, hi hagueren altres coses. He d'explicar-vos un fet que m'ha vingut al record mentre anava escrivint les ratlles precedents. És un fet que, probablement, des de fora, no tingui la força que jo li atribueixo. Amb tot, continuo veient-lo com a revelador de l'estil i del ritme que tenia la comunitat. Era, doncs, pels volts de Pasqua de 1960 que es va projectar, com a cine-fòrum, la pel·lícula "Hombres

olvidados" on el protagonista representat per Kirk Douglas, un jueu psicològicament traumatitzat per l'Holocaust, retorna a Israel i reviu dramàticament diverses situacions. En un moment determinat de la pel·lícula, penso que és en un kibbutz de Galilea, durant la celebració d'una festa jueva, es balla una dansa on els participants agafats a l'espatlla, en rotllana --que després serpenteja--, segueixen un ritme --esquerra, esquerra; dreta; esquerra, esquerra; dreta--, que es va accelerant i esdevé frenèticament entusiasta. Aquell dia, després de veure la pel·lícula, molts vam arribar a la conclusió que calia tornar-la a veure, gravar la dansa, fer-hi una versió pasqual i introduir-la a Sant Medir. Així es va fer. És la dansa "Cantarem, dansarem, cridarem la nostra joia a tot arreu : El Crist ha vençut. Ha ressuscitat. Hem estat salvat tots els germans. Au, companys, proclamen : "Crist ja no mor. Crist ha vençut". Aquesta dansa fou, durant molts anys, l'explosió final de les celebracions litúrgiques pasquals.

No sé perquè, però continuo pensant que en tot allò que va envoltar l'experiència estètica i ètica d'aquesta dansa s'hi reflecteix quelcom del que volia ser i era Sant Medir. No vull ni he de cansar-vos amigues i amics lectors. Només vull recordar-vos que les cartes tenen el propòsit de subratllar algun tret que considero remarcable de cara a dibuixar l'entorn, el contorn i la substància del fenomen social i socialitzador Sant Medir. No cal dir que la cronologia que precedeix el bloc de cartes és indispensable per poder abastar el conjunt amb una mica de rigor. Amb les darreres tres cartes, el propòsit fonamental era el de

testimoniar que la transició que visqué Sant Medir des del moment de la mort de mossèn Amadeu fou efectivament reeixida, fidel i creadora amb força de futur.

A reveure.

Una abraçada.

CARTA NUM. 14 : Els nous locals en un moment de canvi.

Amigues i amics,

Hi ha una data que senyala un canvi important en la vida de Sant Medir. El 4 de setembre de 1960. Canvi que, d'un costat, determina un punt d'arribada i, d'un altre, un començament o, si ho preferiu, un moment de nova aventura. Aquell dia, amb una cerimònia molt solemne --malgrat el diluvi que queia sobre Barcelona-- de benedicció presidida per l'arquebisbe es va inaugurar la nova església de Sant Medir, ubicada davant mateix del c/ Olzinelles, en el punt on Olzinelles desemboca al c/ Constitució, justament en el lloc, on l'any 1948, 8 de desembre, el primer rector de Sant Medir havia pres simbòlicament possessió, al bell mig del carrer.

El 4 de setembre de 1960 feia exactament 11 anys que s'havia inaugurat la primera església de Sant Medir.

La circumstància pot semblar exclusivament geogràfica. És el moment d'estrenar l'església, i les noves instal·lacions de la parròquia, ubicada a uns cent metres més enllà en direcció a llevant : al núm. 17 del c/ Constitució. Es deixen, doncs, un temple i unes instal·lacions emplaçades en el rectangle que forma un espai limitat al sud per la façana corresponent als núms. 52 a 56 del c/ Constitució, al nord pels núms. 10 a 14 del Passatge Toledo i al llevant i al ponent per les partions que separaven respectivament les finques limítrofes.

Les coses, però, mai no són tan senzilles. Les històries i les biografies de persones i d'entitats tenen o acostumen a tenir uns arrelaments vitals, gens convencionals, en allò que consideren estrictament com un simple marc geogràfic. La realitat

és que els llocs no són simples escenaris. Formen part de les persones i dels esdeveniments. Ara mateix, mentre d'una banda vaig rellegint coses que es van fer aquells dies i vaig sacsejant els propis records, em resulta molt viu tot allò. Amigues i amics, si teniu present l'escrit de l'A. Pérez que hem transcrit, com a postdata, després de la carta núm. 11, us fareu càrrec del que va suposar el canvi.

Els dies anteriors a l'acte inaugural, als locals que d'alguna manera semblaven ésser conscients que esdevindrien orfes d'una singular i extraordinària vitalitat, s'hi van anar fent diversos actes de comiat : un sopar de germanor, partits de futbol, bàsquet i voleibol, campionats d'escacs i ping-pong, sardanes i vermut, assemblea de la joventut femenina i café-col.loqui de la joventut masculina. I la vigília, el dissabte 3 de setembre, se celebrà un acte eminentment simbòlic : el trasllat, per mitjà d'una marxa atlètica amb torxes, del foc de l'església i dels primers locals de la parròquia a la nova església i als nous locals.

El dia 4 de setembre, amb la inauguració de la nova església i dels nous locals, s'estrenava una nova etapa. Aquell dia fou curull d'actes, a més de la solemne celebració litúrgica a la nova església : concert de l'Orfeó de Sants, festival cinematogràfic, exposició de fotografies. Una de les característiques de Sant Medir era --i és-- la d'acompanyar als moments rellevants amb signes que mostren clarament que la seva vida formava --i forma-- part de la convivència del poble, del barri. D'altra banda, una constant de Sant Medir és aconseguir que, en les situacions de canvi, no s'experimenti cap mena

d'afebliment de vida ni d'activitat. Tinc davant meu papers i programes d'actes corresponents als dies posteriors al nou emplaçament de l'església i de les instal·lacions.

Abans, però, deixeu-me dir alguna cosa de la nova seu social de Sant Medir. Per fer-ho d'una forma més rigorosa, m'inspiraré en un article que va publicar la revista francesa "L'art sacré", el novembre-desembre de 1963. Recorda l'article els inicis de la parròquia amb les seves dificultats i el naixement, en el barri, d'una "comunitat parroquial viva, fraternal i dinàmica". Seguidament, parla de l'encàrrec que es feu "a un jove arquitecte --Jordi Bonet-- que ja col·laborava amb l'equip responsable de la parròquia des del començament i que, per tant, estava en condicions d'entendre l'esperit del que es buscava, perquè treballés en la configuració dels nous espais parroquials.

"L'arquitecte posà mans a l'obra. Tenia la possibilitat d'utilitzar una vella tècnica del país usada encara de forma corrent i molt econòmica : la volta catalana. Gràcies a ella es poden cobrir amples espais sense haver de fer encofrats i amb un mínim d'estructura. Durant un viatge a Barcelona, l'any 1928, Le Corbusier ja havia advertit l'originalitat i l'interès d'aquest recurs. L'arquitecte Jordi Bonet havia tingut ocasió d'estudiar de prop les creacions de Gaudí (...) El resultat, a Sant Medir, és una obra sorprenent (...) perquè no sembla inscriure's en la línia general de l'arquitectura actual. (...) L'arquitectura (de l'església de Sant Medir) no deu el seu lirisme a cap decoració sobreafegida, a cap efecte teatral. La seva agilitat plàstica no és el resultat d'una recerca sistemàtica, sinó que deriva d'una estructura i d'una tècnica utilitzades en la plenitud de les seves possibilitats. La gràcia del model ve a endolcir la

rigorosa geometria de l'esquelet sense llevar-li l'encant, sense tornar-la sossa. La Llibertat de les formes recolza sobre l'estricta necessitat d'equilibri de les forces i de la llei dels materials (...). Les parets i les voltes s'utilitzen no com a farciment sinó com elements autoportants, i això era possible gràcies al sistema tradicional de les voltes catalanes (...).

"L'església de Sant Medir està constituïda per una estructura de ciment, l'essència de la qual la componen vigues prefabricades, idèntiques a les que havien estat utilitzades en la construcció dels habitatges dels voltants. Aquestes vigues van relligades per una doble volta catalana amb teules planes que assegura la rigidesa i també l'aïllament tèrmic del conjunt. (...) El campanar fou imaginat de manera inhabitual. Es veu més relacionat amb els habitatges veïns que amb l'església. És una torre quadrada de vuit plantes. Les quatre plantes inferiors contenen sales de treball. Les quatre superiors serveixen d'allotjament per a l'equip parroquial. El conjunt el corona un terrat cobert on hi caben les campanes i on l'equip pot trobar-hi una tranquil·litat saludable".

Disculpeu la digressió de caire tècnic. Em semblaven oportunes aquestes pinzellades que expliquen les motivacions de fons: la referència a l'estil gaudinià, la utilització d'uns recursos propis de l'arquitectura catalana, l'afany de senzillesa i de sintonia amb les possibilitats d'una economia modesta, etc. Són raons que lliguen amb el tarannà de Sant Medir.

El canvi, com ja he fet notar en algun altre moment, era d'una forta transcendència. Aquesta és una de les raons que justifiquen l'intent de mantenir el mateix ritme de vida i

d'activitat que havia seguit Sant Medir en les instal·lacions de l'emplaçament anterior. Us anunciava més amunt una mostra d'aquest ritme :

11.9.60. A la 1ª planta del campanar, exposició del VIII concurs de fotografia, organitzat per la Comissió Oficial de la Festa Major de La Bordeta, on s'oferia una visió retrospectiva dels primers 10 anys de vida parroquial.

Aquell mateix dia es clausurava la temporada de colònies d'estiu a Gualba; es feia un torneig d'escacs entre Sant Medir i Sant Isidre, amb el que s'acabava una setmana --del 4 a l'11-- de cinema, caravanes, festivals de gimnàs, etc.

18.9.60. comença la campanya de donatius per la reconstrucció de l'orgue i per la pavimentació del temple. Reconstrucció de l'orgue ?. Sí, ho explicaré. A la vigília de la inauguració de la nova església, quan els operaris pujaven l'orgue des del terra de l'església fins a la plataforma del cor, es van trencar les cordes i l'orgue va caure a terra i quedà fet a miques. Per això es feu la campanya per la seva reconstrucció. I pel que fa a la pavimentació, sabeu que l'església es va inaugurar sense pavimentar. Gairebé en totes les coses Sant Medir s'ha desplegat amb una notable pobresa de mitjans i sovint amb les instal·lacions a mig acabar. En aquest sentit no s'han hagut de prodigar massa les crítiques provocades per possibles ostentacions!.

Segueixo el llistat :

24.9.60. Romeria a Lourdes, passant per Andorra i per la Vall d'Aran.

26.9.60. S'obre la matrícula de l'escola d'aprenentatge industrial "Mossèn Amadeu Oller" en les especialitats de mecànica i electricitat, i també la d'Escola Profes. femenina de tall i confecció.

2.10.60. Inauguració del curs de catequesi.

Comença la temporada teatral en el nou centre parroquial.

8-12.10.60. Exercicis espirituals d'un grup d'homes a Montserrat.

12.10.60. Excursió familiar a l'ermita de Sant Medir.

16.10.60. Assemblea de la joventut parròquia i inici de la campanya "El món ens necessita".

29.10.60. Festa Major al Centre parroquial.

Acabo. No vull fer-me pesat i em remeto a la cronologia d'aquell any. Em queda una observació o reflexió. En parlarem en la pròxima carta.

Una abraçada.

D O C U M E N T A C I Ó

**Fotocòpia dels documents que acompanyen
l'estudi de Josep BIGORDÀ
sobre SANT MEDIR, AHIR, AVUI I DEMÀ**

**Índex dels documents que figuren com a postdata
d'algunes cartes**

Carta núm. 2. COMENÇAMENT AL MIG DEL CARRER

a) De la Revista O.A.S.I. núm. 77, set. 1960

1. "Datos históricos del comienzo de la Parroquia de San Medín". Diálogo con nuestro párroco, Mn. Joan Bonet.

2. Fotocòpia del nomenament de Mn. Joan Bonet, com a ecònem de Sant Isidre i Sant Medir (29. 8.46)

b) Fotocòpia del nomenament de Mn. Amadeu Oller com a rector de Sant Medir (12.11.48)

Carta núm. 5. LA CASA DEL POBLE

De la Revista "La Vie Catholique Illustrée". Art. del P. François Malley O.P. "A Barcelone, la paroisse 'San Medín' s'est la maison du peuple".

Carta núm. 6. APROXIMACIÓ A LA VIDA DEL BARRI

Fotocòpia d'un número publicat per la Comissió de Festes de la Bordeta (set. de 1953)

Carta núm. 7. CREACIÓ DE NOUS SERVEIS

Programa de les Festes Majors del Centre, dels anys 1956 i 1957.

Carta Núm. 8. L'OBRA DE LES VIVENDES I LA SETMANA DEL SUBURBI

a) Articles de "El Correo Catalán" i "La Vanguardia", transcrits a "San Medín" (nov. 1955)

b) Article de J. Nualarta sobre la "Setmana del suburbi", publicat a 'Radar de la Bordeta' d'1 de novembre de 1956.

Carta n.ºm. 9. SET DE CULTURA I NEGÚIT SOCIAL

Dos programes de l'AFE, corresponents al curs 1956-1957

Carta n.ºm. 10. VERITABLE CÈL.LULA SOCIAL

- a) Testament espiritual de Mn. Amadeu Oller (8.11.57)
- b) Carta de monsenyor Dell'Acqua a Mn. Amadeu Oller, després de la peregrinació de la parròquia a Roma (17.8.57)

Carta n.ºm. 11. UNA HERÈNCIA ENRIQUIDA

- a) Anunci de les Colònies de Gualba
- b) Article d'Antoni Pérez \$Mirando hacia atrás con amor", publicat a "Pedres vvents" 1964, sobre notes recollides el 1957-58.

Carta n.ºm. 12. PROMOCIÓ DEL NIVELL CULTURAL

- a) Les Bases del "Premio Mn. Amadeo Oller" de concurs de poesia, agost 1958
- b) Les Bases del "II Premio Mn. Amadeo Oller" de concurs de contes. Agost 1959

Carta n.ºm. 15. EL REPTA DE LA TV I DEL 600

- a) Carta a l'arquebisbe amb motiu de les detencions i tortures d'alguns nacionalistes (maig 1960)
- b) Programa d'obres de teatre a representar durant el curs 1960-61

Carta n.ºm. 16. "CONSTRUIM LA COMUNITAT PARROQUIAL".

- a) Còpia de la Memòria, lliurada a Pau VI, el juliol de 1963
- b) Convocatòria de l'Assemblea parroquial del 8.10.61

Carta n.ºm. 18. UN FORN DE CULTURA PROPER AL POBLE

Fitxes dels escultors Josep M. Camps i Arnau, Rafael Solanich i Enric Monjo.

Carta n.ºm. 21. LA SIMBÒLICA SETMANA DEL 15 al 22 DE NOVEMBRE de 1964

- a) Convocatòria d'homenatge a Mn. Amadeu
- b) Correspondència entre Jaume Fabre i Mn. Josep M. Vidal sobre el monument a Mn. Amadeu instal·lat davant el Centre de Sant Medir

Carta n.ºm. 25. ROL SOCIAL DE LA PARRÒQUIA EN EL NOU PAISATGE

Informe de l'assistenta social

Carta n.ºm. 27. INTERPEL·LACIONS I TENSIONS

- a) Primer programa de temes de la Catequesi d'adults (1970)
- b) Carta de Mn. Vidal al bisbe Jacinto Argaya, de San Sebastián

Carta n.ºm. 28. L'AVANT-PROJECTE DEL CONCORDAT: DEBAT PARROQUIAL

- a) Carta adreçada al Papa Pau VI amb el resultat del debat fet en assemblea
- b) Resposta de la Secretaria d'Estat a través de la Nunciatura
- c) Carta del Grup d'informació al bisbe Narcís Jubany arran del seu nomenament d'arquebisbe de Barcelona.

Carta n.ºm. 29. L'EXPERIÈNCIA ASSEMBLEÀRIA

- a) Exemple d'un butlletí de l'Assemblea (12.3.72)
- b) Resum de l'assemblea celebrada el 29.10.72.

Carta n.ºm. 30. ELS DRETS HUMANS I LA PRESENCIA EN LA SOCIETAT

- a) Homilia pronunciada després de la notícia de l'execució de Puig Antich i Heinz Chez, i arran

del conflicte entre el bisbe Añoveros i el govern
Arias (març de 1974)

- b) Presa de posició del Grup de Drets Humans, de Sant Medir, sobre l'amnistia
- c) Còpia de la carta enviada pel Grup de Drets Humans al President Carlos Arias, demanant l'indult de José Sanjulián (13.5.75)
- d) Manifest del mateix Grup amb ocasió de les eleccions sindicals.

Carta Núm. 31. SENYES D'IDENTITAT DE LA PARRÒQUIA EN LA
DEMOCRÀCIA I EN LA SOCIETAT SECULAR.

Memòria escrita des de la perspectiva del Consell
Pastoral (1975-1980)

Documentació que forma part de la Memòria 1975 -80

Carta núm. 32. ELS QUATRE PRINCIPIS D'IDENTITAT

- a) Auca amb motiu d'un Assemblea parroquial
- b) Projecte d'una obra social dedicada a la Tercera Edat.

Carta núm. 34. LA SOLIDARITAT BUSCA NOVES MARGINACIONS

- a) Resum de dues homilies (Grup de drets humans i germà Adrià Trescents)
- b) Homilia de Joan Ferrer sobre l'acolliment als malalts de la sida.

Carta núm. 35. 'NOSALTRES HI EREM'

- a) Pregó del XXV aniversari de l'església
- b) Paraules de Mn. Vidal
- c) Organigrama de la parròquia (1985)

Carta núm. 36. SANT MEDIR ES REDEFINEIX SENSE HAVER DE

TRENCAR PONTS

Index dels temes tractats en el Grup cristià de reflexió des del 1982 al 1994

Carta n.ºm. 37. EL SIMBOL DEL PREMI DE POESIA AMADEU OLLER

a) Parlament de Carles Miralles amb motiu de l'acte de presentació de l'Antologia del XXV aniversari del Premi (1989)

b) Articles del Dr. Colomines i d'Antoni Fortuny sobre la història del Premi, publicats a Serra d'OR.

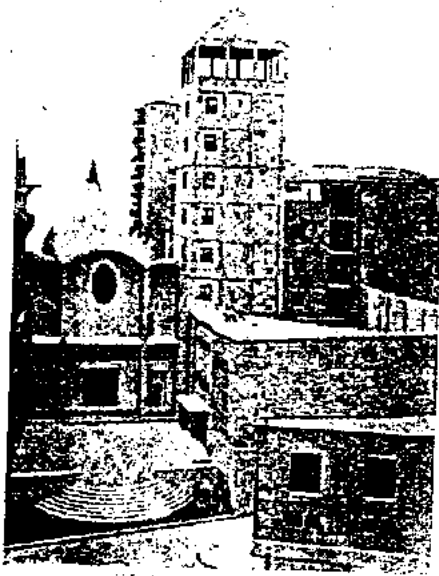
Carta n.ºm. 38. FESTA DE LA PARRÒQUIA I SENTIT DE FESTA
A LA PARRÒQUIA

Carta davantal del dossier resum de la kermesse-
assemblea (12.5.1990).

Carta nfm. 2

COMENÇAMENT AL MIG DEL CARRER

Bella perspectiva que ofrece el templo parroquial de San Medin, que el día 4 del corriente fue inaugurado y bendecido solemnemente por el señor arzobispo-obispo doctor Gregorio Modrego Casaus.

Datos históricos del comienzo de la Parroquia de San Medin

Diálogo con nuestro Párroco

La Parroquia de San Medin está unida a nosotros no sólo por ser nuestra vecina, sino porque con la de San Isidro, juntas nacieron en su misión pastoral, juntas vivieron largo tiempo y juntas palpitaron y trabajaron buscando el bien social en semejantes problemas apostólicos. Sabíamos que nuestro Párroco, Mosén Juan, estuvo presente en la creación de la Parroquia de San Medin y que era muy profunda la amistad que le unía con Mosén Amadeo Oller. Hemos creído que con motivo del fausto acontecimiento de la inauguración del nuevo templo sería apasionante pedirle a nuestro Párroco una información sobre los orígenes de la Parroquia de San Medin. A este fin, reproducimos el diálogo que con él acabamos de mantener:

— Le supongo, Mosén Juan, muy satisfecho con la inauguración del templo de San Medin.

— Puedes suponerlo. La Parroquia de San Medin y su feligresía constituyó durante mucho tiempo mi responsabilidad rectoral. Ahora, al ver este templo nuevo, me siento sinceramente emocionado. No puede sospechar el párroco actual, Rdo. Vidal, la alegría que me dio cuando deseé que yo le acompañara en el altar el domingo pasado, día de la bendición del nuevo templo...

— Me dice que durante algún tiempo usted tuvo el cargo de rector de San Medin. ¿Quiere concretarme este punto interesante?

— Ya sabes que era Párroco de Montseny. Fue un día de julio de 1946, cuando el señor Arzobispo Dr. Modrego me llamó y enseñándome un mapa de Barcelona me señaló los límites de las parroquias actuales de San Medin y San Isidro y me preguntó si aceptaba el nombramiento de Económico de ambas. Cuando acepté, me dio un documento firmado el día 29 de agosto del mismo año, con el cual me autorizaba a tomar posesión como rector de las dos parroquias. Fue el día 16 de noviembre de 1947 que esto felizmente pudo realizarse...

— ¿Cómo se llegó a la apertura del culto en noviembre de 1947?

— Fueron meses difíciles que al mismo tiempo que tenía la responsabilidad de párroco de Montseny me tocaba buscar solución para hacer realidad las Parroquias de San Medin y de San Isidro. La primera visita que hice dentro el término de dichas parroquias fue a la familia Planas acompañado del señor Vicario de Sans. Seguidamente busqué en todas las calles un lugar donde encontrar cobijo parroquial. Ahora, puntualizando sólo dentro la demarcación de San Medin, puedo decirte que visité: la Fundación García Fisas; Casa Massaguer, hablando más de una vez con el señor Matas; una carbonería de la calle Constitución; un almacén de chatarra de la calle Gavá, núm. 107; un

almacén de cereales de la esquina de Juegos Florales, visitando, acompañado del señor Estruch, diversas veces, a su propietario, señor Puigarnau; al propietario de un lugar donde se secaban pieles, etc., etc. Indistintamente estuve buscando dentro las demarcaciones de las dos parroquias y Dios sabe el rosario de decepciones, fatigas e ilusiones que viví en aquellos meses terribles de incertidumbre. Muchas veces estuve a punto de acudir al Prelado y pedirle que me relevase de la misión que me había encomendado. Al cabo de un año de esta búsqueda pude alquilar el almacén de la calle Santa Eulalia, núm. 42, donde se abrió seguidamente el primer templo que albergó conjuntamente las parroquias de San Medin y San Isidro, se abrieron los libros y se usaron los sellos distintos de las dos parroquias y desde donde actué como rector en la administración de la vida sacramental, etc.

— ¿Qué motivó la separación de las dos Parroquias de San Isidro y San Medin?

— Su propia vitalidad y su extensión parroquial hizo que yo mismo suplicase al Prelado su separación aprovechando el momento que se anunciaron las oposiciones de párrocos. Cuando salió el Decreto, un mediodía, en casa del Rdo. Juan Masó, párroco de Santa Madrona, nos encontramos con el Rdo. Amadeo Oller, entonces organista del Pino, y el Rdo. J. Reverter, párroco de Hospitalet. Estuve yo siempre unido en pública y sincera amistad con Mosén Amadeo, puesto que los dos actuábamos en la dirección de las secciones de Ejercicios y Prensa de la Federación de Jóvenes Cristianos de Cataluña. En aquella ocasión le indiqué— y los compañeros abundaron en el mismo sentido— que debía hacer oposiciones y pedir el rectorado de San Medin, parroquia que yo creía muy adecuada a su manera de ser sacerdotal. Luego, al salir ya nombrado párroco de San Medin, me visitó seguidamente y le acompañé a los hogares de algunas familias de su parro-

quia;
ribas
toral
de Sa
señor
explic
tes hi

— ¿
tuvo -
de to
la cal

— E
afirm.
das c
y a u
difere
dijo t
tampe
Toda
rendo
salió
calle

— sibi:
—orde
al ter
le acc
de po
noqui
el cur
un eb

— A
mosén
el ten

— E
fue p
abrió
Los s
ron p
su m.
de los
arroll
proqui
propie

quia; ahora recuerdo las familias Planas y Sorribas; reuni a los pocos días en mi casa rectoral al Rdo. Oller con un grupo de feligreses de San Medin presididos por el alcalde de barrio señor Juan Tormo... ¡Cuántos detalles podría explicarte de los pasos que aquellos días difíciles hicimos juntos con Mosén Amadeo!

— ¿Es verdad que el reverendo Amadeo Oller tuvo — como decían estos días los periódicos — de tomar posesión de San Medin en medio de la calle?

— Esta pregunta me da la oportunidad de afirmar rotundamente que han salido publicadas dos falsedades que ofenden a la Bordeta y a mi persona... Ni la Bordeta acogió con indiferencia y acritud a Mosén Amadeo, como dijo un jesuita en un artículo necrológico, ni tampoco tomó posesión en medio de la calle. Toda la Bordeta se acuerda que cuando el reverendo Amadeo vino a tomar posesión de párroco, salió del templo parroquial provisional de la calle Santa Eulalia una larga procesión para llevarlo en la calle Moyanés. Las calles de la Bordeta estuvieron con colgaduras. De retorno al templo, donde no cabían los feligreses que le acompañaron, se hizo la ceremonia de toma de posesión, le traspasé simbólicamente la parroquia de San Medin colocándole la estola en el cuello y el reverendo Masdexart pronunció un elocuente sermón explicando la ceremonia...

— Al ser nombrado párroco de San Medin mosén Amadeo, ¿cuánto tiempo tardó en abrir el templo provisional de la calle Constitución?

— En el curso de 1949 el reverendo Amadeo fue preparando el templo provisional, que lo abrió en la primera casa donde yo le acompañé. Los señores Planas, católicos ejemplares, supieron prestar su apoyo generoso a los deseos de su nuevo rector. En O.A.S.I., en los números de los meses de 1949, puedes leer cómo iba desarrollándose la organización de la incipiente parroquia. Publicaba unas notas que escribía el propio Rdo. Oller. Cuando llegó el día 4 de no-

Por el presente nombramos a V. R. ECÓNOMO de la parroquia de SAN ISIDRO Y SAN MEDÍ, ----- erigida recientemente en Barcelona, confiriéndole al efecto las facultades oportunas y necesarias.

antes de posesionarse de dicho cargo, deberá V. R. consultar, de oficio, a los y a los Párrocos y Eónomos a quienes afecta la demarcación de su parroquia el día y hora de la toma de posesión, para los efectos señalados en el apartado 1.º de nuestro Decreto inserto en la página 309 y siguientes del Boletín Oficial de este Obispado correspondiente a 1.º de julio de este año.

Rogamos a V. R. que, antes de un mes, se sirva retirar de Nuestra Secretaría de Cámara y Gobierno el correspondiente título de su expresado nombramiento.

Dios guarde a V. R. muchos años.
Barcelona, 29 de agosto de 1946.

J. Fregona, Obispo de Barcelona

Rdo. Sr. D. Juan Bonet Baltrá, Regente de
San Julián de Montseny

Documento rubricado y sellado por el señor Obispo, en el que se nombra al primer Cura Eónomo de la Parroquia de San Isidro y San Medin, con las facultades para su erección inmediata

Testimonio fotográfico de la procesión que acompañó al Rdo. Amadeo Oller a tomar posesión de Párroco de San Medin, en la capilla provisional de la calle Santa Eulalia, núm. 42

viembre de aquel año se inauguró este templo provisional que durante once años ha cobijado la Parroquia de San Medin. Los miembros de nuestra Juventud Parroquial, Obra de la Visitación, Hijas de María, etc., que residían en la demarcación de San Medin, fueron el núcleo inicial de la naciente parroquia. En aquella ocasión O.A.S.I publicó un número extraordinario...

— ¿Cuál es el mejor recuerdo que guarda de aquellos momentos difíciles?

— Nunca los sacerdotes debemos actuar por el agradecimiento que nos otorguen, pero te confieso que hoy me produce el gozo del bien cumplido aquellas palabras — que Mosén Amadeo Oller me mandó subrayadas en rojo — de la Proclama firmada por él y la Junta de Obra al inaugurarse su templo provisional: «Hemos de agradecer la colaboración prestada hasta ahora tan abnegada y desinteresadamente en primer lugar por el Párroco de S. Isidro...».

JOSÉ SEGALÁ

Este documento marca el principio de una actividad fecunda.
Una vida consagrada al servicio de Dios y de su pueblo.

Nós Doctor Don Gregorio Modrego Casáu,
por la gracia de Dios y de la Santa Sede Apostólica Obispo de Barcelona, con uso de Sagrado Palio, etc.

Al muy amado en Cristo, Rdo. Sr. D. Amadeo Oller Beranguer,
Presbítero, salud en el Señor.

Por cuanto, celebrado Concurso general a parroquias vacantes en este Obispado, a tenor de lo prescrito en el Código de Derecho Canónico y en el Convenio entre la Santa Sede y el Gobierno Español de fecha 16 de julio de 1916, os hemos juzgado idóneo para regir y gobernar la parroquia de Sac. Melán, de esta ciudad, vacante por no haber sido provista desde su erección y consiguientemente os hemos nombrado párroco propio de la misma; y habiendo vos hecho ante Nós la profesión de fe, prestado el juramento ordenado por Su Santidad Pío X en su «Motu proprio Sacrorum Antistitum», y prometido reverencia y obediencia a Nós y a nuestros legítimos sucesores en el gobierno de esta Diócesis, en el día de hoy os hemos dado colación e institución canónica de la mencionada Parroquia, con todos los honores, prerrogativas, derechos y deberes anejos a ese cargo;

Por tanto, os mandamos que residáis en ella personalmente, dedicándoos con celo, abnegación y espíritu sobrenatural a su servicio, en bien de las almas de sus feligreses que os quedan encomendados, de forma que en todo momento estéis dispuesto a dar cuenta a Dios del cumplimiento de vuestro cargo, y al Superior eclesiástico cuando éste la requiriere. A los feligreses de la parroquia les mandamos que os reconozcan por su párroco, os obedezcan y reverencen.

Concedemos, finalmente, nuestra autorización para que un presbítero, a vuestra elección, entre los que tienen corriente el uso de sus licencias ministeriales, asistido de notario, que será también eclesiástico, os inmida en la posesión real, actual, *vel quasi* de la referida parroquia, mediante las formalidades acostumbradas, y removiendo a cualquier ilícito detentor.

Barcelona, 12 de Noviembre de 1918.

Copia del nombramiento de cura-párroco expedida, por el Sr. Obispo de la diócesis. a Mn. Amadeo Oller.

† GREGORIO, OBISPO DE BARCELONA

Por mandato de Su Excia. Revna., el Obispo, mi Señor,
Dr. LUIS URPI CARBONELL, Mnestrescuola,
Canciller-Secretario

Carta n.ºm. 5

LA CASA DEL POBLE

- SCHE 14. — Dimanche de Septuagésime.
- 15. — Saint Faustin et Sébastien.
- 16. — Office de la Septuagésime.
- REDI 17. — Office de la Septuagésime.
- 18. — Saint Siméon.
- REDI 19. — Office de la Septuagésime.
- 20. — Office de la Sainte Trinité.

CLASSEZ-VOUS
PARMI LES CHAMPIONS

La Septuagésime, nous entrons dans une nouvelle saison de chrétienne en 1954. La grand-messe de la Pâque, c'est-à-dire la Septuagésime veut dire te-dix : on désigne désormais les messes jusqu'à la grande fête lut pour tous les hommes, le chiffre des jours qui nous nt de Pâques.

solut, c'est une grande entre- où les inscriptions ne sont closes. Lisez l'Evangile avec on : l'histoire de l'embauche sive des ouvriers oui, fina- , reçoivent le même salaire, l'histoire du salut de tous les es, Dieu les aime tous d'un aussi infini. Quand il décide souver, de les admettre à e part à la vie éternelle- heureuse de son Royaume, calcule pas sa générosité sui- ves conventions humaines, il la grâce sans mesure.

Paul, lui, dans la lettre chrétiens de Corinthe, dont pouvez lire un extrait qui 'épître à la messe, compare vie chrétienne à une compé-

Le ton de ce passage ne t être rassurant pour les sseux », les amateurs de vie ntouffe, ou, ce qui est l'équi- les chrétiens qui se conten- une somnolente tranquillité, n'êtes pas de vrais chrétiens is n'avez pas une ambition nampion. Partez, engagez- le départ est toujours donné prix est le même — la vie lie — pour tous ceux qui mpris que Dieu se donne tout cor il est l'Amour, à ceux donnent eux aussi, totale- Un champion ne ménage pas efforts. Comme saint Paul, des chrétiens réalistes, c'est- « qui ne battent pas dans le ». Tout ce qui entrave l'élan re charité est un poids lourd vous devez vous libérer pour n vrai champion.

lut est un don de Dieu qui vous est destiné, vous ne l'obtiendrez qu'au x d'un engagement généreux.

SAINTS DE LA SEMAINE

saints martyrs, Faustin et sont deux frères qui furent lie parmi les premiers témoins us-Christ. Ils furent décapit- s 120.
it Siméon, que nous fêtons est, lui aussi, un martyr des rs temps. Il était évêque de lem et il mourut en croix à Jésus-Christ vers 110.

A BARCELONE LA PAROISSE "SAN MEDIN"

Et bien, dimanche, vous irez dire la messe à San Medin! Et je suis sûr que vous revivrez enchanté. C'est ainsi que me répond l'ami à qui j'ai demandé de ne pas oublier connaître quelques-unes des paroisses les plus vivantes de la banlieue de Barcelone. Il me précise : « Vous direz la messe à une heure de l'après-midi, la dernière messe de la journée. »

Nous voici à San Medin, paroisse de la banlieue ouest de Barcelone. Pas d'église, pas de presbytère. Dans cette maison et grisâtre rue de la Constitution, aux parés gras et glissants, sur un immeuble en tout semblable aux autres, une inscription : Parroquia S. Medin. C'est ici. Il est midi et demi. Une messe vient de se terminer et l'assistance se déverse dans la rue. Forte proportion d'hommes, beaucoup de jeunes. De l'animation, de la joie. C'est déjà fort sympathique.

Après la messe, en attendant l'heure du déjeuner, vers les trois heures de l'après-midi, le P. Anacleto me fera les honneurs de son « Centro Parroquial » et me dira l'histoire — bien courte d'ailleurs — de sa paroisse.

« Quand j'ai été nommé curé de San Medin, il y a cinq ans, me dit le Père Curé, mon « installation » s'est faite en pleine rue. La paroisse ne possédait pas à ce moment le moindre local. Je suis chargé de 9.000 âmes. Le quartier n'avait pas bonne réputation. Au cours du repas, un paroissien me dit que des prêtres furent accueillis, baguère,

par une pluie de cailloux. La création d'une paroisse dans le quartier a fait évoluer la situation d'une manière rapide et presque inespérée. Il y a cinq ans, j'avais cent adèles. Aujourd'hui, mille deux cents personnes fréquentent régulièrement les offices paroissiaux. Il y a cinq ans, dix pour cent recevaient les sacrements avant de mourir. Chaque année, le chiffre a monté et cette année soixante pour cent de ceux qui ont paru devant le Seigneur sont morts recon- ciliés avec Lui.

En plus de la chapelle, le centre paroissial comprend le presbytère, les écoles paroissiales, une salle de théâtre... un bar, élément important de la vie communautaire, et un terrain de basket-ball. Enfin, dans une salle modeste, un atelier d'apprentissage est installé avec des machines-outils qui permettent aux jeunes d'apprendre les rudiments d'un métier. N'est-ce pas le meilleur moyen de « déprolétarianiser » les jeunes que de leur donner une profession ? »

La paroisse est un lieu où chacun se retrouve avec plaisir

À plusieurs reprises, M. le curé et son vicaire m'ont demandé : « Quelle impression vous fait cette paroisse ? » Je n'ai pas eu grand effort à faire pour répondre : « Une impression fort sympathique. » « Et vous que cette mal- son soit la maison du peuple », pour- suivit le Père Curé. Et effectivement elle l'est devenue. La paroisse de l'Eglise dans ce quartier y a créé une vie nouvelle, y a apporté la vie tout court. À cause de la pauvreté de ses moyens, l'Eglise y a été acceptée. Elle s'y est montrée sous son véritable vi- sage, avec des ministres accueillants, prêtres, docteurs, prédicateurs, Bons Samaritains avant que d'être adminis- trateurs et canonistes. On rencontre ici des gens de tous âges et de toutes les classes. Le jour de l'Immaculée Concep- tion (qui est fête chômée en Espagne) j'ai assisté après la grand-messe (de midi à 2 heures) dans le patio du Centre paroissial, à la danse de Sardanes. La Sardana est une danse catalane d'une dignité, d'une distinction et d'une noblesse extrêmes. On avait fait venir pour la circonstance un des meilleurs orchestres de Barcelone. Bien entendu, il y avait prédominance de jeunes. Mais dans les « rondes » où les vives couleurs des vêtements des jeunes filles jetaient une note joyeuse, on apercevait de toutes petites filles qui faisaient leurs premières armes et aussi bon nombre d'adultes et de bons « grands-pères ». Et comme la cour paroissiale était trop petite, le bal débordait largement dans la rue. C'était vraiment la fête populaire, et c'était la paroisse qui l'avait permise. Ici, l'Eglise était avec le peuple.

La communauté paroissiale

— Notre communauté paroissiale comprend six personnes, me dit M. le Curé.

— Comment cela ? Je croyais que vous étiez seulement deux prêtres sur le territoire de la paroisse : un curé et un vicaire.

— C'est vrai, mais quatre laïcs vivent avec nous. Cette communauté ou cette équipe formée de prêtres et de laïcs n'est pas une des choses les moins originales de San Medin. Ces quatre laïcs (tous célibataires : deux garçons de moins de vingt ans, deux autres ayant sans doute déjà dépassé la trentaine) n'ont pas comme seule occupation les affaires paroissiales. Ils ont chacun leur travail, leur gagne- pain et passent chaque jour au bureau ou à l'usine les huit ou dix heures qu'y passe chaque travailleur espagnol. C'est à partir du moment qu'ils ont quitté le travail qu'ils se consacrent à la paroisse. Ils sont ainsi mêlés à tous les autres travailleurs, connais- sant, par conséquent, les mêmes problèmes de vie, et sans le risque, de s'enfermer dans les faux problèmes que ne tarderait pas de faire surgir la communauté close. Ils jouent un rôle d'animateur à l'intérieur de l'Action Catholique ; ils sont un excellent br- aître laïc et clergé et évitent à celui-ci le risque de se couper du peuple. Au fond, une expérience réussie et qui met de la joie et de la vie dans le presbytère et à la paroisse.

Un clergé pauvre parmi les pauvres

Je ne sais pas si M. le curé de San Medin a des méthodes spéciales d'ap- procher le peuple plutôt qu'il essaye sim-

DEUX NOUVEAUX ÉMETTEURS DE TÉLÉVISION SERONT MIS EN SERVICE CETTE ANNÉE

CHaque dimanche, aux Etats-Unis, la causerie télévisée de Mgr Fulton Sheen : *La vie vaut d'être vécue*, est relayée par 260 stations. On estime que 20 millions de télé- spectateurs suivent régulièrement cette émission.

En France, le nombre de récep- teurs de télévision déclarés n'est que de 75.000. Mais ce nombre augmente peu à peu. Un nouvel émetteur vient d'être inauguré à Strasbourg et deux autres seront mis en service cette année, à Marseille et à Lyon.

Dès ses débuts, la télévision a inté- ressé les milieux catholiques. Rappé- lions, une fois encore, que chaque dimanche, un programme religieux est diffusé par la télévision.

C'est pour étudier tous ces pro- blèmes que la première conférence internationale de télévision catholique s'est tenue à Paris, du 31 janvier au 7 février. L'Allemagne, l'An- gleterre, la Belgique, l'Espagne, les Etats-Unis, la Hollande, l'Italie et la Suisse étaient représentés.

Un échange fructueux d'expériences a été fait ; il montre que les catholi- ques s'intéressent de près à la télé- vision. Ils sont bien décidés à prendre une place encore disponible afin d'utiliser au mieux une technique nouvelle de diffusion. Après la presse, la radio et le cinéma, la télé- vision permettra, demain, de toucher tous les foyers français et facilitera la mission de l'Eglise.

A TRAVERS LE MONDE

* La plus récente statistique nous donne l'importance numérique des ordres religieux masculins dans le monde. Les Jésuites sont 30.579, les Franciscains 25.125 et les Salésiens 17.000. Ce sont les Jésuites qui ont le plus de missionnaires (3.973 reli- gieux), puis les Pères Blancs (1.797), enfin les Pères et Frères Salésiens (1.371).

ETATS-UNIS

* Le nombre d'élèves fréquentant les écoles catholiques est en augmenta- tion aux Etats-Unis. En 1953, on dé- nombrait 3.790.000 élèves dont 3.100.000 dans les écoles primaires et 690.000 dans les écoles secondaires. Ce chiffre n'avait encore jamais été atteint. On estime qu'en 1960, 4.500.000 élèves fréquenteront les écoles catholiques.

FRANCE

* De nouvelles informations ont été publiées concernant les prêtres de la mission ouvrière : ceux-ci ne devront pas travailler manuellement plus de 3 heures par jour ; ils ne devront s'inscrire dans aucune organisation ouvrière, syndicale ou autre ; enfin, l'évolution de la mission ouvrière devra être achevée le 1er mars.

* L'Union Féminine civique et so- ciale vient d'adresser au Bureau International du Travail une déclara- tion concernant le travail féminin. Ce texte rappelle le droit de tous au travail et demande une juste rému- nération pour le travail féminin. Il demande aussi que le salaire du chef de famille puisse servir à la subsistance des siens et que les familles aient la garantie de pouvoir vivre décemment selon leurs charges. Enfin, l'organisation sociale doit permettre

aux femmes d'accomplir leurs de- voirs de mères.

* L'Institut Social des facultés catholiques (29, rue du Plat, à Lyon) organise deux séries de conférences. La première consacrée à l'Eglise et la paix a lieu chaque jeudi, à 18 h. 45, du 4 février au 25 mars. La deuxième série dont le sujet sera l'Allemagne contemporaine, a commencé le 29 jan- vier, et continuera le 26 février, 12 et 26 mars et 9 avril, à 18 h. 15. Ren- seignements à la Chronique Sociale de France, 16, rue du Plat, à Lyon.

* Un millier d'aveugles partici- peront du 20 au 23 avril à leur pélé- rinage annuel à Lourdes. Leur état nécessite, en effet, une spiritualité en fonction des besoins réels de leur vie. La Croisade des Aveugles (13, rue Mayet, à Paris-6e — C.C.P. Paris 734-70) fait appel en cette année ma- ciale aux personnes qui pourraient servir de guides pendant ce pélé- rinage ainsi qu'à celles qui pourront l'aider à couvrir les frais de ce péle- rinage.

MADAGASCAR

* M. Jacques, haut-commissaire de France à Madagascar, a critiqué la déclaration des évêques malgaches que nous avons publiée dans un précédent numéro. Il a déclaré : « Il est regrettable que d'aucuns qui comptent parmi les guides spirituels de la population nient pu s'éloigner des enseignements de l'Écriture et marquer dans une déclaration officielle leur encouragement à des manœuvres qui auraient pour objet de renverser l'ordre établi, d'enfreindre la Constitution et de soustraire à la communauté française un territoire partie intégrante de la République. Il nous reste à souhaiter que cet appel ne soit pas entendu. »

Les femmes de la paroisse de Saint-Martin d'Alger entraînent la danse. Elles danseront la semaine prochaine dans le grand frère.

L'ABBÉ PIERRE FAIT BATTRE LE CŒUR DE LA FRANCE

ut d'être le « Père » de son peuple : « Bon Pasteur » qui essaie de faire son peuple et qui donnerait son sang pour son peuple. Il essaie de donner à son peuple — ce peuple si plein de vertus — le pain de la parole de Dieu, le pain qui enlève, le pain tout court aussi. Nous sommes assez facilement, nous autres Français, le clergé espagnol, comme un frère, distant, éloigné du peuple, un peu méprisant. J'ai eu, un jour, la joie de découvrir des pauvres, vivant en commun, de destin avec les pauvres de paroisses; des prêtres tout près de leur peuple, portant en leur sein les espoirs et les prières des âmes de donner de l'Église une pureté de toute contamination, et ne regardant à César que ce qui lui appartient. J'ai vu des prêtres qui sont simplement conscients des besoins matériels de leurs peuples, et de répondre à leurs besoins, à ce qui se fait hors des portes de leur pays pour en tirer dans leur propre ministère. Sans les prêtres espagnols ont-ils raison qui ne disent : « A pratique ou à non-pratique religieuse égale, la situation n'est cependant pas la même en Espagne et en France. Même plus indifférents des Espagnols et religieux au fond d'eux-mêmes, nous il n'y a pas d'athées. »

J'ai passé trois dimanches à San Juan. Quand le 13 décembre au soir, on a passé la frontière quelques jours plus tard, j'ai quitté définitivement la paroisse — mais non, on ne peut pas définitivement San Juan, espère y revenir bientôt ! Je l'ai promis — un groupe de gens est venu m'accompagner à San Juan.

Vous savez, Père, on garde un souvenir de vous, m'a dit l'un d'eux.

Il répond :

Et moi aussi.

Il faut dire un grand merci à l'abbé Pierre. Il a entrepris de prêcher la croisade en faveur des mal-logés et des mal-vêtus. C'est bien. Il a réveillé l'opinion française endormie. Il nous a rendu l'espoir. Cela vaut, en un sens, encore mieux.

La France, pensions-nous, était définitivement devenue indifférente à tout ce qui n'était pas son plaisir. Nous avions l'impression de vivre, malgré le bruit et les égoïsmes déchainés, dans le château de la Belle au bois dormant. L'hiver est venu, brutal, piquant et sec. Avec lui un accroissement de misère s'est produit. Un enfant est mort de froid en bonlieu. Cet événement épouvantable serait passé sans doute inaperçu sans l'intervention de l'abbé Pierre, nouveau Prince Charmant, à la barbe noire, aux yeux étincelants de charité, qui a su, avec les gestes qu'il fallait, réveiller la belle qui dormait, c'est-à-dire le cœur de la France.

A l'heure où nous écrivons ces lignes nous assistons à un curieux spectacle. Dans ce pays apparemment ravagé par le scepticisme et le matérialisme, il a suffi qu'un prêtre un peu fou de charité invite le Ministre de la Reconstruction à suivre le cercueil d'un enfant et fasse quelques appels au micro de « Radio Luxembourg » pour que la réponse populaire se produise immédiate, massive, bouleversante. Les administrations elles-mêmes, d'habitude passives

et routinières, ont été emportées par le courant qui, cette fois, avait passé. Elles ont été contraintes de prendre des initiatives. Elles l'ont fait d'ailleurs, soyons justes, avec bonne grâce.

L'abbé Pierre, aujourd'hui, ouvre des centres de dépannage pour les mal-logés. Il fait, avec ses amis bénévoles, la chasse aux clochards, la nuit, dans Paris, touche ou cheud ceux qu'il rencontre et les habille. Les municipalités l'approuvent et l'aident. Les couloirs du métro, comme les locaux libres, s'ouvrent aux malheureux. Des tonnes de vêtements ou de lainage sont distribués à ceux qui ont froid.

Jeanne d'Arc disait : « Les hommes d'armes batailleront et Dieu donnera la victoire. » Dans un pays désabusé, l'abbé Pierre a pensé qu'il fallait agir et garder l'espérance. Il a continué de croire à la générosité française et à la charité populaire. Il a su prononcer les mots qui touchent, décrire concrètement la misère, rappeler à tous le devoir de solidarité. Il a osé s'adresser à ce peuple qui, depuis huit ans, vit dans un silence étouffant. Il a été entendu. Quelle leçon pour nos ministres !

Qu'il soit donc remercié. Nous savons, désormais, que notre peuple est resté semblable à lui-même et que le cœur de la France bat toujours au même rythme.

Georges HOURDIN.

Carta n.º 6

APROXIMACIÓ A LA VIDA DEL BARRI

Presentación

NUESTRA Bordeta, la pequeña agrupación urbana de la Gran Ciudad, hasta hace muy pocos años, no era más que un sector de la barriada de Sans, sin destacar en sí el menor detalle ni manifestación de personalidad propia. La gente la conocía por figurar el nombre en algunos planos de Barcelona, pero no se le concedía la menor significación, ni se la consideraba con posibilidades de lograr una expresión definida, que pudiese llegar a caracterizarse como un auténtico barrio.

Los núcleos sociales que existían organizados, no habían podido lograr la creación de fuertes agrupaciones locales, por la influencia y la atracción de los sectores urbanos vecinos y de la Gran Urbe, que absorbían las actividades de los elementos de La Bordeta.

Pero el tiempo, gran maestro ordenador, fué preparando el proceso de nuestra unificación y de nuestro resurgimiento, y con la creación de las nuevas Parroquias de San Medin y de San Isidro Labrador, con su irradiación espiritual y social, este proceso se aceleró y fué dibujándose en nuestro ambiente el perfil de un pueblo en gestación, y la ordenación de su conciencia ciudadana. Las campañas llamaban todos los días a la oración del Señor, y el tañido vibrante, constante y suave de su voz, fué develando los espíritus y agrupando voluntades, y elementos desesos de crear y organizar la vida social y representativa de la barriada.

El milagro se había realizado, se organizaban núcleos de ordenación social, se agrupaban los elementos de la barriada en diversas agrupaciones de carácter social, benéfico, cultural y deportivo, y La Bordeta era mencionada en los periódicos que comentaban sus fiestas populares, y sus manifestaciones locales, y se empezó a vivir una vida intensa y activa dentro del concieto de la gran Ciudad Condal.

Así pues, y como una manifestación más de estas actividades, y siempre al servicio de toda nuestra barriada, hoy nos complacemos en presentar la edición de este folleto que recoge la expresión de nuestra fisonomía histórica, de nuestras actividades culturales, religiosas, económicas y deportivas, y una guía Profesional de industriales y comerciantes, como conjunto y exponente de la vitalidad de la barriada de La Bordeta.

Descomos que este folleto responda a la realidad, y aplicamos se nos disculpe de cualquier omisión o error que hayamos podido incurrir en su confección.

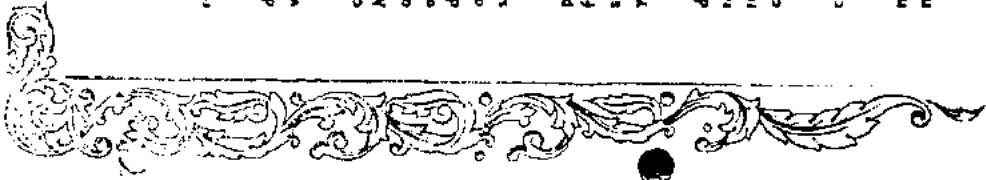
Agradecemos sinceramente el apoyo que nos han prestado y nos prestan en todo momento nuestras dignísimas Autoridades, y repetimos una vez más que estamos totalmente el servicio de los intereses de nuestra querida barriada de La Bordeta.

Ricardo Coll Balaguer

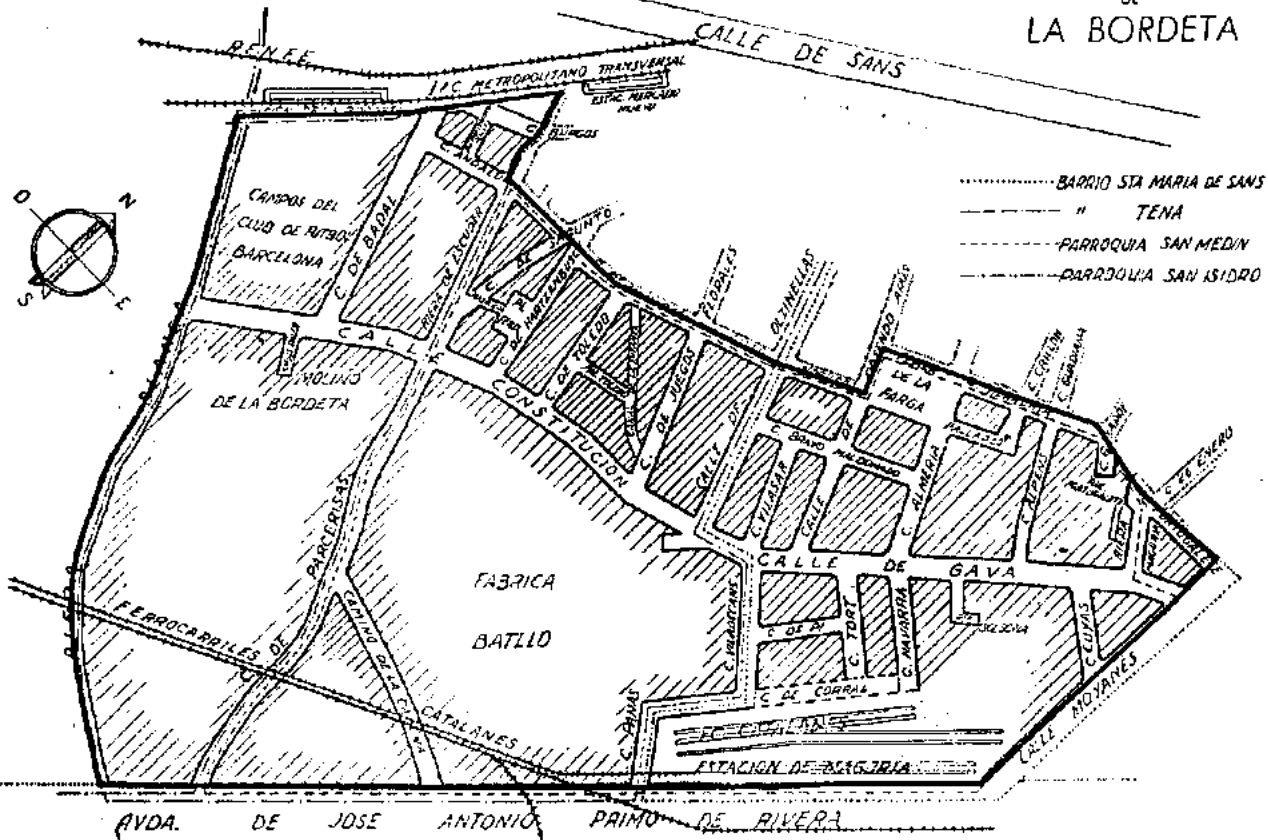
PRESIDENTE DE LA COMISION ORGANIZADORA

DE LA

FIESTA MAYOR DE LA BORDETA

PLANO DE LA BORDETA

Carta n.ºm. 7

CREACIÓ DE NOUS SERVEIS

Vida religiosa de la barriada

ALGO SIGNIFICAN LAS NUEVAS PARROQUIAS DE LA BORDETA

Cuando hace cinco años se contaban del árbol secular de la Parroquia de Ntra. Sra. de Sanis para abarcar toda propia, las de las parroquias nuevas de la Bordeta - San Medio y San Isidro Labrador - se podía haberla podido adobrar en tal vez con que ellas han sabido crear un impulso saludable y decoroso a su alrededor las grandes más encargadas de su mantención.

Si la propia razón de ser de una parroquia es constituirse en mantenedora de una vida espiritual y en parte veladora de unos intereses y actividades en orden al bien común, es muy cierto que las perspectivas de estos cinco años transcurridos son resplandecientes de aereos luminosos. El trabajo de estas parroquias de la Bordeta ha sido lento pero ascensional, como debe hacerlo quien tiene la majestad de una altísima misión a cumplir; ha sido seguro tal como corresponde a quien desarrolla un plan fructífero en los ardores de unos deberes impuñados por el Señor; ha sido constructivo porque sabe que tiene para las almas unas responsabilidades de trascendencia eterna.

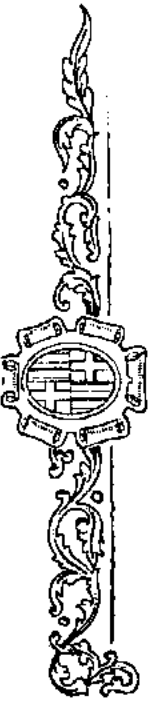
Estos años de vida parroquial habían de ser fructíferos cuando existía la divina protección de María Santísima, patrona de la barriada de La Bordeta, que constantemente ha sido invocada, y ella, amorosa, ha correspondido exuberantemente en tanto augusto sobre todos los proyectos.

Es difícil concretar la labor parroquial realizada en estos años transcurridos, siendo ella seguida sin desmayo entre el pueblo, sus frutos son una consecución radiante de beneficios.

Posuemos solo las directrices principales hacia donde se han dirigido los esfuerzos pastorales y apostólicos de las parroquias de La Bordeta:
I. — *Espiritualización de la vida humana.* — El hecho de la existencia de una parroquia en un medio ciudadano es una invitación constante a una vida mejor, a una espiritualización de la existencia humana. La parroquia — su simulo es el grupo de sus campanas —, siempre llama a la perfección. Frente a una existencia levantada sobre la mezquindad del egoísmo, la pasión, el odio, la parroquia afirma la primacía de los valores espirituales: La religión, la moral, el patriotismo, la caridad, el culto al honor, a la responsabilidad y al perdón, etc., etc. La parroquia siempre busca colocar a sus hijos frente a los paisajes más nobles de la humanidad. Nadie negará que de las puertas abiertas de los templos de nuestra barriada han salido, como testimonio y como lección, estos altísimos beneficios.

II. — *Unir con vínculos de hermandad a las familias.* — En los bancos del templo; en las sillas de los salones y patios parroquiales; en las peregrinaciones y excursiones; en las honestas diversiones y actos deportivos; en el apoyo a tradiciones, etc., en todos los actos de masa que las parroquias organizan y animan, las familias se encuentran, se comprenden, contrastando y armonizando sus aptitudes y gustos y forman fecundos impulsos para realizar una vida, práctica y soberana fraternidad cristiana.

III. — *Tray a la juventud el amor a una vida digna, a la fidelidad del hogar y a la responsabilidad cívica.* — Ha sido la labor prolija de las parroquias, con

conferencias, con ejercicios espirituales, con cursos de estudios, con bibliotecas y revistas se influye en el orden mental creador de convicciones, con prácticas ascéticas personales y colectivas, con dirección moral, con una ayuda al desarrollo ordenado, se busca la regularización de la voluntad en la vida privada y pública. Este interés por las obras de juventud, apreciado por los jóvenes de la barriada, hace que en todos los actos de las parroquias ellos formen con su presencia, como una corona de cariño entusiasta.

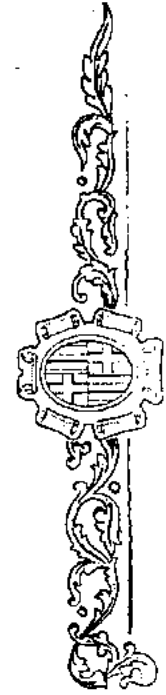
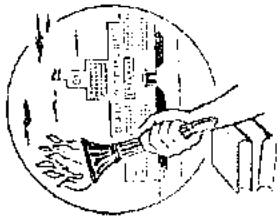
IV. — *Una ayuda benéfica y asistencia al necesitado.* — Es una realidad palpable y gloriosa. Nadie que haya llamado a las puertas de su parroquia con la angustia de una necesidad, nunca ha salido, sin la protección espiritual y material. Cada semana son atendidos un gran número de enfermos. Las estadísticas del último, prendas de vestido y comida que se han repartido proclamaron muy alto la generosidad de una barriada que ha sabido recoger en el fondo de su corazón el grito de dolor del hermano que sufre. Las parroquias que han sabido como nosotros llevar por el amor de todo el mal del ciudadano de La Bordeta saben no sólo consolar con auxilios materiales y espirituales, sino declarar dentro las almas la esperanza de tiempos mejores.

V. — *Afirmación de personalidad ciudadana.* — La Bordeta debe tender a establecer cada día más conscientemente su unidad de barrio. Los problemas de iluminación, de transporte, de pavimentación, de canalización de aguas, de protección benéfica e higiénica, etc., tienen características bien determinadas. Las parroquias mucho han actuado en estos aspectos, ellas secundaron en esta misma dirección porque saben que el bien material colectivo contribuye a la dignificación espiritual y que la paz sobre la cual se cimentan vig. pues las miradas vividas de la más noble actividad cristiana.

Cinco años hace que existen las parroquias de San Medio y San Isidro Labrador, enclavadas ambas en nuestra querida Bordeta. Su vida ha sido plenamente pública y luminosa para no ser olvidada; su acción ha sido altamente benéfica para no ser olvidada; sus deseos de servicio se han demostrado hacia todas las direcciones nobles de la vida humana para no ser recordadas.

Les consta ya a todos los ciudadanos de La Bordeta que siempre encuentran en sus parroquias la amplia acogida de un cariño maternal. En esta seguridad de ser amadas y respetadas por parte de todos creían las parroquias su más noble orgullo y el mejor aliento para empresas futuras.

Los Párrocos de La Bordeta

Aspectos culturales y sociales

DE LA BARRIADA

SOCIEDAD CORAL «LA FLORESTA»

Por el orden de antigüedad debemos reseñar en primer término el histórico de «La Floresta», la sociedad que lleva 75 años de tradición constante y labor cultural. Todos sus componentes, desde humilde sencillez, obreros la mayor parte, con su sacrificio tenaz y admirable se esfuerzan en asimilar en su noble corazón toda la rama poética y musical que el Inmortal Clave inspira y crea para el pueblo.

Fue fundada el año 1838 por un grupo de entusiastas, en el Café Blanquero, a un modesto director don Cayetano Torrazo. Luego se trasladaron a ocupar un local en la Plaza del Fomento, y, en vista del gran incremento que tomaba la Sociedad, adquirieron un nuevo local en la calle de Colla, donde tenían un gran salón de teatro, en la que se organizaban grandes funciones y hermosos conciertos.

Pasaron en aquellos tiempos verdaderamente difíciles, pero triunfantes las cosas se rehicieron, y se reorganizó en un piso de la calle de Sany. Luego, debido al aumento de socios, trasladaron el domicilio social en la calle de Masnou. Después y siempre en creciente pujanza, volvieron a sus antiguos lares de La Bordeta, ocupando, en la calle de Jueves Flores, el magnífico local donde tienen su sede, y donde desarrollan firmemente sus actividades sociales y artísticas.

CENTRO PARROQUIAL DE SAN MEDIN

Tres años y medio de vida intensa y fecunda lleva el Centro Parroquial de San Medin. La labor desarrollada en tan corto espacio de tiempo es importante. Celebren ya en sus círculos de estudios los sábados por la noche para jóvenes y mayores, donde, en un ambiente familiar, se escucha y discute toda clase de temas humanos y profundos.

Cuenta con un magnífico Cuadro Escénico, de cuyas representaciones merece destacarse LA PASSIO, magistralmente interpretada por primera vez el presente año, y por la que se nos ilumina, podemos decir que «la tradición» ha comenzado ya en el Centro Parroquial. Ya que dicho espectáculo es y será indeliblemente un motivo de orgullo para sus socios y para toda la barriada de La Bordeta.

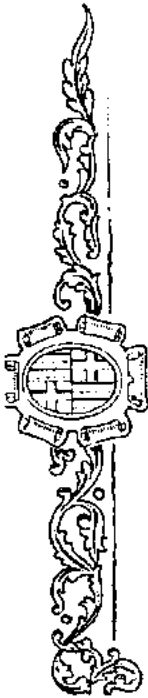
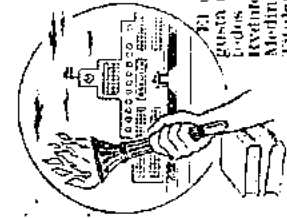
También se cultiva en el Centro y la juventud se nutre con sano entusiasmo la práctica del baloncesto, del billar, del tenis, del ajedrez y de una gran biblioteca, en la cual los socios podrán libremente dar expansión a sus ansias de perfeccionamiento cultural.

Y sería interminable el dar cuenta de toda la labor desarrollada en tan pocos años, pero bien puede decirse que el Centro Parroquial, al igual que la entidad «Colla», la Sociedad Coral «La Floresta», son un florón de vitalidad incombustible y un humilde ejemplo de trabajo y constancia y de prometedoras perspectivas.

COLLA SAN MEDIN

La «Colla» de la Parroquia de San Medin, fundada hace solamente tres años por un grupo de señores, ya antiguos romeros de San Medin, que quisieron continuar su tradición, al amparo de la Parroquia del mismo nombre. Misión Anafelico, nuestro querido «Arroco», alentó desde el primer momento el viril entusiasmo que sentían para que la «Colla» fuera una de las más ruidosas y brillantes de Barcelona.

En el día de la fiesta patronal, cada año y como cumplimiento un deber inextinguible, los socios, acompañados de sus familias, van en comitiva a la romería, contra del Santo en la montaña, y desde allí, luego se trasladan al punto convenido, para seguir con una comitiva extraordinaria la hermandad y amistad que hubiera entre sus socios.

El domingo posterior a la festividad de San Medin, la barriada de La Bordeta gasta cada año de una de las muchas mas complejas y radiantes. A la promulgación de todos esta última fiesta celebrada con ocasión de la bendición por el barbero de San Medin, Sr. Arzobispo-Osorio de Barcelona Dn. Modesto, de una imagen de San Medin, sostenida por la Colla cuya imagen preside desde aquella fecha la Iglesia Titular Parroquial.

La «Colla» es ya pura tradición, y toda la barriada, que se organiza como en su fiesta Mayor, considera dicha fiesta como un evento primordial, momento de prestigio y colorido. El paso de la comitiva de breaks, precedida por la bandera de la «Colla» y con una nutrida guardia de honor de jóvenes y ancianos en breves corceles, y acompañada por todas las banderas y representaciones de las Collas de la ciudad de Sany, de San Gervasio y de Barcelona, es saludada con las más brillantes manifestaciones de alegría, que es correspondida por los romeros con el desquite de selectos caramoles.

FUNDACION GARCIA FOSSAS

Esta entidad, de carácter benéfico-social, fue constituida en el año 1922, con el objeto que instituye don Arturo Garcia Fossas, hidalgo catalano y reconocido industrial, hijo de la villa de Igualada, que falleció en nuestra ciudad el 11 de 1913.

La fundación esta regida por un Patronato en el que figura: El Sr. Sr. Teodoro de Aleide del Pío, VII; el Sr. Cn. Barro de Santa Maria de Sany; el Presidente, don Eusebio Pedrol, y vices: Patronos, los señores Lucas, Coll, Sany, Matamoros y Sany. El edificio que ocupa en la calle de Constitucion, esquina Alameda, es de su propiedad, como asimismo los terrenos adyacentes.

Tiene instalado en dicho local un magnifico Museo de 35 pinturas. Algunas de firmas de gran prestigio, como Rembrandt, Mr. Zurbard, Jompe de Torres, Bu-sinot, Uggel, Casas, etc., y además varias esculturas de Julo, Canova y otras, que fueron cedidos a la fundación por su fundador el señor Garcia Fossas. Centro para niños de la edad escolar, necesitados, en la cual se atienden a 25 niños y 25 niñas. Esta entidad, instalada en magnificas y ordenadas locales, es dirigida por 7 empleados. La buena atencion al edificio, tambien es propiedad de la fundación, y es destinado al servicio de dicha entidad.

DEL CASINET DE LA BORDETA

No queremos repetir estas cosas sin dedicar un recuerdo al amigo Casinet de La Bordeta, inexistente en la actualidad, el cual en su tiempo siempre se encontraba en la fiesta mayor, como la entidad base de la misma. Fue fundada en el año 1898, siendo su local sede en la barriada de la Liga Republicana, tenía unos 150 socios, y en su local se organizaban todos los domingos el baile popular y baile de aquellos tiempos, y en el ambiente de las escuelas, polas, y otros de su tiempo, y todos de rums, se juramentaban noviazgos y las comadres veían y trabajaban toda clase de cosas y proyectos.

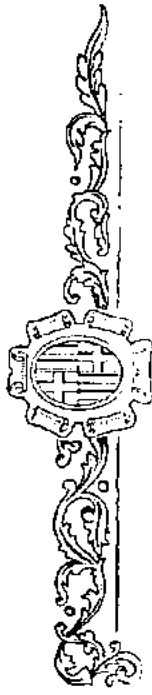
Esta sociedad terminó su existencia en el año 1928, y fiel promesa de todo lo que ha ocurrido y acontece en nuestra barriada, he estado procurando hacer presente en nuestra entera actual el momento en el que el «Casinet» ha desaparecido.

CENTROS DE ESTUDIOS Y ESCUELAS

Tambien los Centros de Estudios de nuestra barriada van desarrollando su labor de educación y formación, con ritmo creciente, y mientras las Escuelas Primarias y Graduadas en nuestra comarca, que son la Escuela Graduada del señor Casals; Escuela Parroquial; Grupo Escolar Gayarre, y Escuela Nacional de Niñas de la calle Olivellas, atienden a más de 800 escolares entre niños y niñas, actúa en sus especialidades la Escuela Profesional para la Mujer de la Diputación Provincial, y están muy adelantados los trabajos para la creación de una escuela profesional de aprendizaje denominada «Taller de Nazaret», que será dependiente de la Parroquia de San Medin.

José Nonell

CRÓNICA DE SAN MEDIN

EL DEPORTE EN LA BORDETA

BREVE HISTORIA DE LAS AGROPACIONES DEPORTIVAS DE LA BARRIDA, Y DE SUS ACTIVIDADES, RESUMIDAS POR ORDEN DE ANTIGÜEDAD

CLUB DEPORTIVO LA FLORESTA.

Fue en el año 1927 que un grupo de entusiastas de la Sociedad Coral La Floresta, aficionados del deporte, tomaron la sección deportiva de dicha entidad. Entre dichos fundadores cabe citar como principales promotores a S. Jardi, A. Prades, M. Lleó, S. Toms, M. Valles, A. Pau, S. Ibars, M. Vique, S. Quevedo, F. Serra, F. Bord, G. G. J. Upi y A. Sabjuria.

Sus actividades fueron siempre destacadas y presididas de la mejor voluntad hacia el fin en que esta sección se adjudicó quince terrenos y el 2.º lugar del campo de fútbol en el año 1928. Al siguiente año esta sección se limitó a hacer fútbol amateur, dando cada año su afición a la Federación Catalana de Fútbol, experimentando el 1.º de julio de 1930, que se proclamó campeón de Fútbol.

Después de esta fecha sus actividades continuaron desarrolladas, hasta el 3.º de octubre de 1931 que, movido a la constancia y voluntad de varios socios, logró por fin en marzo de 1932 que, movido a la Sociedad Deportiva, se proclamó campeón de la Federación Bordeana de Fútbol, quedando en dicho terreno, en una hermosa clasificación, el primer lugar. Más tarde ingresaron en la Sección de Fútbol de la Odra Sindical de Educación y Recreación, clasificándose en tercer lugar de dicha competición.

En la actualidad no cuenta con campo propio, siendo la mayor aspiración de la Junta poder contar con campo propio para todas las prácticas del deporte. Su equipo oficial es: camiseta verde y amarilla y pantalón blanco.

CLUB DINAMICO BATLLO.

Su fundación radica en los entusiasmos secundarios de los dos equipos que le precedieron, el «Arenas Batlló» y el «Humano Palau».

La fundación del «Arenas Batlló» data de la temporada de 1913-14, que fue clasificada en la categoría regional, en la cual militó hasta 1935. Pasaron luego otros años de inactividad, hasta el fin de enero de 1935, que los antiguos socios de los clubs «Arenas Batlló» y «Humano Palau» acordaron fusionarse, y lo que parecía que estaba ya organizado, le siguió con gran entusiasmo y sergio floreciente el nuevo club «Dinámico Batlló», reanudando en su fundación treinta y dos socios.

En la actualidad cuenta con veinte jugadores y seis socios, participando en todos los campeonatos de aficionados y integrado destacadas categorías. Su sede radica en la calle de Gava, no contando con campo propio, siendo el consuegro uno de los mayores desvelos de su Junta. Su equipo oficial es: pantalón blanco y camiseta a rayas blancas y verdes.

CLUB DE FÚTBOL BORDETA.

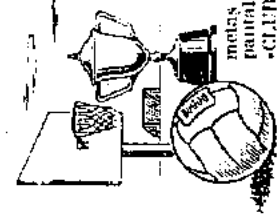
Este club fue fundado en el año 1932 por un grupo de aficionados al deporte, tanto así como a las aspiraciones de unos cuantos muchachos que por sí y por sí por iniciativa propia habían hecho dicho club.

Para cuando en realidad dicho club empezó sus verdaderas actividades deportivas fue el 17 de junio del mismo año. En un principio se le quiso dar el nombre de «C. F. La Floresta», ya que se concluyó el proyecto de formar un club adscrito a una fuente, pero en las actuaciones de aquel equipo de muchachos intervinieron luego un grupo de deportistas ya mayores, que decidieron pasar del ambiente juvenil a popular de aficionado de la fuente, al más avanzado, el grupo de entusiastas deportivos, desde entonces las reuniones y allí comenzó el grupo de entusiastas deportivos, del que era uno de los más destacados el señor F. Bord.

Y así, en sus tiempos juveniles, lograron la constitución del «C. F. Bordeña» cuyo nombre se adoptó por iniciativa del señor Antonio Azorin uno de los más entusiastas fundadores, que en la actualidad actúa como preparador de los juveniles de A. B.

Así fue, con entusiasmo y bajo la dirección de aquella primera Junta, iniciaron sus actividades en junio de 1932 con marcado acento, hasta que en el año 1938, por dificultades económicas, tuvo que retirarse del campeonato de Liga, sufriendo así un letargo hasta el mes de mayo de 1939, que el entusiasmo y tesón de los mismos componentes del equipo, secundados por algún entusiasta, lograron una nueva incorporación y actuación del club, y así llegamos al año 1951 que, reincorporados nuevamente a la Federación Catalana de Fútbol, juegan en 2.ª categoría regional, y en el mismo año se constituye el equipo juvenil que se proclamó campeón de Fútbol.

En la actualidad milita en la categoría Comarca Preferente. Su sede radica en el campo de Gava 117. Actualmente no dispone de campo propio, siendo una de las

CLUB CICLISTA CATALUNA.

Su fundación se debe principalmente al entusiasmo y afición al deporte del joven de la Junta Directiva el «conseguirlo lo antes posible. Su equipo oficial es: pantalón blanco y camiseta azul «estete».

La fundación se debe principalmente al entusiasmo y afición al deporte del joven de la Junta Directiva, actualmente presidente del Club, el cual ejerció tal organización una excursión en bicicleta entre varias de sus amistades, reuniendo cuarenta y dos participantes a la misma, y de esta excursión surgió la idea de formar un club ciclista que denominaron, en principio, «Olimpicas», pero, por cuestiones superfluas tuvo que ser cambiado este nombre por el que lleva en la actualidad.

Su fecha de fundación fue el año 1936, teniendo por entonces su local en la calle «González», 16. Más tarde tuvieron que trasladarse a su actual domicilio, calle de Constancia, 16, debido al deterioro del club. Han participado en multitud de pruebas, destacando entre ellas la del «Cinturón de Barcelona» en los años 1938 y 1939.

Una de las cosas más complejas que ha vivido el club, en su intensa vida deportiva, fue en su III aniversario, el día de la fundación del Banderín, que se celebró en la Colonia Güell, asistiendo a dicho acto las Autoridades de Santa Coloma de Cervelló, junto con el Presidente del Comité Regional. Asistieron a dicho acto treinta y cinco ciclistas con sus respectivos banderines, calculándose que los asistentes subieron a los tres metros. Aprendió el Banderín don Federico Vilhoro, primer presidente de la entidad.

En la actualidad cuenta con una buena sección, la de teatro, que fue fundada el 28 de mayo de 1939, y en la cual vienen desarrollando su labor en una forma constante, contando ya con un nutrido cuadro escénico. Actualmente no tiene equipo, siendo el fin marcado por sus dirigentes cumplir a la mayor brevedad posible.

CLUB DEPORTIVO SAN MEDIN.

Habiendo en el Centro Parroquial de San Medin muchos jóvenes aficionados al deporte, se formaron en el mismo varias secciones deportivas, y a medida que el Centro ha ido aumentando sus cuadros juveniles, estas secciones también han ido en aumento, llegando en el año actual a contar en su seno con seis secciones deportivas.

Pero veamos de qué modo se formaron y cómo se han desarrollado dichas secciones.

El 24 de junio de 1939 empezó la de fútbol, siendo en principio un grupo de aficionados que pronto en su empeño toda su voluntad llegando en el año 1940 a constituir un equipo formal e ingresado en la Federación Bordeana. En la temporada 1940-41 el equipo juvenil fue proclamado campeón de Bordeña.

Esta sección sufrió un fuerte letargo que terminó con la disolución de la misma el 10 de octubre de 1952. Durante tan corto tiempo tres veces capitaneó los colores de su equipo. En su primera actuación oficial fue en el partido «Barcelonés y clásico», después sucedió paralizado, blanco y clásico azul, y por último paralizado azul y camiseta amarilla. No cuenta con campo propio y se utiliza de sus socios que ocupaban en un momento.

En el año 1949 se formaron nuevas secciones, la de «ballet» y la de «ballet», estando en la actualidad en su mayor apogeo. En la temporada 1949-50 se formó la sección de «ballet-ballet». Participaron en el campeonato de Cataluña de los juveniles, pero por dificultades económicas se vio obligado a disolverse a la temporada siguiente.

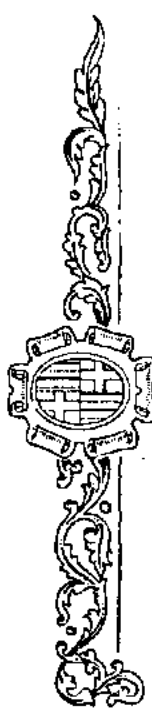
En 8 de enero de 1952 se organiza otra nueva sección, la de «ballet», estando en la actualidad en pleno desarrollo. Cuenta con campo propio situado en el mismo Centro Parroquial. Su equipo oficial es: pantalón azul y camiseta amarilla.

El 30 de mayo de 1953 se formó la sección de «ballet-ballet», estando en plena actividad en plena formación y contando para dicho deporte también con campo propio.

CLUB DE AFERREZ JUEGOS FLORESTALES.

El 14 de julio de 1951 se formó el Club Aferez Juegos Florestales, que cuenta en la actualidad con 50 socios. Ha participado en varias torneos, en los que se ha procurado conseguir importantes clasificaciones. Debe destacar que ha logrado ya seis victorias sobre los contrarios «I.C.M.», «Barcelonés», «Nueva Floresta», etc.

Su máxima aspiración es legalizar dicho Club, ingresando en la Federación de Aferez. El domicilio del club es: Inca de Bordeña, 133.

CLUB CICLISTA CATALUNA.

Su fundación se debe principalmente al entusiasmo y afición al deporte del joven de la Junta Directiva el «conseguirlo lo antes posible. Su equipo oficial es: pantalón blanco y camiseta azul «estete».

La fundación se debe principalmente al entusiasmo y afición al deporte del joven de la Junta Directiva, actualmente presidente del Club, el cual ejerció tal organización una excursión en bicicleta entre varias de sus amistades, reuniendo cuarenta y dos participantes a la misma, y de esta excursión surgió la idea de formar un club ciclista que denominaron, en principio, «Olimpicas», pero, por cuestiones superfluas tuvo que ser cambiado este nombre por el que lleva en la actualidad.

Su fecha de fundación fue el año 1936, teniendo por entonces su local en la calle «González», 16. Más tarde tuvieron que trasladarse a su actual domicilio, calle de Constancia, 16, debido al deterioro del club. Han participado en multitud de pruebas, destacando entre ellas la del «Cinturón de Barcelona» en los años 1938 y 1939.

Una de las cosas más complejas que ha vivido el club, en su intensa vida deportiva, fue en su III aniversario, el día de la fundación del Banderín, que se celebró en la Colonia Güell, asistiendo a dicho acto las Autoridades de Santa Coloma de Cervelló, junto con el Presidente del Comité Regional. Asistieron a dicho acto treinta y cinco ciclistas con sus respectivos banderines, calculándose que los asistentes subieron a los tres metros. Aprendió el Banderín don Federico Vilhoro, primer presidente de la entidad.

En la actualidad cuenta con una buena sección, la de teatro, que fue fundada el 28 de mayo de 1939, y en la cual vienen desarrollando su labor en una forma constante, contando ya con un nutrido cuadro escénico. Actualmente no tiene equipo, siendo el fin marcado por sus dirigentes cumplir a la mayor brevedad posible.

CLUB DEPORTIVO SAN MEDIN.

Habiendo en el Centro Parroquial de San Medin muchos jóvenes aficionados al deporte, se formaron en el mismo varias secciones deportivas, y a medida que el Centro ha ido aumentando sus cuadros juveniles, estas secciones también han ido en aumento, llegando en el año actual a contar en su seno con seis secciones deportivas.

Pero veamos de qué modo se formaron y cómo se han desarrollado dichas secciones.

El 24 de junio de 1939 empezó la de fútbol, siendo en principio un grupo de aficionados que pronto en su empeño toda su voluntad llegando en el año 1940 a constituir un equipo formal e ingresado en la Federación Bordeana. En la temporada 1940-41 el equipo juvenil fue proclamado campeón de Bordeña.

Esta sección sufrió un fuerte letargo que terminó con la disolución de la misma el 10 de octubre de 1952. Durante tan corto tiempo tres veces capitaneó los colores de su equipo. En su primera actuación oficial fue en el partido «Barcelonés y clásico», después sucedió paralizado, blanco y clásico azul, y por último paralizado azul y camiseta amarilla. No cuenta con campo propio y se utiliza de sus socios que ocupaban en un momento.

En el año 1949 se formaron nuevas secciones, la de «ballet» y la de «ballet», estando en la actualidad en su mayor apogeo. En la temporada 1949-50 se formó la sección de «ballet-ballet». Participaron en el campeonato de Cataluña de los juveniles, pero por dificultades económicas se vio obligado a disolverse a la temporada siguiente.

En 8 de enero de 1952 se organiza otra nueva sección, la de «ballet», estando en la actualidad en pleno desarrollo. Cuenta con campo propio situado en el mismo Centro Parroquial. Su equipo oficial es: pantalón azul y camiseta amarilla.

El 30 de mayo de 1953 se formó la sección de «ballet-ballet», estando en plena actividad en plena formación y contando para dicho deporte también con campo propio.

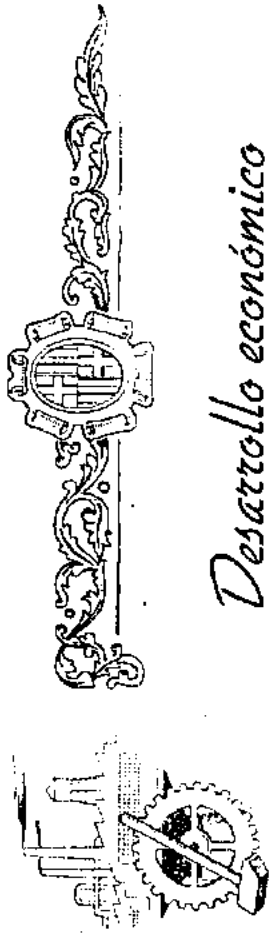
CLUB DE AFERREZ JUEGOS FLORESTALES.

El 14 de julio de 1951 se formó el Club Aferez Juegos Florestales, que cuenta en la actualidad con 50 socios. Ha participado en varias torneos, en los que se ha procurado conseguir importantes clasificaciones. Debe destacar que ha logrado ya seis victorias sobre los contrarios «I.C.M.», «Barcelonés», «Nueva Floresta», etc.

Su máxima aspiración es legalizar dicho Club, ingresando en la Federación de Aferez. El domicilio del club es: Inca de Bordeña, 133.

José Acedo Biqués

PREMIADO EN DIPLOMA DE LA COMISIÓN ORGANIZADORA

Desarrollo económico

DE LA BARRIADA

Todo estudio económico, sea más amplio o lo sea menos, requiere tener a mano la estadística censatadora, y así vemos como los pueblos que marchan en cabeza en la economía mundial, como son los EE. UU., Inglaterra, Alemania, etc., los organismos dedicados a la estadística oficial y privada, son organismos que desarrollan un papel importante en la economía, y que en definitiva son consultados antes de decidir lo que conviene y lo que no conviene hacer.

Su influencia repercute incluso en las decisiones de carácter estatal y es normal ver como antes de concebir puentes y conventos, los elementos técnicos emiten sus informes de posibilidades y conveniencias basados en la estadística como base de realidad efectiva, susceptible de modificar, ampliar o anular totalmente, pero siempre considerados como puntos de partida y de orientación indispensables.

En cambio el criterio meridional es distinto, nos fiamos de nuestra capacidad intelectual y del esfuerzo individual, y damos menos importancia a las estadísticas y estudios de posibilidades y conveniencias.

Así, desvinculándonos en nuestros medios, no es tarea fácil trazar el desarrollo de un núcleo urbano como es nuestra Bordeta, pareciendo de éter, como de consulta, y para poder realizar nuestro trabajo, no hemos tenido otra solución que recurrir a datos de archivos (que para este trabajo son incompletos) y a medias de las veces. Hemos tenido que acudir directamente a los interesados para obtener datos que pudieran tener interés en la reserva económica que nos ha sido encomendada.

Hemos tenido que hacer este préstamo para justificarnos si alguno de los datos que aparece no responde exactamente a la realidad, por haber tenido que reunirlos como antes decíamos. Pasamos, pues, a reseñar por ramas de producción, en la siguiente forma:

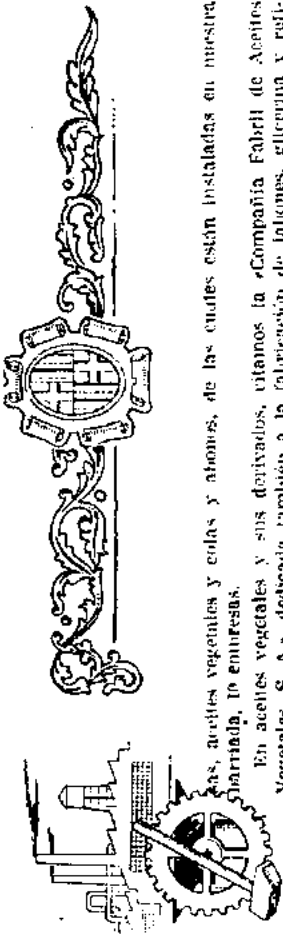
Industria textil. — Es seguramente la rama más importante, tanto en capital empleado, como en instalaciones industriales, número de obreros empleados y producción.

Está integrada por la empresas que trabajan en hilaturas, tejidos, blanqueo, ajustes y mercería del algodón, de esta rama destacan en nuestra demarcación la antigua fábrica Aballos, fundada en el año 1880, y dedicada a la fabricación de hilados, tejidos y acabados de algodón. Actualmente está en plan de reorganización de utillaje y maquinaria, y ha sido ampliada y modernizada considerablemente. Ocupa a unos 1.500 obreros aproximadamente.

Industria sidero-metalúrgica. — También la rama sidero-metalúrgica tiene una gran representación en la Bordeta, estando instaladas 52 industrias desde los pequeños talleres a las grandes instalaciones dedicadas a fundiciones de hierro, metales y plomo, talleres de maquinaria, utillaje de precisión industrial, talleres mecánicos, etc.

Señalemos los talleres de la Hispano Sulza Fábrica de Automóviles, S. A., dedicados a la construcción de tornos, y la fundición de D. Joaquín Pieta, dedicada a la fundición de toda clase de piezas de maquinaria en general, siendo su capacidad de producción, ochenta toneladas de hierro fundido.

Industrias químicas. — Actúan en esta rama las dedicadas a: química, gra-

...as, aceites vegetales y colas y abonos, de las cuales están instaladas en nuestra demarcación, 10 empresas.

En aceites vegetales y sus derivados, vitamos la «Compañía Fabril de Aceites Vegetales, S. A.», dedicada también a la fabricación de jabones, glicerina y refinación de aceites. Su producción anual es de 15.000 Tm. de fabricación; 7.500 Tm. en refinería y 2.000 Tm. de jabón.

También cabe citar «La Aluminia» en su producción de abonos en grandes cantidades, y así mismo por las magníficas instalaciones que posee que le permiten una capacidad de producción en gran escala.

Industria del vidrio. — La fabricación y mejora del vidrio, en sus diversas especialidades, tiene también una gran importancia, destacando por su importancia la «Salad, Compañía Agrícola y Vidriera» que fabrica el vidrio bueno, tiene empleados más de diez mil obreros y su producción anual sobrepasa los cinco millones de pesetas.

En esta rama de producción figuran 30 empresas.

Industria de la leche. — Varias son las vacueterías y lecherías instaladas, y en los productos derivados de la leche debemos mencionar los «Productos Vitales» de D. Pedro Freixas, antigua industria que data del año 1867, en la cual se produce en una cifra superior a un millón de pesetas anuales en la fabricación de leches en general.

Rama Almacenamiento y Bares. — Existen desde las modestas tiendas de comestibles y pequeños bares, a los bien instalados y surtidos almacenes, magníficas Compañías de Consumo, y excelentes Bares y Bodegas.

Están instalados 67 comercios del ramo de comestibles y 24 bares, no precisándose la importancia global del capital que desarrollan por falta de datos.

El Mol de la Bordeta. — El antiguo Mol, que data del año 1873, forma una de las piezas secundarias de la tradición de La Bordeta, pues en leches producidas de las pocas industrias de importancia que existían en nuestra localidad.

Actualmente se denomina «La Plástica de Bada Hnos.», y en alrededor de 100 Tm. el Sr. Joaquín Costa, molina con una capacidad de producción superior a los diez millones de pesetas anuales.

Estación de Maqoria de los FF. CC. Catalanes. — La Estación de Maqoria está destinada normalmente a la recepción y expedición de mercancías. La superficie ocupada por la estación es de 21.733 m² y la longitud total de vías de 3.620 m.

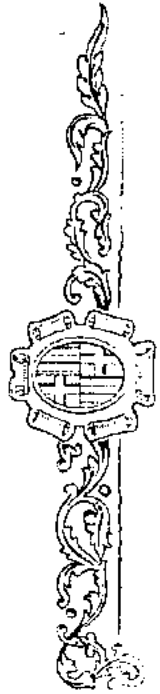
Capacidad de vagones, 350 unidades; superficie de los muelles, cubiertos 1.500 m², y descubiertos 1.000 m².

Número total de trenes llegados en el año de 1932, 1.825, y de trenes salidos en el mismo año: 1.915. Tráfico durante el año 1932: de llegada, 253.133 Tm., y de salida, 255.988 Tm. Las oficinas de la Compañía están instaladas en la calle de la Diputación, n.º 239, 3.º, de nuestra ciudad.

Industrias variadas. — Para el resto de nuestras clasificaciones, y en este apartado de varios, englobamos: Industrias del caucho, 2; del colónide, 4; calzados, 2; cerámicas, 2; transportes, 6; aguas carbonícas, 2; beceros, 2; ramos de la madera, 2; etcétera, etcétera.

La falta de espacio no nos permite destacar algunas de estas industrias, no obstante y considerar que su importancia lo merece. Sólo anotamos en conjunto, que son una fuente apreciable de riqueza para nuestra Bordeta, y de futuras perspectivas.

Juan Gaspi

GUIA NOMENCLATOR

DE INDUSTRIALES Y COMERCIANTES DE LA BORDETA QUE HAN COLABORADO A ESTA PUBLICACION

RAMO DE LA ALIMENTACION

COMESTIBLES
 Maria Barrutet ..... Gavá, 36
 Coxa Roset ..... Constitución, 64
 Juan Ferrer Elias ..... Constitución, 69. Tel. 235360
 José Murillo ..... Plaza del Fénix, 7
 Valero Sanz ..... Constitución, 98
 Agustín Sorribas ..... Sagunto, 49. Tel. 237929
 Constanza Vilalta ..... Gavá, 32. Tel. 241984

CARNICERIAS

Teresa Adria ..... Olizinellos 48. Tel. 2413486
 Carmen Casadoiva ..... Constitución, 132
Característica de Ternera y Lechón
 María Roselló ..... Gavá, 32

LEGUMBRES COCIDAS

Salvador Comarás ..... Constitución, 155
 Jeró Balaguer ..... Vilodecaus, 24
 Manuela Salcano ..... Rosendo Arús, 70

PANADERIAS

Maria Udal, Vda. Morat ..... Constitución, 103. Tel. 231748
 Juan Carabús ..... Gavá, 63
 Andrés Pedretó ..... Constitución, 45. Tel. 235682

Jesefina Albert ..... Gavá, 24
Caraculidos y legumbres encidas

Luz Coxa ..... Sagunto, 51
Legumbres cocidas y granería en general

Joséfa Bonachs ..... Harzenbusch, 31

Joaquín Puig ..... Constitución, 118
Pescado fresco

BARRAS

Juan Arribas «Bar Bodega» ..... Constitución, 116. Tel. 238221
 Salvo Blasco - Bodega ..... Alpens, 39
 Bodega Antón Ventura ..... Harzenbusch, 2
 Bodega «Fénix» ..... Harzenbusch, 22
 Teresa Ejarque «Bar Carbón» ..... Gavá, 51. Tel. 231985
 José Esteve «Bar del Metro» ..... Estación Mercado Nuevo - Metro Transversal
 Federico Fábregas «Bar Palmeras» ..... Gavá, 41. Tel. 235315
 José Guzmán «Bar Comiditas» ..... Mayanés, 20
 Eulogio de la Iglesia «Bar Comiditas» ..... Constitución, 96
 «La Viña» de Francisco Cortadello ..... Gavá, 109
Vinos y Refrescos

Isidra Peñaella «Bar» - C. P. Bordeta ..... Gavá, 117. Tel. 232398

Antonio Parladé «Bar Bodegas» ..... Juegos Florales, 153. Tel. 237628

Manuel Sagarro «Bar Bodegas» ..... Rosendo Arús, 72

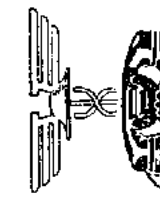
Maria Segarra «Bodegas» ..... Olizinellos, 92

Montserrat Vicens «Bar» ..... Vilodecaus, 22

Francisco Vila «Café económicos» ..... Constitución, 103. Tel. 239584

BEBIDAS CARBONICAS

Esponmosos «Ibiza» ..... Gavá, 4. Tel. 235899
 José Juncó - DIDON ..... Cuyás, 9. Tel. 243365
 Rafael Juncó ..... Gavá, 3. Tel. 230307

CONSTRUCCION

Francisco Barreda ..... Gavá, 37. Tel. 230670
 Mosabcos, Piedra artificial
 Ramón Cardús ..... Constitución, 124. Tel. 235907.
 Maestro de Obras
 Juan Fayos ..... Corretora Bordeto, 22, prol., 1.ª T. 237273
 Decorador en gesso ..... Olizinellos, 90, 1.ª
 Joaquín Ferrández ..... Audo. José Antonio, 284, 7.ª, 2.ª y Herencia, 1. Tel. 231266
 Trabajos de albañilería
 Federico Goveadé ..... FARMACIAS Y CENTROS DE ESPECIFICOS
 Maestra de Obras ..... Constitución, 146. Tel. 230640
 José M.ª Calm ..... Constitución, 50. Tel. 240733
 Francisco González Verdguer ..... Especificat Gavá «Farmacias de I. Marnasat
 P. Riut Rovira ..... Olizinellos, 71. Tel. 231365

INDUSTRIAS QUIMICAS

Compañía Fabril de Aceites Vegetales, S. A. Noguera Pallaresa, s/n. Tel. 230435
Definición de aceites - Aliterarios - Melitarios
 F. Vines ..... Sagunto, 11. Tel. 241990
 Virutas refinadas

IMPRESNTAS

Imprenta KRONOS ..... Gavá, 35. Tel. 241935
 Impresos comerciales y de lujo ..... Harzenbusch, 6. Tel. 233084
 Gráficas FENIX - Julián Torralbe ..... Impresos comerciales y de propaganda

PRODUCTOS LACTEOS

Leche RANIA ..... Noguera Pallaresa, 24. Tel. 233959
 Lácteos en general ..... Olizinellos, 69. Tel. 233959
 Productos Vitales ..... Thuyas

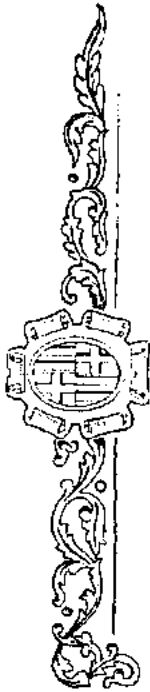
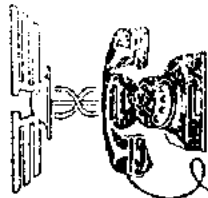
MADERA

Juan Dejá ..... Alpens, 41. Tel. 232910
 Tejados de madera y alfileras
 Cosimiro Espina ..... Herrería, 34. Tel. 231313
 Tabler de Modelisat ..... Mayanés, 37 al 45. Tel. 233605
 Manuel Faidella ..... Gavá, 35. Tel. 244526
 Fábrica de empuñajes
 Ginés García ..... Gavá, 18. Tel. 238816
 Taller de Ebanistería
 Enrique Gosá Padreny ..... Toledo, 23. Tel. 244527
 Carpinterías - Planchistería
 José Gómez Bonilla ..... Gavá, 1. Tel. 243275
 «La Rápida» ..... «Experiencia en el empuñaje de máquinas, pianos, crisis
 «La Rápida» ..... «Experiencia en el empuñaje de máquinas, pianos, crisis
 alfileras, alfileras y alfileras en general»
 José Orús ..... Gavá, 55. Tel. 231985
 Carpintería Mecánica
 Francisco Pansa ..... Cuyás, 17. Tel. 231875
 Compañías en Madera
 Manuel Faidella ..... Mayanés, 37 al 45. Tel. 233605
 Depósito de Vidrios ..... Herrerías, 32. Tel. 235545
 Antonio Suñal ..... «Fábrica general de persianas de todas clases»
 Luis Sala ..... Toledo, 24, int. Tel. 233636

INDUSTRIAS SIDEROMETALURGICAS

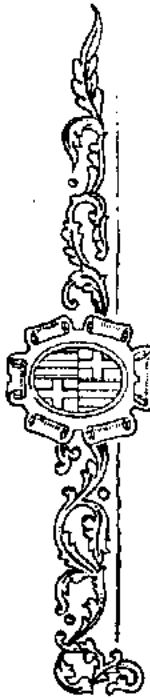
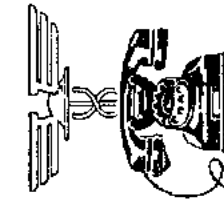
José Amos ..... Constitución, 122. Tel. 243631
 «Fábrica de Sables y Cintas Turcas»
 Olivé Beltrán ..... Gavá, 44. Tel. 239147
 Taller de Fabricación de Cables y Hierro, Sulfuro y Carta Autógena

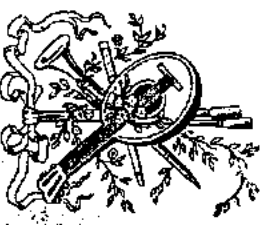
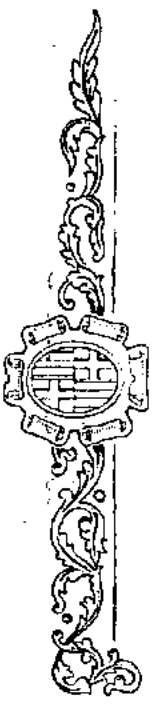
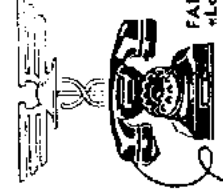
INDUSTRIAS SIDERO-METALURGICAS

- Martin Bies ..... Gová, 5. Tel. 217292
 Maquinaria en general, bridas y materiales para fundición
 José Casas Serra ..... Cuyós, 8. Tel. 243427
 Antonio Casas ..... Gová, 11
 Fabrica de Tubos de plomo
 P. Celestino Rodríguez ..... Alpens, 38. Tel. 233379
 Herramientas agrícolas
 Miguel Cell ..... Constitución, 79. Tel. 236205
 José Conner ..... Portugalete, 8 y C.ª Bordeta, 90. T. 238720
 Fundición y Maquinaria
 Juan Gaspá Padroey ..... Gová, 20. Tel. 238816
 Maquinaria Metalurgica y del Vidrio
 M. Güinera ..... Andalucía, 8 y 10. Tel. 241025
 Maquinaria general
 J. Juamiquel ..... Viladecans, 3. Tel. 232093
 Pintessen - Art
 Talleres Latorre ..... Cuyós, 11. Tel. 243652
 Especialidades Mecánicas y Bricolajes y Bricolajes
 José Lizondo ..... Cuyós, 5. Tel. 231875
 Calderería, especialidad Centrifugas
 Blas López ..... Gová, 33
 Codería
 Mecánica Textil «VALLS HUMET. S. A.» ..... Gová, 90-92. Tel. 238831
 Maquinaria Textil
 Metalurgica Ibérica, S. L. ..... Gová, 112. Tel. 233618
 Fabrica de Accesorios y Herramientas Automóvil y Maquinaria
 José Milló ..... Toledo, 15
 Trabajos de Torno y Reparación de Maquinarias
 Pedro Novarro ..... Gová, 33
 Carpintería
 Joaquín Pjero ..... N. varra, 8. Tel. 233942
 Fundición de Hierro
 Antonio Piqué ..... Masiero, 8. Tel. 233438
 Bobinas ..... Motores - Instalaciones Industriales
 Antonio Piqué ..... Masiero, 8. Tel. 233438
 Bombas - Construcción de Pozos artesianos y Abastecimientos de agua para
 Hozas - Alquiler de Bombas - Soldadura eléctrica
 Vicente Parcar ..... Constitución, 39. Tel. 237855
 Calderería en general
 «PRISMART» ..... Viladecans, 9. Tel. 236463
 Reparaciones de Motores
 José Reverter ..... Gová, 49. Tel. 231985
 Maquinaria auxiliar en general
 ROCH ..... Santo Eulio, 99 al 105. Tel. 230897
 Herrerías, bobinas y Aros
 Construcciones Barrolomé Samarra ..... Portugalete, s/n. Tel. 238721
 Maquinaria Textil
 José Teisidó Faura ..... Plaza Fénix, 3. Tel. 230166
 Taller de Modelista practico en fundición
 J. M. P. ..... Sagunto, 10. Tel. 249958
 Taller Mecánico
- T E L U Q U E R I A S**
- Maria Escuin ..... Alpens, 11. Tel. 232910
 Preparación de Señas
 Patricio Garcarán ..... Gová, 109
 Muri Galera ..... Sagunto, 47
 Salón de Peluquería de Señas
 José Manprón ..... Constitución, 108

INDUSTRIAS DEL RAMO TEXTIL

- Viel, Pñé y Artigas, S. L. ..... Gová, 55. interior. Tel. 230104
 Herrerías, Herramientas, Tapas y Aparatos
 Textiles Vinár, S. A. ..... Gová, 90. Tel. 240689
 Hilados y Tejidos de Algodón - Especialidad en Pajoneras
 Angel Pons, S. L. ..... Alpens, 8. Tel. 233503
 Arcabúes de Tejidos
 Sobrinos de Juan Batlló, S. A. ..... Constnación, 19. Tel. 230610
 Fábrica de Hilados, Tejidos y Arcabúes de Algodón
 Patón Hermanos ..... Rosendo Aros, 59. Tel. 233901
 Maquinaria Textil
 Agustín Llagostera ..... Gová, 94-96. Tel. 230175
 Maquinaria Textil
 Ascenso y C.ª ..... Almería, 62-63. Tel. 233532
 Bañes
- T R A N S P O R T E S**
- José García ..... Gová, 6
 Alquiler de Tractores
 Transportes Maritimos ..... Cuyós, 18. Tel. 240601
 Especialidad en Maquinaria, Piedras y Maquinaria
 Jesús Penábal ..... Naguara Pollaresa, 30. Tel. 231313
 Transportes
 José Vergés ..... Gová, 43 y 45. Tel. 230316
 Transportes y Servicio de Taxi
- INDUSTRIAS DEL VIDRIO**
- José Tizena ..... Cuyós, 17. Tel. 231875
 Industria de Cristal Iluminado
 Soid. Cooper. Agrupación Vidriero ..... Goyarré, 59. Tel. 233934. - Almacén en
 Madrid: Batalla de Brunete, 8. 2
 «BOTONCHECO» ..... Juan Bravo, 6. Tel. 233782
 Fabrica de Jiribales de Cristal
- «MAINJER» ..... Cuyós, 17. Tel. 231875
 Maquinaria Industrial de Jiribales Industriales
 L. Florit ..... Gová, 8. Tel. 243492
 Fabricación de Termómetros Ópticos e Industriales
- INDUSTRIAS Y PROFESIONES VARIAS**
- AGENTES COMERCIALES**
- Franco Fatió Norell ..... Gová, 5. Tel. 239109
ALFARERIAS
 Juan Trullés ..... Constitución, 151
- ALPARGATERIAS**
 Alpargatera Amfo ..... Viladecans, 22
 Antonio Lepcio ..... Constitución, 86
- CARBONERIAS**
 Vicens del Arco ..... Cuyós, 20
 José M.ª Beltrán ..... Hartzemburch, 16
- CAUCHO**
 J. Ertivo Vandrill ..... Alpens, 19 y 23. Tel. 231059
 Maquinaria del caucho
- CAUCHO Y PLASTICO**
 Euseo Avedilla Ibáñez ..... Riera Escuder, 18 y 20. Tel. 233715
- CELULOIDE Y GALALITA**
 Agustín Parro ..... Alpens, 26. Tel. 230646
 Maquinaria de toda clase de Arboles de Celuloide y Galalita
- CRUGUERIA Y PERFUMERIA**
 Drogas SIDA ..... Constitución, 119. Tel. 240123
- ESTANCO Y OBJETOS DE ESCRITORIO**
 Hijos de José Salices ..... Constitución, 140. Tel. 242516
- FOTOGRAFIA**
 Fotografia Solé ..... Gová, 17. 53. 1. Tel. 239154

FABRICA DE HARINAS
«La Pilarica» de Esteban Coste Roca ..... Tomás Soler, 10 y 12. Tel. 233954
«Sant Jordi» - en Vich ..... Morapados, 9. Tel. 1715

JUNCO Y MIMBRE
Hermanos Giler ..... Toledo, 22. Tel. 244527
Vicente Rios ..... Gavá, 38. Tel. 241147

LAMPISTERIAS
Lampisteria Terré ..... Constitución, 87. Tel. 233586
Juan Torro ..... Constitución, 65. Tel. 230772

LAVADEROS
Luisino Barba ..... Hartzbusch, 19

MERCERIAS Y PERFUMERIAS
Juan Salud ..... Herrería, 14

POLLERIA
José Casal ..... Constitución, 96. Tel. 241699
Este, 5 y Arco Teatro, 63. Tel. 220316

RADIO
Radio CITRA ..... Plaza Hiesco, 10. Tel. 227194
Audio-Radio ..... Constitución, 34

SASTRES
Laboratorio Radio Técnico «ESPAÑAS» ..... *Exposición de Herrerías y Ampliaciones de Herrerías*
Viladecans, 1. Tel. 244394
J. Barres ..... Gavá, 67
Sustentit y Confitería

TINTORERIA
E. Ricart «Sostuario Creaciones» ..... Sans, 4

VARIOS
Carmen Mendoza ..... Hartzbusch, 19. Tel. 230166

INDUSTRIAS
Industria Pablo Farió, S. A. ..... El Guadiana, 25. Tel. 235093
«Asistencia general de trapos»

Vicente Barrera ..... Gavá, 12
«Exposiciones de cuero»

Alejandro Llop ..... Gavá, 57. Tel. 231955
«Industria de trapos»

Rafael Simó Suredach ..... Constitución, 91. Tel. 241679
«Tijera lavada para limpieza de maquinaria»

Francisco Saramallas ..... Constitución, 57
«Campaña de objetos usados»

DINAMO Propaganda por Correspondencia.
Academia Loreet ..... Carrera Bordeta, 90, 1º, 3º
José Comas ..... Sans, 99. Tel. 242977
Daniel Rodés ..... Viladecans, 31
«Repaparación y Afianzamiento de Pianos»

Juan Pachs ..... Noverra, 9 (junto Gavá). Tel. 238794
«Repaparación de Serrín»

SOCIEDADES RECREATIVAS
Centro Parroquial de San Medin ..... Pasaje de Toledo, 9. Tel. 238917
Colla de San Medin ..... Constitución, 56. Tel. 238917
Sociedad Carol «La Floresta» ..... Juegos Florales

Centro Parroquial de San Isidro Labrador.
Pista del Campo de Deportes Bordeta ..... Gavá, 39. Tel. 243456
«Administrador Juan Vallbera»

Salón Manfil ..... Mara Victoria, 11. Tel. 213791 (esquina Rosendo Añus)

SOCIEDADES DEPORTIVAS
Club Deportivo «La Floresta» ..... Local de la Salud. Carol «La Floresta», Juegos Florales
Club Dinámico Batlló ..... Local Bar La Palmera - Gavá, 41
Club de Fútbol Bordeta ..... Local Bar Panella - Gavá, 117
Club Ciclista Catalán ..... Local Constitución, 116
Club Deportivo San Medin ..... Local Centro Parroquial - Pje, Toledo, 9
Club de Acedres «Juegos Florales» ..... Local Juegos Florales, 153

Comisión oficial

DE LA

FIESTA MAYOR DE LA BORDETA

COMITÉ DE HONOR

Presidente: Excmo. Sr. D. Antonio M. Simarro Puig
Alcalde de Barcelona

Mtje. Sr. D. Alfonso Ibáñez Farrán
Teniente de alcalde del Dto. VII

Mtje. Sr. D. Andrés Valtelperas Jubé
Casalet del Dto. VII

Rudo. Dr. D. Armado Oller
Cura Párroco de San Medin

Don Idelfonso Aznar Linares
Jefe local de FER y de las JOES

Don Pablo Fornal Brunel
Industrial

Don Joaquín Piera Vidal
Industrial

Don Pedro Freixas Alberch
Industrial

COMITÉ EJECUTIVO

Presidente: D. Ricardo Coll Balaguer

Vicepresidente: D. Alejandro Amorós Masquef

Secretario: D. Miguel Piera Blanch

Vicesecretario: D. Salvador Camarós Solé

Tesorerero: D. Agustín Sorribas Roselló

Contador: D. Santiago Sanjuán Vicens

Vocal de deportes: D. José Acelio Bragués

Delegado Cultura: D. Juan Gaspar Padreny

Delegado Asesor: D. Juan Surroca Sanz

Vocales:

D. Marcos Casas
D. Daniel Rodés Catalá
D. Juan Prats Solé
D. Federico Saramarín
D. José Juarniqué Martínez
D. Alfonso Giménez Navarro
D. José Serrala de Gracia

D. Joaquín Ferrándiz Trill
D. Arcadio Sanjuán Ramón
D. Jerónimo Bruñuel Oryfflés
D. Enrique Gaspar Padreny
D. Fernando Plazats García
D. Fco. Schiefembusch Salfame

Programa de Actos

Día 26
A las 10'30 de la noche
COMENTARIO
sobre una novela moderna de pastor Parroquial.

Día 27
A las 9 de la mañana

MISA DE COMUNION GENERAL
de los socios del Centro.

A las 12 de la mañana
ASAMBLEA PARROQUIAL
de comienzo de curso.

A las 5'30 de la tarde
CONSAGRACION DE LA
PARROQUIA Y DEL CENTRO A
JESUCRISTO REY

A las 6'30 de la tarde
CONCIERTO MUSICAL

Programa
del Concierto Musical

I PARTE

EL BARBERO DE SEVILLA. . . . . Rossini
Oberlura
SINFONIA INACABADA. . . . . Schubert
GOSAK . . . . . Mussorgski
Danza rusa

II PARTE

SERENATA ESPAÑOLA. . . . . Albeniz
SELECCION DE LA BOHEME . . . . . Puccini
GOYESCAS . . . . . Granados
Intermedio
FESTES DE RODA. . . . . A. Cofit Grau
Sardana

Interpretación por la

ORQUESTA SINFONICA "ESTELA"
de la Asociación Musical "Estela".

CONJUNTO DE 40 PROFESORES.

Maestro Director: A. COHI GRAU.
Subdirector: FRANCISCO CARBONELL.

CONSTITUCION, 52
BARCELONA
(BORDETA)

FIESTA PATRONAL
DEL CENTRO PARROQUIAL

DE

SAN MEDIN

27 DE OCTUBRE DE 1957

FIESTA DE JESUCRISTO REY

"...os expresamos Nuestra gratitud paternal y os manifestamos la complacencia con que vemos realizado en el caso vuestro lo que otras veces hemos hecho presente sobre lo mucho que esperamos de una vida parroquial bien dirigida y bien organizada, donde esa «célula base» de la vida eclesial pueda demostrar toda su fecundidad y toda su eficacia para el bien de las almas".

(Alocución de S. S. el Papa a los feligreses de San Medin).

U. I. O. G. D.

DATOS BIOGRÁFICOS Y MUSICALES

GRANADOS

Nació este compositor catalán en Lérida, en 1868, y murió a los 48 años en el torpedeamiento del trasatlántico *Sussex*, durante la primera guerra europea, de vuelta del estreno en Nueva York de su ópera *Goyescas*. Poseedor de una exquisita sensibilidad y gracia, sus obras, principalmente la ya citada, le dieron celebridad mundial.

EL MAJO DISCRETO

Dicen que mi majo es feo
es posible que así que lo sea
que amor es deseo
que ciega y maree
a tiempo que sé
que quien ama no ve.

Mas si no es mi majo un hombre
que por lindo descuelle y asombre.

en cambio es discreto y guarda un secreto
que yo puse en él,
sabiendo que es feo.
¿Cuál es el secreto que el majo guardó?
Sería indiscreto contarlo yo,
¡No poco trabajo costará saber
secreto de un majo con una mujer!
Nació en Lavapiés
Es un majo, un majo es.

EL TRA LA LA Y EL PUNTEADO

Es en balde, majo mío, que sigas ha-
blando
porque ¡ay que contesto yo siempre can-
tando!
tra la la...

por más que preguntes tanto
tra la la...
en mí no causas quebranto
y no he de salir de mi canto
tra la la...

EL MAJO TÍMIDO

Llega a mi reja y me mira
por la noche un majo
que en cuanto me ve y suspira
se va calle abajo.
¡Ay que tío más tardío
si así se pasa la vida
estoy divertida.

Si hoy también pasa y me mira
y no se entusiasma,
pues le suelto este saludo:
¡adiós, don fantasma!
Odián las enamoradas
las rejas calladas

NO LLOREIS OJUELOS

No lloréis ojuelos
que no hay razón
que lloré de celos
quien mata de amor.

Quien puede matar
no intente morir,
pues hace con reír
más que con llorar.

F A L L A

(1876-1946). Nació en Cádiz. Su celebridad empieza con el estreno en Niza, en 1913, de *La Vida Breve*. Compositor de obras para piano, baile, orquesta y ópera; su inspiración personalísima les ha infundido un carácter único, que le han dado un trípulo mundial. Es el músico español más conocido. Ferviente católico y admirador de Mosén Cinto Verdaguier, dejó al morir, sin terminar el poema *Atlántida*.

EL PAÑO MORUNO

Al paño fino en la tienda
una mancha le cayó

por menos precio se vende
porque perdió su valor.

SEGUIDILLAS MURCIANAS

Cualquiera que el tejado
tenga de vidrio
no debe tirar piedras
al del vecino.

Por tu mucha inconstancia
yo te comparo
con peseta que corre
de mano en mano,
que al fin se borra
y... creyéndola falsa
nadie la toma.

Arriero semos
puede que en el camino
nos encontremos.

JOTA

Dicen que no nos queremos
porque no nos ven hablar:
a tu corazón y al mío
se lo pueden preguntar

de tu casa y de tu ventana,
y aunque no quiera tu madre
adiós, niña, hasta mañana,
yo me despido de ti,
aunque no quiera tu madre.

Yo me despido de ti

RODRIGO

Músico valenciano contemporáneo, ciego. Sus obras son estimadísimas en todo el mundo. Enamorado de los primitivos, se inspira en ellos.

DE LOS ÁLAMOS VENGO

De los álamos vengo, madre,
de ver cómo los menea el aire.

De los álamos de Sevilla
de ver a mi linda amiga

ALBÉNIZ

Nació en Camprodón en 1860, muriendo el año 1909, en París. A los cuatro años de edad dió ya un concierto; pero será en el ramo de compositor donde más brillará. Su *Iberia* es la obra pianística española más celebrada mundialmente, figurando muy a menudo en el repertorio de los grandes pianistas. Aunque aplaudido en vida, su celebridad ha sido mucho mayor después de su muerte.

MENDELSSOHN

(1809-1847). Hijo de un banquero alemán y dotado de una timidez, elegancia y sentimentalismo extraordinarios, su música siguió el camino de su vida, que si fácil en lo económico, fué de un intenso amor a sus semejantes, al punto que su primera contrariedad, la muerte de su hermana, acabó con su vida. Así, en su música no hay una gran profundidad, pero si una extraordinaria belleza.

CHOPIN

Polaco, 1809-1849. Gran pianista; su vida, agitada por la situación de la patria y su mala salud, hizo que peregrinara por varios países, uno de ellos Mallorca, sintiendo siempre una profunda añoranza. Su melancolía y apasionamiento dieron una música romántica y verdaderamente extraordinaria. Ha sido uno de los más grandes músicos, y sus obras son casi imprescindibles en cualquier concierto de piano.

MOZART

Nació en Salzburgo en 1756 y murió a los 35 años de edad en Viena. A los tres años tocaba el piano y a los cuatro componía dictando a su padre, músico como él, sus melodías que él no podía escribir, pues apenas conocía las notas. A los seis años debutó como concertista, siendo escuchado por los reyes y magnates de su época. Su vida, que parecía sorreírle, se ensombreció hacia los doce años por envidias de los músicos de Viena, donde vivía, que le difamaban injustamente, boicoteándole en todo lo que podían. Al agotamiento de sus recursos económicos, se aunó el dolor que le causó la muerte de su madre, lo que le hizo abandonar toda lucha y aceptar una plaza de organista en la corte austríaca. Para poder vivir menos miserablemente, componía, vendiendo sus obras a precios irrisorios. Poseedor de un gran corazón, amaba a todo el mundo, no sintiendo jamás envidia; llegó a tal extremo su compañerismo que, para aliviar a un empresario amigo suyo, le regaló *La Fianza Mágica*. Murió mientras escribía su *Misa de Requiem*. Su entiero fué de una pobreza tal que nadie acompañó a su cadáver, siendo enterrado en la fosa común. Mozart es uno de los pilares de la música. De este clásico, puede decirse, han sido discípulos todos los genios posteriores.

DELLINI

Nació en 1802 en Sicilia, muriendo a los 33 años de edad. Este músico, junto con Donizetti y Rossini, aceptó la ópera italiana en un largo tiempo, y aunque su instrumentación es de gran pobreza, su inspiración fué superior a la de los otros dos. Sus óperas más notables, *Norma*, *La Soubriola* y *Romeo y Julieta*, son aun hoy interpretadas continuamente en todos los teatros de ópera.

PUCCINI

Nació en Lucca (Italia). De familia pobre. Llevando una vida muy dura hasta el estreno del *Capriccio Sinfónico*, que empezó a darle fama, consolidándose ésta con el estreno de *Manon* en 1893. Su gran éxito tuvo lugar en 1897 con el estreno de *La Bohème*. Desde entonces, hasta su muerte (1924) su carrera fué apoteósica. Sus óperas son conocidísimas de todo el mundo, especialmente *Tosca* y *Madame Butterfly*, además de la ya citada, *La Bohème*.

A. M. D. G. et R. M. V.

CENTRO PARROQUIAL DE SAN MEDIN

(Suplemento del Programa de la Fiesta de Jesucristo Rey)

Día 28 de octubre de 1956

A las 6:30 de la tarde

CONCIERTO MUSICAL**PROGRAMA**

I PARTE	El majo discreto	Granados
	El tra la la y el puntendo	"
	El majo tímido	"
	No llores ojuelos	Falla
	El paño mojado	"
	Segurillas murcianas	"
	Jota	Rodrigo
	De los ábamos vengo	"
Soprano: Cecilia FONDEVILA		Piano: MERCEDES LLARAS
II PARTE	Preludio	Mendelssohn
	Polonesa Op. 40 n.º 1	Chopin
	Polonesa Op. 40 n.º 2	"
	Rumores de la Caleta	Albéniz
	Torre bermeya	"
	Danza del molinero	Falla
	Danza del fuego	"
		Pianista: LINNAMA MAAPORTTS
III PARTE	Alleluia	Mozart
	Lámparo	"
	El rey Pastor	"
	Non so più cosa son cosa faccio	"
	(Bolas de Fígaro)	"
	Voi che sapete	"
	Come scoglio	Bellini
	Aria de la soubriola	"
	Aria de la Bohème	Puccini
Soprano: Cecilia FONDEVILA		Piano: MERCEDES LLARAS

Carta n.º 8

L'OBRA DE LES VIVENDES I LA SETMANA DEL SUBURBI

Diálogo semi-kaki

—¡Hola, recluta! ¿Cómo te va?
—... (Yo ya sí que soy recluta, pero que me lo digan con esa guasa, así de sopetón y además, juro que debería respetarme como a su padre! Puesto que es de la próxima quinta, ¡que no l'hi passi res!)... ¡Ah! bien, bien. A ti sí te veo más gordo. Por lo visto no te va mal tener novia.
—Será eso. Oye, hablando en serio. Me han dicho que durante la "mil", lo mejor es despistarse, procurar que nadie te conozca y mantenerse entre el grupo de los listos y el pelotón de los torpes.
—¿Tú eres católico? O mejor: eres militante?
—¡Sí; creo que sí.
—Entonces, te felicito. Este término medio no es para tí.
—¿Por qué?

—Porque un militante —y ten en cuenta que nunca lo serás tanto como cuando, con un mosquetón en la mano, sirvas dos sublimes ideales: Patria... y DIOS—, no tiene que ser esforzado soldado de

Y E L L A S

El día 11 d'agost ferem una especie de clausura de Curs. Fou un resum de les reunions de l'últim trimestre. Es posà ben be en clar la nostra postura cristiana de realització de la Campanya del Curs "Estimar es donar-se": caritatives, amables, franques, sinceres, comprensives, sacrificades no maternalistes ni protectores.

* * *

Després unes vacances, en propòsit curtes, de fet duraren dos mesos. El nostre pla de vacances va quedar repartit entre uns dies d'Exercicis Espirituals a Sant Cugat i a la Bonanova, plens d'unió, propòsits i tal, unes jornades de vacances a Campredó, Gualba i Bagur ambients d'entusiasme, complexos, matyotisme, desinfiament —la purgació

Cristo. Vistiendo con orgullo, el quizás algo desprestigiado uniforme "kaki".
—Tú ya me conoces, no soy muy emprendedor y...
—Eso no importa. Hay que saber ser amigo de verdad, ayudar en todo lo que puedas... en todo.
—Hasta otra, recluta...

—Hasta otra... ¡Ah! un consejo de veterano. Cuando vayas a la "mil", ten cuidado con la novia, no te la vayan a quitar.
—No hay cuidado, hombre. Ya sabes que me quiere de verdad. Es una muñequita preciosa...

—¿Que muñequita, ni niño muerto!
...¡El mosquetón, hombre, el mosquetón!
"Una recluta"

Nuestros jóvenes se van haciendo señores como si nada. Se casan y nos dejan un poquitín. Así lo han hecho hace poco Antonio Pedrerol y Juan Salabert. Nuestra reacción en esta especie de alegría, pesar y felicitación que saben definir las madres en tales casos.

San vicen, la primera parroquia barcelonesa que construye viviendas

(de "El Correo Catalán")

UNA IGLESIA SIN UN GRAN TEMPLO

La preocupación primordial del párroco de la nueva Parroquia ha sido y continúa siendo, por lo que se ve, el cuidado de la Iglesia, de la parte de la Iglesia a él encomendada; es decir la creación de un núcleo creyente, con vida espiritual intensa que sea soporte de una actuación social vivificante.

Falto de medios, en una Parroquia donde los medios económicos de sus habitantes tampoco abundan, ha ido creando, aquellos servicios más necesarios a la vida parroquial moderna. Su primera preocupación fué, sin embargo, el Templo.

El Templo lo situó, de buenas a primeras, en los bajos de una humilde casa de la calle de la Constitución —la principal vía de la barriada— y allí continúa todavía, si bien ampliado con los bajos de las dos casas vecinas, para poder dar cabida a los cada día más numerosos fieles.

Pero lo que caracteriza a la Parroquia de San Medin, es la vitalidad de los demás servicios. Es ya una innovación digna de estudio, la vida "en comunidad" que no está circunscrita al Párroco y al Vicario, sino que se amplía a otros seglares y sacerdotes que deseen trabajar, dedicar todos sus esfuerzos a la vida parroquial. Gracias a ello puede atender la Parroquia, con la máxima eficacia, diversos quehaceres, secundando la labor de todos los feligreses.

Escuela Profesional, Escuela graduada para niños y niñas, Asesoría Jurídica, Clases especiales para el hogar, Centro Parroquial con secciones deportivas, teatrales; intensa actividad formativa, mediante círculos de estudios, conversaciones, Conferencias, Sémans de Juventud, etc., etc. Las dependencias de la Parroquia —amplios patios, salas, café-bar, sala de espectáculos— son constantemente concurridas. Y a decir verdad, la modestia de todas las instalaciones corre parejas con la humildad del Templo.

Es que se ha trabajado más para hacer "Iglesia" que para hacer la iglesia.

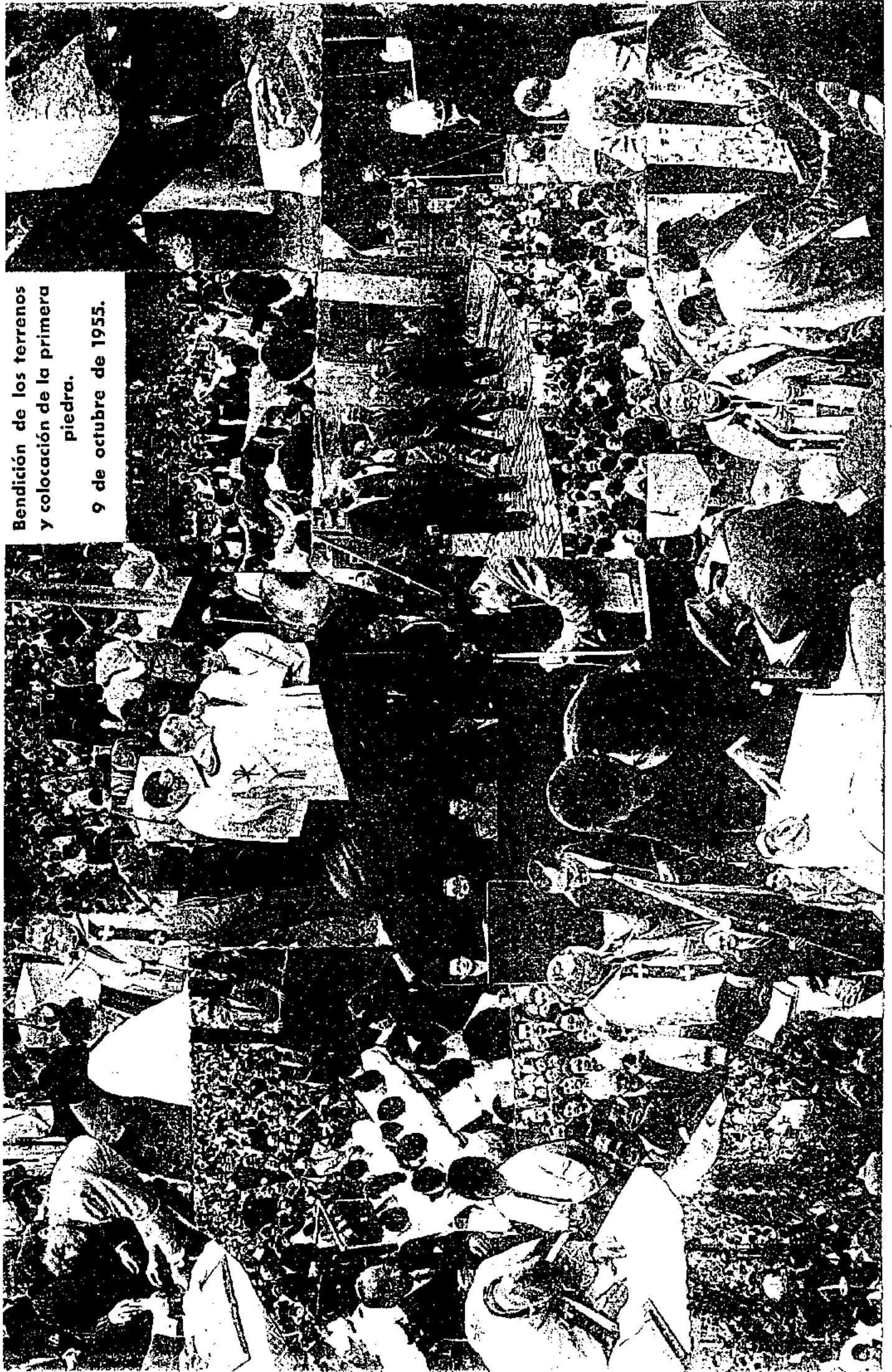
LA AGRUPACION DE BENEFICIARIOS COOPERADORES

Pero el "núcleo", llamémosle vital, ya está en marcha; la misma vitalidad de la Parroquia reclama nuevos avances. Y así, de este avance nació la idea de la Agrupación de Beneficiarios Cooperadores "San Medin".

¿Qué es, qué finalidad tiene, tal Agrupación? Reducida en unas pocas palabras, la definición consiste en decir que se trata de un grupo de feligreses de la parroquia que, unidos bajo el amparo de la Parroquia y con la ayuda y entusiasta colaboración de las Viviendas del Congreso, han constituido un fondo común, con aportaciones económicas de cada cual, para adquirir unos terrenos y construir en ellos —con los medios que facilita el Estado y préstamos complementarios— una vivienda para cada asociado.

Bendición de los terrenos
y colocación de la primera
piedra.
9 de octubre de 1955.

En una primera etapa, la que el domingo se inaugura, se construirán con este procedimiento 128 viviendas y 17 tiendas. Viviendas obreras, sin lujos, pero tampoco con estrecheces; viviendas dignas, aireadas y alegres. Está prevista una segunda etapa, para completar la manzana, que permitirá a unas 270 familias crear o reconstruir un hogar, bajo la sombra del campanario.

Por que, ahora sí, la Iglesia va a construir su iglesia, su templo. En el centro de estas edificaciones, se prevé la edificación del Templo Parroquial Amplio, capaz para las necesidades de la feligresía actual y futura. Y —¿cómo no!— también en esta construcción se reflejará el espíritu que anima a la Parroquia. El campanario lo constituirán ocho plantas rectangulares; y, en cada planta, su servicio correspondiente; biblioteca, dispensario, salas de estudio, etc. Y, en lo alto, en las últimas plantas, la residencia para la "comunidad" con capacidad para ampliar su composición actual. Arriba, tocando al cielo, un grupo de campanas que oren, que lloren, que ríen, con los feligreses y para los feligreses.

LOS SERVICIOS SOCIALES

También, en el centro del patio formado por las edificaciones que se construirán alrededor de un rectángulo de 150 X 80 metros, se construirá un grupo escolar capaz para 400 alumnos; grupo escolar que, durante la noche, se destinará a otros usos pedagógicos.

Y... Pero, en fin, ¿para qué continuar? Dejemos paso a los hechos. El domingo, la barriada de la Bordeta vivirá una jornada memorable, que puede servir de ejemplo y estímulo para otras Parroquias; la Iglesia continúa atendiendo, con la vida espiritual de sus fieles, a sus necesidades temporales.

UNA FELICITACION A VIVIENDAS DEL CONGRESO

A Viviendas del Congreso nuestra más sincera felicitación. El grupo, soberbio, digno de admiración que está construyendo en Horta, es por sí mismo suficiente para excitar nuestros plácemes. Pero también cabe valorar en su justa medida la obra que ha emprendido con las Agrupaciones de Beneficiarios Cooperadores; y ésta de San Medin, nacida, desarrollada, al amparo parroquial tiene, a nuestro juicio, mucha trascendencia. Puede ser el camino que nos conduzca a revitalizar la vida parroquial y, a la vez, conseguir solución estable y definitiva al problema de los suburbios.

Bendición de unos terrenos de "Viviendas del Congreso"

(de "La Vanguardia")

La crónica periodística, aunque se esfuerce en acompañarse con la realidad presente y recoger todos sus matices, apenas tiene fuerzas para sostener el paso rápido e infatigable de la Obra "Viviendas del Congreso", que no se da punto de reposo en el empeño de erigir un conjunto de hogares que ayuden a resolver uno de los más acuciantes problemas de nuestro siglo. Las actividades de la Obra corren más que la resaca más veloz y puntual y apenas se ha terminado

mente por a parroquia de San Medin, impulsora primera del proyecto y artífice de su planeamiento.

Comenzaron los actos con una misa oficiada en la parroquia de San Medin, a la cual asistieron representaciones de las primeras autoridades; el presidente de "Viviendas del Congreso", señor Vidal Gironella; el concejal señor Oliva Casabona, por el Ayuntamiento; los directivos de la mencionada Obra y personalidades parroquiales. Terminado el santo sacrificio, el párroco de San Medin, reverendo don Amadeo Oller, procedió a la

Bendición de unos terrenos de «Viviendas del Congreso»

(de "La Vanguardia")

está enclavada en el corazón de una barriada eminentemente obrera. La iglesia y dependencias parroquiales están instaladas modernísimamente y la capacidad de una y otras es actualmente muy exigua.

El vasto proyecto de construcciones que se inaugura preve la construcción de una nueva iglesia de acuerdo con las modernas orientaciones sobre la acción parroquial. Esta tendrá amplia capacidad, y contará además con un gran campamento de ocho pisos, de los cuales los cinco primeros estarán destinados a la instalación de dispensarios, biblioteca, salas de estudio y reunión y demás servicios para los feligreses. Las tres últimas plantas servirán de viviendas para la comunidad, que las compartirá con un grupo escogido de seculares solteros, que dedican sus horas libres a la acción parroquial. En la parte superior de la torre figurarán doce campanas, que constituirán un carillón, y junto a la iglesia se construirán las escuelas y otro edificio destinado a las asociaciones católicas allí radicadas. Todo ello estará situado en un gran patio interior o zona-verde, que formará el centro de la manzana, en el que destacará asimismo el grupo escolar, que será capaz para cuatrocientos

alumnos.

El domingo próximo el prelado diocesano bendecirá en la barriada de La Bordeta unos terrenos enclavados en la parroquia de San Medin, sobre los que se erigirán varios bloques de pisos de dicha parroquia. La ceremonia comprenderá también la colocación de la primera piedra de las futuras edificaciones, cuya construcción ha sido encomendada a Viviendas del Congreso Encarístico. La obra será el fruto del convenio establecido meses atrás entre un grupo de ciento dieciséis feligreses de San Medin, que anticiparon cada uno catorce mil pesetas, y la entidad benéfica constructora, la cual gracias a la protección que por su eminente labor social goza por parte del Instituto Nacional de la Vivienda y de las Cajas de Ahorros barcelonesas, hará nacer en la barriada de La Bordeta un nuevo barrio al estilo del que está terminándose en Horta.

Considerando el aspecto de la actual Bendición de Viviendas del Congreso, cabe también destacar la extraordinaria importancia de la iniciativa parroquial, ya que fué en el seno de la indicada parroquia donde la idea adquirió impulso y madurez hasta hacerse viable. La demarcación de San Medin, creada hace unos cinco años por nuestro venerable prelado, cuenta con unas ocho mil almas y

RADAR SOCIAL

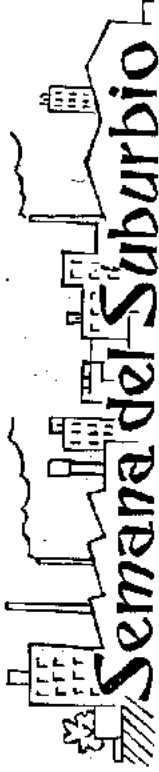
En el próximo mes de febrero se celebrará en Barcelona, convocada por su Prelado, la primera SEMANA DEL SUBURBIO, dependiente al estudio de la situación de los suburbios barceloneses y de algunas importantes poblaciones de la Diócesis, para proponer y llevar a la práctica las soluciones más viables a la mejora de sus niveles de vida.

Para los habitantes de La Bordeta, esta SEMANA tiene un relieve más significativo, si cabe, que en otros sectores de la población. Porque fué precisamente en uno de sus centros más vitales, en su Parroquia, dónde se concibió la idea de su celebración y donde se iniciaron los primeros trabajos y contactos para llevarla a cabo. Esta inicial actividad fué captada por el Sr. Arzobispo de Barcelona, quien intuitivo de la importancia del tema y deseando dar el máximo desarrollo y trans-

cendencia a la SEMANA, hizo suya la idea y convocó a todos los barceloneses a esta labor.

Por consiguiente, todo hace prever que el problema de los suburbios va a tomar, en las próximas semanas, el relieve que se merece y que va a ponerse en marcha un amplio movimiento ciudadano para encarar posibles actuaciones en pro de su elevación e incorporación a la vida social ciudadana.

Porque, en definitiva, el problema principal del «suburbio», nace de su situación precariedad. Diritamos que su situación pre-

de compararse a lo que se denominan «garbanzos negros» en las familias. Aquellos seres inadaptados, rebeldes o sumisos, pero a todas luces incapaces de ensamblarse a la manera de ser, o la mentalidad de aquella familia de la que forman parte.

Así, lo que más caracteriza al suburbio es este desarraigo, este vivir de espaldas a la realidad que lo circunda, esta, diríamos imposibilidad de ponerse al mismo paso de los demás, como el alumnado que nunca consigne coger el ritmo de la ciudad.

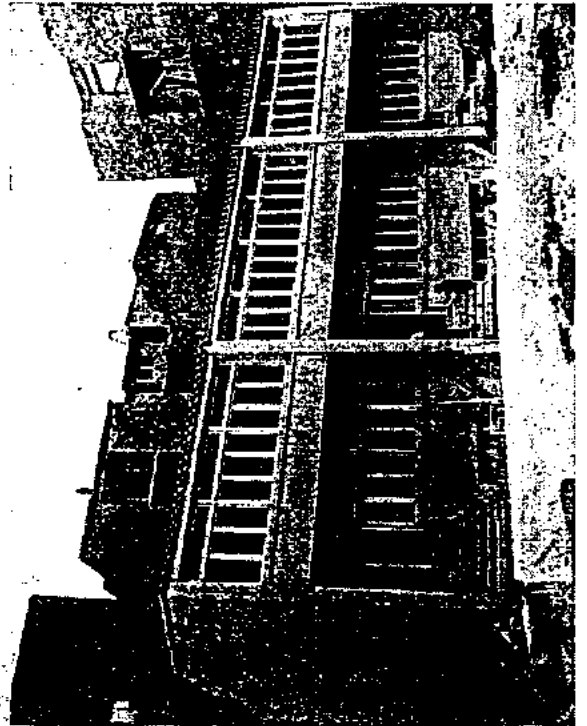
La ciudad, por otra parte, hace bien poco para mejorar esta situación. O bien sigue su vida completamente indiferente a los problemas derivados de su propio crecimiento, o bien, unos pocos ciudadanos de buena voluntad se esfuerzan, sin conexión entre sí, un poco a la buena de Dios, en resolver algunos aspectos parciales de la situación, la mayoría de veces aplicando a su acción un sentido más parternalista que social, con resultados, por todo ello, muy limitado y sin conseguir, casi nunca, hacer cambiar el aspecto del suburbio. Sin conseguir, en definitiva, convertir en barrio —es decir, sector urbano con personalidad— lo que nació y continúa siendo suburbio.

No es fácil ni simple la tarea que se presenta ante la SEMANA DEL SUBURBIO. Requiere, en primer lugar, un conocimiento lo más exacto posible del suburbio, de cada suburbio, con sus particularidades, con su propia idiosincrasia. En segundo lugar, precisa de la colaboración de todos cuantos aportan su esfuerzo personal al mejoramiento y elevación del su-

suburbio, para contrarstar experiencias, conectar esfuerzos y prever actuaciones futuras más eficaces. Por último precisa de terminar un amplio programa de acción para dotar al suburbio de aquellos elementos materiales y humanos que permitan aquella acción y su mayor eficacia.

Por último, esta SEMANA DEL SUBURBIO ha de servir de lección, para que los errores del pasado no se repitan en el futuro y se den pautas de acción, para que el futuro crecimiento de la ciudad se desarrolle con la creación de «barrios», numerosas urbanizaciones de nuevos «suburbios urbanizados». Decimos esto porque la tónica de estos últimos tiempos no ha sido precisamente ésta y se ha vuelto a caer en el mismo error de treinta años atrás. Con un agravante que mientras entonces se construían zonas de casas baratas constituidas por casas unifamiliares —zonas que después de 30 años, aún constituyen «suburbios»— ahora se construyen casas plurifamiliares, es decir con una mayor densidad de población y que «de nacimiento» ya tiene todo el carácter de «suburbio» que mantendrán aún más porca favorables a la «personalización».

Consideramos que nuestra barriada, La Bordeta, tiene un papel importante a cumplir en esta SEMANA DEL SUBURBIO. Antiguo suburbio de Sarriá, y por consiguiente antiguo suburbio de Barcelona, La Bordeta, a través del tiempo ha conseguido elevar su nivel ciudadano y, en la actualidad, posee ya la calidad de «barrio», calidad que día a día se manifiesta con más claridad, al compás de las actividades sociales que desarrolla con más amplitud y vigor y que une a todos sus habitantes en una tarea común, creando centros de acción social que facilitan con la convicción medios de elevación de su tono ciudadano.

Escuelas construidas en el Grupo de Viviendas de la Agrupación de beneficiarios cooperadores de San Medin cuya inauguración tuvo lugar el día 4 de noviembre.

Carta n.ºm. 9

SET DE CULTURA I NEGUIT SOCIAL

LA Parroquia de San Medin, siguiendo las orientaciones Pontificias, desea llegar a todos los corazones, llenar las inquietudes y penetrar en todos los ambientes para infundirles el hábito divino que vivifique de nuevo los rescolidos que aún quedan abandonados en los repliegues del corazón humano.

Quizá la mujer es la que más necesidad tiene de esta restauración. Esta realidad ha removido el alma generosa de un número cada día más crecido de jóvenes que después de prepararse con tenacidad y competencia ejemplares, se encuentran hoy en óptimas condiciones para levantar a sus compañeras a la cima de la perfección moral, completada con el adorno de una cultura y señorío espiritual.

La Juventud Femenina de San Medin desea aunar sus esfuerzos para que esa inquietud se refleje en el medio ambiente de nuestra amada Parroquia organizando los Cursos que se anuncian en este folleto.

El programa a desarrollar es interesantísimo y susceptible de mayor amplitud e interés.

Como Párroco, me complazco en presentarlo a nuestros feligreses e invitar de todo corazón a todas las jóvenes, para que correspondan con su asistencia y entusiasmo a tan meritoria labor que espero sea fecundísima en la restauración de las virtudes ancestrales que siempre han sido galardón de la mujer cristiana.

AMADEO OLLER, Pbro.
PÁRROCO

CURSILLOS PARA EL PRIMER TRIMESTRE * CURSO 1956-57

DEL 6 AL 27 DE NOVIEMBRE (MARTES Y JUEVES DE 8 A 9)

1. Hogar, dulce hogar

Día 6 : *Introducción general.* ( ) *mujer y Hogar.*
Srta. Carlina Fernández Díaz.

Día 8 : *«La transcendencia del cada día: compra, taula, cuina, ordre, administració i previsió.»*

Sra. Nuria Mestres de Gili.

Día 13 : *El ajuar de la casa.*

Srta. Marina Martín Mañé.

Día 15 : *Ambientación del hogar. - Pintura, mobiliario, cortinajes.*

Sr. Jorge Vilanova.

Día 20 : *Paso a la poesía. - Flores y libros.*

Sr. Jorge Batlle y Srta. M.ª Dolores Malagelada.

Día 22 : *¿Está en crisis el hogar?* ○

Dr. Gonzalo Lloveras.

Día 27 : *Coloquio*

Con asistencia de todos los Sres. conferenciantes.

DEL 4 AL 13 DE DICIEMBRE (MARTES Y JUEVES DE 8 A 9)

2. Tradiciones y canciones navideñas

Día 4 : *La tradición y la Navidad. - El «pessebre», Santa Claus, el «tío», el árbol de Navidad.*

Rdo. Juan Pellisa, Pbro.

Día 6 : *Detalles de Navidad.*

Clase práctica por la Srta. Nuria Muntaner.

Día 11 : *Canciones populares extranjeras.*

Con la colaboración de un grupo de cantores presentado por la Srta. Mercedes Salicetti.

Día 13 : *Canciones populares españolas.*

Con la colaboración de los asistentes.
Srta. Mercedes Salicetti.

3. Barcelona cultural

ESTE CURSILLO DURARÁ TODO EL AÑO CON UNA CONFERENCIA Y UNA VISITA MENSUAL DE MÁXIMO INTERÉS

Día 29 noviembre : *Conferencia preparatoria*

a cargo de la Srta. M.ª Dolores Malagelada.
Licenciada en Filosofía y Letras

Día 2 diciembre : *Visita a la Universidad.*

SE ANUNCIARÁ OPORTUNAMENTE EL PROGRAMA PARA EL SEGUNDO Y TERCER TRIMESTRES

PARROQUIA DE SAN MEDÍN

Para inscripciones y detalles :

PARROQUIA DE SAN MEDÍN

—calle Constitución, n.º 56—, todos los días laborables de 8 a 9.

Precio de la matrícula :

CADA CURSILLO : 5 PTAS.

*

**AGRUPACIÓN
FEMENINA
DE
ESTUDIOS**

ESCUELA DEL HOGAR

(PARA LA MUJER)

Del 28 de Enero al 15 de Junio

ENFERMERIA (Martes de 8 a 8'45)

Prof.: Srta. Mercedes Estadella

Programa: Ideas generales sobre anatomía y fisiología del cuerpo humano. Cuidados inmediatos en caso de: intoxicación, quemaduras, fracturas, heridas, hemorragias, etc.- Vendajes, inyecciones, embrocaciones, curas asépticas y antisépticas.- Salud y enfermedad: Causas generales que provocan la enfermedad. Cómo prevenirse contra ellas.- Enfermedades infecciosas. Vías de contagio más frecuentes. Medidas que deben tomarse en cuenta para el cuidado de enfermos contagiosos.- Botiquín de urgencia.

CONVIVENCIA SOCIAL (Viernes de 8 a 8'45)

Prof.: Srta. Marina Martín

Programa: El hombre, ser social. ¿Qué es la cortesía? Saber convivir.- Cortesía en Familia.- Nuestra convivencia con los amigos. Amistades, conocidos y desconocidos.- Cortesía en la calle. Saludos. Presentaciones. Lo que debe evitarse.- Las visitas: clases. Cuándo y cómo deben hacerse. El huésped.- Cómo recibir mejor a nuestros amigos. Hospitalidad. Cortesía en las conversaciones.- Acontecimientos, ceremonias y fiestas familiares.- Cómo se organiza una comida o una merienda. Preparativos.- Comportamiento en la mesa. Relaciones con los ausentes. Correspondencia.- Teléfono.- Convivencia en lugares públicos.

COCINA (Lunes de 9 a 10)

Prof. Sra. de Vilardell

ESCUELA DE INICIACION SOCIAL

(PARA JOVENES Y ADULTOS DE AMBOS SEXOS)

Del 29 de Enero al 15 de Junio

HISTORIA DE POSTGUERRA (1939-1957) (Martes de 8,45 a 9'30)

Programa: 1- Introducción: elementos que entran en juego en el estudio de la Historia. 2- Europa y el mundo entre los dos conflictos mundiales. 3- II Guerra mundial: 1 de septiembre de 1939 a proceso de Nuremberg (1945). 4- Consecuencias de la Guerra. Reajuste y cambios de frontera. 5- Organismos, planes y pactos internacionales. 6- Países satélites e imperio comunista. China, Finlandia, Yugoslavia. 9- Italia. 10- Francia. 11- Bélgica y Países Bajos. 12- Dinamarca, Suecia y Noruega. 13- España, Portugal y América Latina. 14- Norteamérica. 15- Inglaterra y colonias. 16- Extremo Oriente: Japón, India, China... 17- El mundo árabe.

DOCTRINAS SOCIALES (Viernes de 8'45 a 9'30)

Programa: 1- Introducción: ideas y fuerzas sociales al asalto del mundo. 2- Liberalismo económico y Capitalismo. 3- Teoría económica clásica. 4- Lord Keynes. 5- Comunismo. 6- Nazismo. Fascismo. Corporativismo. 7- Nacional Sindicalismo. 8- Cristianismo social: ideas introductorias y justificación de una doctrina social católica. 9- Principios. 10- Valores. 11- Programa constructivo: organización del territorio. 12- Organización de las profesiones. 13- Regulación de los equilibrios: económico y de población. 14- Nueva Pedagogía: carácter, técnica y mística. 15- Doctrina de acción.

Profesores: Jaime Nuallart, Casimiro Alsina; Ricardo Vinyes; Antonio Comas, Miguel Ros, Juan Misser, Carlos Vallalta, Rvdo. José Bigardá.

PARROQUIA DE SAN MEDIN

HORARIOS

<u>Lunes</u>	<u>Martes</u>	<u>Viernes</u>
9 a 10 Cocina	8 a 8:45 Enfermería 8:45 a 9:30 Historia de Postguerra	8 a 8:45 Convivencia social 8:45 a 9:30 Doctrinas sociales

Prosigue el Cursillo BARCELONA CULTURAL con una conferencia y una visita mensuales de máximo interés.

MENSUALIDAD

Cursillo de Hogar: 15 ptas.
Cursillo Social: 15 .

Cursillo de Hogar y
Cursillo Social: 20 ptas.

Asignatura separada: 10 ptas.

Días de matrícula: 24, 25 y 26 de Enero de 7 a 9 de la noche.

OTRAS ACTIVIDADES CULTURALES DE LA PARROQUIA

<u>Lunes</u>	<u>Miércoles</u>	<u>Jueves</u>
8:45 a 9:30 Biblia	8:30 a 9 Solfeco 9 a 10 Ensayo Orfeón	8 a 8:30 Estilo y Redacción

648481 SAN - C/AL CAHANE 47

ESCUELA DEL HOGAR
ESCUELA DE INICIACION SOCIAL

II y III trimestre 1956-57

Carta n.ºm. 10

VERITABLE CÉL.LULA SOCIAL

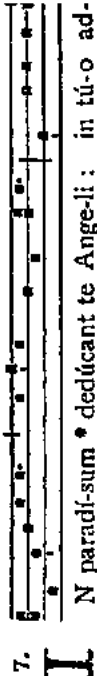
Ÿ. El repòs etern doneu-li, Senyor. *Ps.* I la llum perpètua
l'Humani.

Ÿ. Reposi en la pau. *Ps.* Amén.

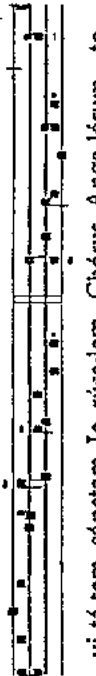
Ÿ. La seva ànima reposi en la pau.
Ps. Amén.

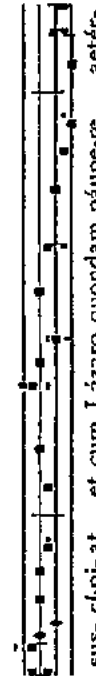
Ÿ. Anima eius et animae ómnium fidélium defunctorum per
misericórdiam Dei requiescant in pace. *Ps.* Amen.

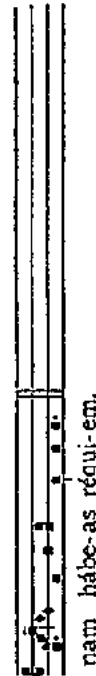
Ÿ. La seva ànima i les ànimes de tots els fidels difunts per
misericórdia de Déu repoin en la pau. *Ps.* Amén.

7.
I N paradísum * dedúcant te Ange-li: in tú-o ad-

véntu suscí-pi-ant te Márti-res, et perdúcant te in ci-

vi-tá-tem sánctam Je-rúsa-lem. Chórus Ange-lórum te

sus-cí-pi-at, et cum Lázaro quondam páupe-re aetér-

nam hábe-as réqui-em.

A Paradís et conduexin els àngels, a la teva arribada t'acullin
els màrtirs i et portin a la ciutat santa de Jerusalem. El Chor
dels àngels t'aculli, i amb Làtzer, pobre en altre temps, hagi
eternal repòs.

*Testament espiritual
de M^{re}. Amadeu Oller i Beronguer
als seus feligresos
de la Parròquia de Sant Medí.*

PREVAIENT que Nostre Senyor vol disposar definitivament de
la meua persona, vull entregar-m'hi sense reserves per a
confirmar i consumir la meua vocació cristiana i sacerdotal.

Em sento agraït a tot el que Nostre Senyor m'ha donat i ha
fet de mi des del començament.

Manifesto així mateix el meu agraïment als meus feligresos
de Sant Medí i els hi demano que el sentit de la caritat sigui
sempre la nota característica d'aquesta Parròquia. Que mai falli,
sinó que augmenti, si pot ésser, en tots els ordres!

Per a mi no hi pot haver cap altra satisfacció que aquesta
entrega de la meua persona a la meua vocació i que aquesta cor-
respondència en caritat dels meus feligresos. Que aquests corres-
ponguin a ella!! Que tot això no sigui una ficció, sinó una pura
realitat viva.

Demano peró per totes les ofenses que hagi pogut fer i per
totes les meves negligències i falles. Espero que Nostre Senyor
no ho tindrà en compte i espero que tots els feligresos sabran
ésser caritatius amb mi.

Vull que les consignes parroquials dels meus feligresos siguin
aquelles que els va donar el Sant Pare el dia 15 d'agost del 1957,
en aquella Peregrinació a Roma que sembla haver coronat el
temps d'aquests anys passats entre els meus estimats feligresos
de Sant Medí.

Confio que amb la gràcia de Nostre Senyor podrem tots ple-
gats arribar a felíç terme, és a dir, a aquella plenitud de la gràcia
que Ell ens ha senyalat. Per aquesta finalitat he volgut sempre
treballar i vull en endavant treballar i, si Déu ho vol, intercedir.
Recorden-vos de mi en les vostres pregaries i sacrificis.

Barcelona, 8 de novembre 1957.

Vostre Rector

SECRETARIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

Dal Vaticano, li

17 de Agosto de 1957

N.º 407872

Reverendo Señor Cura:

Las paternales y bondadosas palabras que el Augusto Pontífice ha dirigido a la peregrinación de esa Párrquia de San Medin, venida a Roma, les han dado prueba del interés con que El ha visto y Se ha preocupado de la labor que han realizado en ese lugar de la diócesis barcelonesa.

El crecido número de fieles que, unidos en el mismo amor a la parroquia, han llegado hasta el Trono del Vicario de Cristo y Le han rendido el homenaje de su filial y profunda devoción ha sido la clara manifestación del espíritu que reina entre ellos, fruto de una acertada, inteligente y celosa labor, que, después de ocho años, es una consoladora realidad, a la par que promesa de nuevas victorias, como ha podido ver Su Santidad en el precioso Album que Le han ofrecido y donde se ilustra la actividad que llevan entre manos.

Todo ello ha sido para el Padre Santo motivo de vivo e íntimo consuelo, pues puede apreciar el

feliz resultado que dan, cuando armónicamente se juntan, la entrega sacerdotal a las almas y la correspondencia de éstas a las llamadas de la gracia. Por eso El anima a unos y otros a continuar constantes en esa marcha ascendente, aunque el sacrificio salga al camino, en que las obras espirituales y sociales haga de esa parroquia un rico jardín de virtudes.

Una gratitud particular quiere expresarles Su Santidad por el valioso y artístico jarrón de cristal que Le han regalado, que será para El estimable recuerdo que estará unido a la generosidad de esa parroquia y a la delicadeza de quien con tanto esmero lo ha trabajado.

Y para que Dios N. Señor derrame las más copiosas gracias sobre las personas y obras de la parroquia, el Augusto Pontífice otorga de todo corazón a V., solícito pastor de esa grey, en cuyo provecho ha gastado sus fuerzas, a los demás sacerdotes y a todos los fieles la Bendición Apostólica.

Con las seguridades de mi distinguida consideración, quedo de V. seguro servidor

H. Pell'Aguien
Justizky

Rdo. D. Amadeo Oller, Pbro.
Párroco de San Medin
Barcelona

Carta núm. 11

UNA HERÊNCIA ENRIQUIDA

Vacaciones en el Montseny - 1960

UN SERVICIO
DE LA PARROQUIA DE SANT MEDIN

PARA NIÑOS

JOVENES

MATRIMONIOS

Qualba

Qualba

Qualba

EN EL MONTSENY

PENSION DIARIA INDIVIDUAL:

Residencia y manutención:

Menores de 14 años . . . . . 40 ptas.

Adultos . . . . . 60 ptas.

Residencia sin manutención:

Menores de 14 años . . . . . 15 ptas.

Adultos . . . . . 20 ptas.

*

VACACIONES

TURNOS:

Duración: 7 ó 14 días.

Comienzo: A partir del 15 de mayo para los matrimonios.

A partir del 4 de julio para los turnos colectivos.

CHALETS DISPONIBLES:

● 2 chalets, para ser ocupados — cada uno de ellos — por dos o tres matrimonios.

● 2 chalets, para COLONIAS DE VACACIONES de niños y niñas,

y para RESIDENCIA DE VERANO de jóvenes.

● 1 chalet, para SERVICIOS.

COMEDORES:

Funcionarán dos comedores:

● 1 comedor para los participantes de las Colonias o de la Residencia.

● 1 comedor para los matrimonios.

DIAS DE INSCRIPCION:

● Martes

● Miércoles

● Jueves

de 8 a 9 de la noche en la

PARROQUIA DE SAN MEDIN

a partir del día 1 de mayo.

CONSTITUCION, 52

Teléfono 23 89 17

UN SERVICIO DE

LA PARROQUIA DE SAN MEDIN

Mirando hacia atrás con amor

Evocar el pasado es ejercicio que difícilmente realizamos sin impregnar nuestras impresiones con el peso del presente: tendemos siempre a ver «lo que fue» desde el ángulo, no de «lo que fuimos», sino de lo que «ahora somos», mixtificando así involuntariamente la realidad evocada. De ahí el valor de todo documento, por humilde que sea, datado en el tiempo mismo que deseamos recordar y que, por eso mismo, nos permite transcribir la inmediata y espontánea reacción personal ante la experiencia que un día vivimos. Así, para evocar el San Medín de años atrás (1958) bajo el punto de vista de un amigo que por entonces ahondaba su primer contacto cordial con la parroquia y el barrio, me ha parecido lo mejor exhumar unas viejas cuartillas que por entonces escribí, y que tal vez no tengan más valor que el de la sinceridad. Son un fiel reflejo — directo e inmediato — de lo que el San Medín «de entonces» significó para el hombre «que entonces» era este modesto cronista.

Es posible captar lo que representa la experiencia parroquial de San Medín a partir de una descripción sociológica del barrio, de un análisis del espíritu y la acción pastoral de la Parroquia en el mismo, y de una descripción de las vicisitudes de esta acción, atenta también a la mutua interinfluencia entre parroquia y barrio. Muy otro es mi propósito, que, aun de tono menor, creo está también justificado, siquiera sea por aquello de que el corazón tiene sus razones que la razón no entiende. Y es que San Medín, aparte todo lo anterior, es también algo más: una palpitación humana abierta y comunicativa, un tono vital que tiene por signo la vivacidad, la llaneza y la jovialidad, un calor humano característico...

Eso lo saben por experiencia los que conocen la Parroquia. Pero pensando en los otros, los que viven a distancia de ella, ¿por qué no intentar apresar para ellos, aunque sea en breves pinceladas y un poco a la buena de Dios, ese calor humano de la parroquia bordetense? Sólo eso pretendo; y para cumplirlo procuraré ser objetivo. Objetivo, sí. Pero no puedo prometer frialdad o indiferencia. Como cualquier «forastero» que ha tomado contacto con la parroquia, yo me considero ya «un poco como de San Medín». No creo, con todo, que eso signifique un grave impedimento: para describir la verdad, nunca fue obstáculo amarla. Y lo que uno puede amar en San Medín, como verá el lector, es la sinceridad, la autenticidad.

Constitución, 52. Una calle de tránsito más bien bullicioso, una teoría de

viviendas y establecimientos de vieja planta y, perdido entre los otros, un edificio más, gris, modesto y oscuro. Eso, visto desde fuera, es San Medín.

Podría uno prescindir del detalle de esta presencia como borrosa e insignificante si no fuera porque al hacerlo renunciaríamos a una de las posibles claves para comprender el espíritu de la parroquia bordetense. Porque este aparente anonimato, esta falta de esplendor externo, esta casi identificación exterior entre la base cristiana — templo y centro parroquial — y los modestos núcleos de habitación hu-

mana que la rodean y justifican, podría ser el símbolo adecuado del clima vivo de San Medín, donde el fondo priva siempre sobre las formas, y el amor, íntimo, profundo, al hombre sobre los obstáculos exteriores a ese amor.

Un chapuzón en el pasado, que nos lleve hasta aquel trascendental 1949, puede ayudarnos a abordar en la idea que expresamos. Por entonces San Medín no era, ni por asomo, lo que hoy es. Era tan sólo una pobre casucha destartalada; para conseguir lo que ahora existe fue preciso ir ganando

cios vecinos en un laborioso pro- integrador en el que jugaron las pres bazas las matemáticas provi- siales de Dios y el coraje optimis- le Mossén Amadeo Oller, párroco onces de San Medín.

o cuesta trabajo imaginar que, en s condiciones, aquella pobre y anó- a casucha hubiera podido ser la stificada «justificación» de una iación de ahogo de asfixia, de apla- iento, de pequeñez, que abriese pa- una actitud de clan cerrado, cloro- rizado por la pereza, esterilizado stólicamente por ese complejo de nera inferioridad, que tantas ve- por desgracia, se dio en otras lati- es. No hubiera sido posible, en tal o, llegar a la realidad del San Me- de hoy afianzado ya desde aho- a un centenar de metros del icio actual, en el grito jubiloso de nuevas viviendas y de su magni- escuela para niños...

ero la casucha que parecía desti- a a ser isla o refugio se convirtió, el contrario, en puerto de embar- Y sucedió así porque Mossén Ama- y sus colaboradores directos con- an en Dios y confiaban en los ibres, con una confianza que im- aba amarles, ayudarles a que se sin an responsables de ellos mismos, la parroquia y del barrio. Porque isén Amadeo y su equipo creían los hombres tienen capacidad pa- mponerse, con la ayuda de Dios, dos los obstáculos materiales. Mo- Amadeo sabía que por eso mismo la que atender en primer término os hombres, a todos los hombres núcleo humano parroquial. Y en os firmes raíces de sobrenaturalidad rnada, en ese sello imborrable que el inolvidable párroco grabó con os y gestos concretos en el testimo- de la parroquia viva y viviente, poya el San Medín de hoy, animo- abierto, espontáneamente empen- or y fraternal. Ahí está la mejor e del ambiente efusivo y permea- —tan alejado del énfasis como de superficialidad— que nos sale al ientro tan pronto nos adentramos el número 52 de la calle Constitu- 1.

* * *

a iglesia es pequeña, de techo bajo, gedora por su simplicidad, con la ra, al fondo, del humilde Patrono, ianto agricultor Medín. Cada día entablan aquí unas docenas de diá- os con Dios a partir de un amplio nico de edades, sin distinción de os. Hombres, mujeres, niños, jóve- muchachas. Ese es el panorama itual de cada atardecer... n la sacristía sin ningún rasgo par- lar que sobresalga, quizá admire

el visitante la colección completa de ornamentos para todos los tiempos litúrgicos. Tratándose de una parroquia pobre como San Medín, tal vez el detalle sugiera al extraño la idea de algún generoso don forastero. Pero la realidad es bien diferente: fueron los mismos fieles de la parroquia quienes comprendieron y asumieron la pobreza de ornamentos que la misma pade- cía. Luego, todo fue sencillo, si no rá-

obsta para que de vez en cuando abra sus puertas a las excelencias de algu- na compañía profesional y hasta de algún concertista conocido. Puede ha- blarse aquí de esa apertura que en tantos otros sitios es mero recurso ver- bal. Alguien me dijo un día que dos brazos abiertos podían ser quizá el me- jor símbolo de la parroquia de San Medín...

* * *

pido: año tras año, gracias a la per- severante aportación comunitaria de todos sus fieles, la Parroquia fue com- pletando sus ternos litúrgicos. Eso ex- plica la admirable colección...

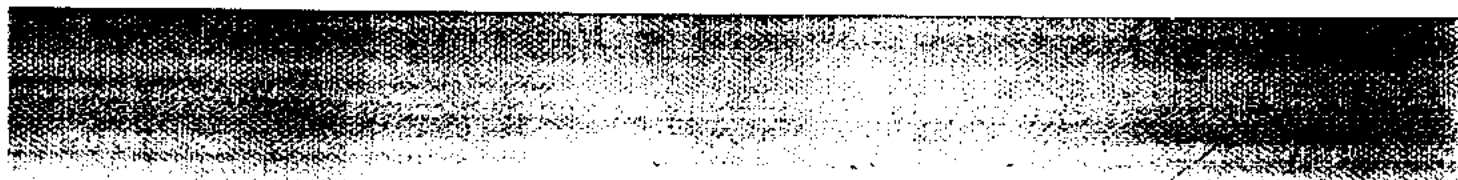
Al lado mismo del templo está el des- pachito parroquial. Muy cerca de él, en un tablero, ondean listas de nombres expresando la plural esperanza de ho- gares nuevos. Se trata de notificación- nes sobre las viviendas — se han en- tregado ya 130 — que se están cons- truyendo al calor de la Parroquia...

Un poco más allá, sorprendiendo a bocajarro al ocasional visitante que entra por la puerta principal, un abigarrado periódico mural articula graba- dos y rótulos para forjar una llamada o clarinazo de espiritualidad en estre- cha y concreta relación con el tiempo litúrgico. Y en la pared de enfrente, unas chinchetas aprisionan el progra- ma prometedor de una sesión de cine. Al lado mismo, una pizarra anuncia la próxima representación teatral: corre a cargo de una compañía profesional de teatro catalán. No se trata de algo insólito aquí. San Medín tiene su propio cuadro escénico, que dirige con entusiasmo D. José Planas, uno de los pioneros de la parroquia. Pero esto no

Sugerimos antes la imagen de un puerto de embarque hablando de San Medín. Y esa imagen reaparece en nuestro ánimo al recorrer la pintores- ca geografía de escaleras, pasillos, patios y salas que constituyen el cuerpo interior del edificio. Es una imagen que luego tiende a ampliarse: en este «puerto» de que hablamos, el «trán- sito» es intenso. Sería, desde luego, una broma pesada recomendar a al- guien la parroquia de San Medín para una cura de reposo. Por algo goza por aquí de cierta popularidad una aleluya expresiva: «Si vols de son morir, vine a viure a Sant Medí» («Si de sueño quieres morir, ven a vivir a San Me- dín»)...

Hay en este San Medín animado y animoso mucho movimiento, y diálo- go, y voces, y risas, cuando conviene. Y poco silencio, desde luego. Para la soledad — la fecunda, que no es el aislamiento — y para el silencio, ahí está la igiesita, que viene a ser el que- brante-olas de este puerto agitado.

De todo eso movimiento sencillo y fecundo, que impide que los «teóricos» proyectos apostólicos puedan momifi- carse, como ocurre en otros lugares, podemos quedarnos quizá con la ima-

gen de un muchacho que se dirige a grandes zancadas hacia la Escuela Profesional que funciona en el Centro Parroquial, con sus tornos, su fresadora y su equipo auxiliar. En otro próximo meridiano de este San Medín diligente, alguna muchacha andará ahora mismo buscando a uno de los sacerdotes para hacerle alguna consulta sobre las inminentes Colonias de verano, mientras muy cerca de allí tres muchachos pasean con el Sr. Vicario por uno de los patios, planeando los actos de piedad del mes próximo, en el mismo momento en que un hombre de edad madura y aspecto campechano pregunta por el Sr. Párroco para fijar con él la fecha de reunión de la «Colla de Sant Medín» tan vinculada a la parroquia...

No cuesta trabajo descubrir que no existen aquí distancias artificiales entre sacerdotes y seglares. Y se comprueba «sobre el papel» hasta qué punto puede derribar todas las barreras la disponibilidad de un equipo de sacerdotes — que se adivina troquelada en un esfuerzo espiritual intenso — al manifestarse en espontánea y permanente comunicabilidad de gesto y de palabra. La respuesta del seglar se dibuja entonces como respeto sin afectación, no menos espontáneo, que da a la relación comunitaria y dialogal un tono de sinceridad constructiva, libre de carantoñas y formulismos.

Si nuestro periplo nos llevase por azar hasta una cualquiera de las salas, quizá podríamos ver a un equipo de hombres preparando la próxima peregrinación parroquial a Fátima. Y tampoco sería de extrañar que entre el humo de los cigarrillos y de las risas provocadas por una agudeza, viéramos surgir en la reunión el recuerdo emocionado de aquella otra peregrinación, a Roma, en 1957, cuando el Papa Pío XII recibió en audiencia especial a la Parroquia de San Medín. Y el «... todavía vivía Mosén Amadeo...» quedará flotando en el aire, no con tristeza sino como gozoso signo de fidelidad.

Dejemos esta improvisada oficina de hombres, que nada tiene de burocrática, y tras un nuevo panorama de escaleras subamos al piso de arriba. Allí está la pequeña salita donde las chicas de la A.F.E. hablan alegremente de cosas serias (A.F.E.: Asociación Femenina de Estudios). Desde otra salita, más interior, llega a nosotros el rumor de otras voces femeninas: las de las juveniles, sumergidas en su círculo de estudios.

Descendemos. Y en el rellano final, para dejarnos paso, se apartan cuatro o cinco muchachos que charlan sobre el último cine-fórum. Cuando instantes después pasan a su lado unas muchachas del Centro, surgen los saludos, las bromas amistosas, las sonrisas. Y

las chicas se incorporan a la charla con toda naturalidad. La ausencia de distancias artificiales entre sacerdotes y seglares a que antes nos referimos, se compagina bien con esta otra evidencia de que no existen aquí tampoco absurdas barreras entre la juventud de uno y otro sexo. Rige una relación de camaradería y familiaridad limpia y sana. El respeto no nace de la coacción, sino lisa y llanamente de ese diálogo en caridad que cada día educa a unos y otras. Al día siguiente tal vez otro grupo de chicos y muchachas ensayarán juntos una de esas obras teatrales «inquietas», que siempre «dicen algo», como «La torre sobre el gallinero», de Calvino, la «Mónica» de Paso, o el «Proceso de Jesús», de Diego Fabri. Porque aquí lo natural es lo normal, y las gentes de San Medín se echarían a reír si alguien les hablase de un cuadro escénico de hombres solos y otro de sólo mujeres...

Esa impresión nos acompaña hasta la sala de espectáculos. El local — una sola planta no demasiado confortable — mece en el oscuro silencio su nostalgia de farsas y aplausos festivos. Miramos. Salimos pronto de ella por una de sus puertas traseras. Sólo un escalón — aunque respetable — nos separa de otra nueva sala de reuniones. Es un cuarto ni chico ni grande, con una vieja mesa alargada y abundancia de sillas a su alrededor. En las paredes improvisan sus periódicos murales los jóvenes de San Medín. El que hoy está a la vista se dedica enteramente al problema social, y su base la constituye — detalle quizá sorprendente, al par que significativo — una extensa antología de chistes también «sociales» recortados de «La Codorniz». Por lo que vemos, el eco de unas recientes conferencias sobre capitalismo, marxismo, economía humana, etc. — cuyo programa acabamos de ver — ha engranado a maravilla con los monigotes intencionados de Herreros, Kalikates y Mingote

* * *

Tras una nueva perspectiva de escaleras llegamos al bar. Si las exigencias parroquiales lo permiten y no aprieta el Breviario, es fácil que alguno de los sacerdotes — a veces, dos, y hasta los tres del cupo total, en ciertas ocasiones — reposen unos momentos y charlen, de pie ante la modesta barra o alrededor de una mesita — con uno u otro seglar. Y no es raro entonces que nazca del diálogo una más amplia tertulia. Repitamos que esta facilidad para el diálogo es algo característico de San Medín. Cualquier visitante percibe en seguida que aquí la gente está acostumbrada a pensar por cuenta propia, a no sentir timidez res-

pecto a sus opiniones y a dialogar con el prójimo atinadamente.

Aquí mismo en el bar, se celebran los sábados por la noche unos animados coloquios muy especiales. Juntas todas las mesitas para formar realmente una sola, un nutrido grupo de hombres toma asiento como mejor puede y empieza la ronda de cafés, cervezas y coca-colas, se enciende el primer pitillo de la noche y se entabla el coloquio sobre cualquier tema de actualidad, de tipo preferentemente social y visto bajo una perspectiva obrera, como conviene a la condición sociológica de la mayoría de los asistentes. No tarda en llegar el Párroco que se incorpora al corro sin que en nada se modifique el ambiente ni el tono de la conversación: se le acoge con respeto sincero y cordial, ofreciéndosele el mejor obsequio, el de la amistad y la confianza, el no saberse un extraño entre los suyos... No es raro que de vez en cuando, para dar un soplo de variedad a estas tertulias sabatinas, se llame, para animarlas, a alguien de fuera de la parroquia. Una nueva prueba de que San Medín está siempre abierto al exterior y una explicación de los numerosos amigos que la Parroquia tiene fuera de la demarcación...

Sin movernos de este sector, echemos una mirada al patio cubierto en que desemboca una de las puertas de bar. Tal vez veamos unos muchachos que discuten paseando, o un grupo de chicos y muchachas charlando alegremente. Quizá podamos contemplar las ruedas, serenas y bulliciosas a un tiempo, de la sardana llenando el patio de una alegría comunitaria. Todo depende del día y la hora. Pero lo más fácil, por más habitual, es que nuestros ojos puedan admirar a una pléyade de muchachos realizando ejercicios atléticos bajo la dirección de un profesor de cultura física. Porque en este patio funciona regularmente el Gimnasio San Medín. En otro lugar cercano, las dos canastas de los tableros de baloncesto acabarán de convencernos de que el deporte tiene también en la parroquia el lugar que le corresponde.

* * *

Cuando, ya tarde, nos decidamos abandonar la parroquia bordetense, es fácil que una voz amable nos invite a compartir la cena gozosa de la Comunidad. ¿Cómo no recordar la fríasimo ritual de Mossén Amadeo?

—Se quedará usted a cenar con nosotros. No faltaba más.

Y el visitante se quedaba a cenar. Ahora, Mossén Amadeo no está ya físicamente en San Medín; pero la tradición pervive, y eso hará que podamos

nar contacto íntimo con la Comunidad, compartiendo su mesa. Junto con sacerdotes conviven un número considerable de seglares, quienes después de atender a sus ocupaciones naturales, residen en la Comunidad y, unidos al Párroco y sus colaboradores dichos, participan en cuanto pueden en

las tareas y quehaceres parroquiales. La cordialidad, el buen humor, la amistad cristiana dan a estas cenas comunitarias un reconfortante valor. Y cuando, avanzada ya la noche, la cena está terminando, tal vez penetre en el comedor un hombre del Centro para tratar con el Párroco algunos detalles

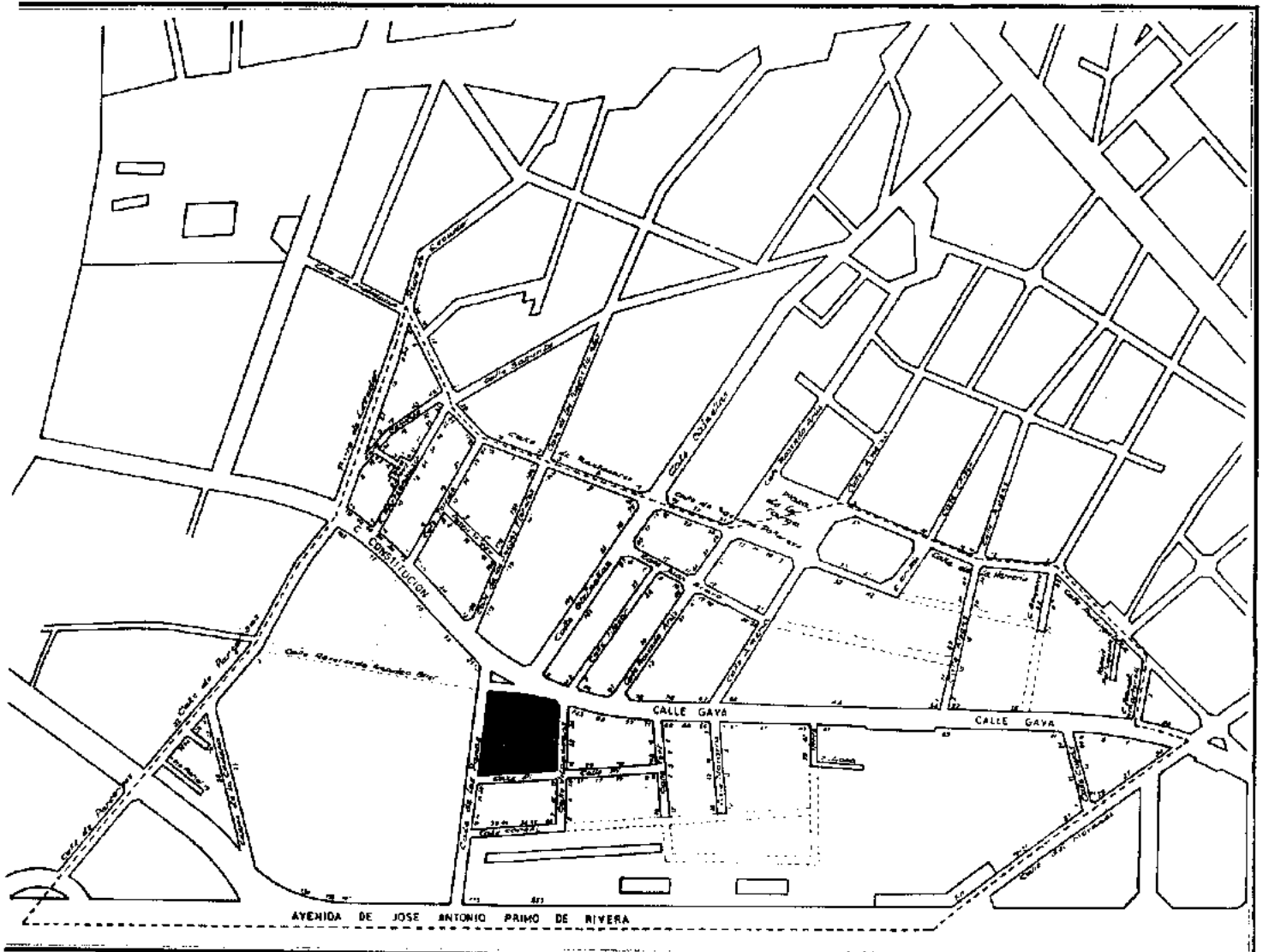
de la Tómbola parroquial o para enterarle de la situación de algún feligrés hospitalizado. A nadie causa sorpresa estas interrupciones: si el hombre no vacila en presentarse allí, y lo hace con naturalidad, es porque sabe que las puertas de la Comunidad están siempre abiertas sin reticencias...

Creo haber reflejado exactamente la palpitación humana de esta parroquia de la Bordeta. Así es San Medin. Y ahora quisiera uno hallar la frase feliz capaz de ornamentar brillantemente estas breves pinceladas carentes de brillantez. Una frase feliz. En el peor de los casos, podría uno pedirla prestado. Pero me parece más lógico ser fiel a este San Medin tan natural y sencillo, diciendo simplemente: Gracias, amigos.

No todos los días ni en cualquier lugar tiene uno ocasión de ver que el cristianismo es algo más que una simple vestidura, o que una teoría, o que un simple moralismo. Y en San Medin se aprende que el cristianismo es, antes que nada, vida. Una vida que se construye con los humildes ladrillos del esfuerzo y el amor cotidianos...

ANTONIO PEREZ GONZALEZ

PARROQUIA DE SAN MEDIN

Carta nfm. 12

PROMOCIÓ DEL NIVELL CULTURAL

La Sección Cultural del Centro Parroquial de San Medín, convoca un concurso de Poesía, para la adjudicación del "PREMIO Mⁿ. AMADEO OLLER", bajo las siguientes

BASES

- 1.º Podrán optar a este Premio, los poemas o colección de poesías, escritos en lengua castellana o catalana y cuya extensión no exceda de los 200 versos.
- 2.º El tema será religioso, pero el Jurado tomará en consideración, el trabajo que por su estilo y técnica se adapte mejor a las exigencias literarias de nuestro tiempo.
- 3.º El "PREMIO Mⁿ. AMADEO OLLER" importa 2.000 pesetas y es indivisible.
- 4.º Los originales deberán remitirse por triplicado, con nombre y dirección del autor, a la «Sección Cultural del Centro Parroquial de San Medín», calle Constitución, núm. 58 - Barcelona.
- 5.º Los originales se recibirán hasta las 24 horas del día 31 de octubre de 1958 y el fallo será público el día 8 de diciembre del mismo año.
- 6.º Se darán a conocer los nombres de los señores componentes del Jurado, a los 30 días de la publicación de las presentes Bases.
- 7.º El Jurado podrá declarar desierto este PREMIO, si los trabajos presentados no se adaptan a las circunstancias requeridas en el apartado segundo de las presentes Bases.

Barcelona, agosto de 1958.

*L*a Sección Cultural del Centro Parroquial de San Medín, convoca un concurso de Cuentos, para la adjudicación del II "PREMIO Mn. AMADEO OLLER", bajo las siguientes

BASES

- 1.º *P*odrán optar a este PREMIO los Cuentos escritos en lengua castellana o catalana, cuya extensión no exceda de los cuatro folios a doble espacio y mecanografiados a una sola cara.
- 2.º *E*l tema será libre, pero el Jurado tomará en consideración el Cuento que por su contenido, técnica y estilo se adapte mejor a las exigencias literarias de nuestro tiempo.
- 3.º *E*l "PREMIO Mn. AMADEO OLLER" importará 2.000 pesetas y es indivisible.
- 4.º *L*os originales deberán remitirse por triplicado, con nombre y dirección del autor figurando en los mismos, a la «Sección Cultural del Centro Parroquial de San Medín», calle Constitución, núm. 56 - Barcelona.
- 5.º *L*os originales se recibirán hasta las 24 horas del día 31 de octubre de 1959, y el fallo será público el día 8 de diciembre del mismo año.
- 6.º *D*ado el carácter nacional de este PREMIO, no se mantendrá correspondencia sobre los originales remitidos, los cuales tampoco serán devueltos.
- 7.º *E*l Jurado podrá declarar desierto este PREMIO, si los trabajos presentados no se adaptan a las circunstancias requeridas en el apartado segundo de estas Bases.

Barcelona, agosto de 1959.

Carta n°m 15

EL REPTE DE LA TV I DEL 600

Barcelona, 26 de mayo de 1960

Excmo. y Rvdmo. Sr. Dr. D. Gregorio Modrego Casás,

Arzobispo-Obispo de

B A R C E L O N A

Excelentísimo y Reverendísimo Señor:

Es un hecho notorio que varias personas, conocidas por su profesión de fe católica y por su conducta intachable han sido detenidas por la Policía y sometidas a torturas físicas, injustificables desde el punto de vista de la Moral católica.

Son también conocidos por un amplio sector de fieles la intervención de V. E. en defensa de los principios de la Moral y los sentimientos paternales con que ha acogido las manifestaciones de buen número de fieles, profundamente consternados en estas circunstancias.

Los infrascritos, movidos exclusivamente por su amor y fidelidad a la Iglesia y a la persona de V. E., teniendo a la vista las graves y hondas repercusiones que están alcanzando estos hechos en el aspecto religioso, con el mayor respeto y la debida reserva, juzgan conveniente informar a V. E.

a) que se sienten unidos a V. E. para reprobar con la mayor firmeza el empleo de toda clase de torturas, en la instrucción judicial, que la Iglesia siempre ha condenado como contrarias al derecho natural, aun cuando el acusado sea realmente culpable, según recordó con expresivas frases Pío XII, en su alocución al VI Congreso de Derecho Penal Internacional (3-X-1953);

b) que observan en los mejores fieles una reacción de repulsa ante las brutalidades cometidas y de zozobra y de escándalo, por producirse en un país que se precia de católico;

c) que temen sufran una seria crisis de conciencia, si tales excesos no son condenados como es debido desde el punto de vista moral, y si vuelven a repetirse;

d) que, dadas las dificultades para conducir una acción legal ante los Tribunales contra los responsables de las expresadas violencias, el pueblo en general mira a la Iglesia como a la auténtica defensora del Derecho natural y espera de ella - la única que puede alzar su voz sin comprometer su seguridad frente a cualesquiera arbitrariedades - que les dispense toda la protección moral a su alcance;

e) que finalmente estiman, que ante tan flagrante y notoria violación del derecho natural, minimizar su importancia, tomar una actitud de reserva o inhibirse podría escandalizar al pue-

OBRAS A REPRESENTAR
DURANTE LA PRESENTE TEMPORADA

LA CLAU
UN HOMBRE DE NEGOCIOS
EL DIARIO DE ANA FRANCK
BATALLA DE REINES
EL SUSTO
L'HEREU I LA FORASTERA
JULIETA Y ROMEO
LA MARE
EL ROSARIO
LA ENEMIGA
PRINCESA DE BARCELONA
CHIRUCA
TERRA BAIXA
DUDA
CORPUS
¿DONDE VAS ALFONSO XIIP
EL FERRER DE TALL
ELLA, EL Y UN POBRE HOMBRE
L'ESTRELLA DELS MIRACLES
DIALOGO DE CARMELITAS
LA PETITA MARIA TRESA
LA HERMANA TERNURA (estreno)
MAI ES TARD SI S'ARRIBA D'HORA
LA CANÇO DE LA FLORISTA
EL GENIO ALEGRE
LA VENTAFOCOS
FILIGRANA

Centro Parroquial de San Medin

Constitución, 17 - Teléfono 23 8917

BARCELONA (Bordeta)

Día 2 de Octubre de 1960
A las 6 de la tarde

**INAUGURACION DE LA TEMPORADA TEATRAL
1960 - 61**

PRIMERA FUNCION DE ABONO

Representación de la más di-
vertida obra del Teatro Catalán, dividida en 3 actos:

Els savis de Vilatrista

original de Santiago RUSIÑOL
con la colaboración de la eminente actriz EMILIA BARÓ y los
primeros actores RAFAEL ANGLADA y MARCELINO IBERO.

Carta n.º. 16

"CONSTRUIM LA COMUNITAT PARROQUIAL"

Barcelona, julio de 1968

BREVE MEMORIA RELATIVA A LA PARROQUIA DE SAN MEDIN DE BARCELONA.

XXXXX

- 1.- En agosto de 1957, la Parroquia de San Medin de Barcelona realiza una peregrinación a Roma. En aquella circunstancia fue entregada a Su Santidad una breve memoria de la actividad parroquial - culto, evangelización, servicios, etc. - durante los nueve primeros años de existencia. La Parroquia había comenzado su actividad en 1948.
- 2.- En la audiencia concedida a la Parroquia, ^{450 personas de la} en 15 de agosto de 1957 Su Santidad el Papa Pio XII dirigió una alocución a los peregrinos. El discurso fue publicado en el diario el "Osservatore Romano" de 21 de agosto de 1957.
- 3.- Durante la audiencia, ^{de lujo} ~~se~~ entregada ^{de} al Santo Padre un album, resumen de la vida parroquial, ~~justamente~~ ^{de} con un valioso objeto de cristal labrado con la efigie del Sumo Pontífice.
- 4.- Dos ~~días~~ ^{substituido a la Secretaría de Estado} más tarde - 17 de agosto de 1957- Monseñor Angelo del'Acqua ^{de} enviaba al Rdo. Amadeo Oller, Párroco de San Medin, una carta, con el membrete de la Secretaría de Estado del Vaticano, protoc. nº 407.872.
- 5.- El Sr, Arzobispo-Obispo de la Diócesis de Barcelona ordenó la publicación del discurso pontificio en el Boletín Oficial Eclesiástico de la Diócesis de fecha ^{28 de noviembre de 1957.}
- 6.- El ¹⁵ de noviembre de 1957 falleció el Rdo Amadeo Oller. De la grave enfermedad que aquejaba ya al Párroco fue informado el Santo Padre durante la audiencia concedida ^{al} numeroso grupo ~~de personas~~ de la Parroquia. A la enfermedad hacía alusión la carta de Monseñor Del'Acqua. En ~~el~~ momento de la agonía se recibió, ~~en~~ un telegrama de la Secretaría de Estado, en nombre del Santo Padre.
- 7.- Pocos días más tarde, el Prelado de la Diócesis de Barcelona asignaba nuevo pastor a la Parroquia de San Medin. El Rdo. José María Vidal Aunós comenzaba a hacerse cargo de la feligresía ~~de San Medin~~ a comienzos de diciembre de aquel mismo año.

8.- El aprecio del Sr. Arzobispo-Obispo de ^{Barcelona} hacia la Parroquia de San Medin se hace manifiesto en sus ^{frecuentes} visitas personales y en las visitas de su Obispo Auxiliar; ~~asimismo~~; y al mismo tiempo se pone en evidencia ^{por} ~~su~~ interés constante en asegurar un equipo sacerdotal preparado para las tareas exigentes de la Parroquia.

9.- La Parroquia procura secundar las orientaciones señaladas por el Mensaje Pontificio y prosigue fundamentalmente las líneas objetivas de los primeros tiempos, en que, más que una teoría pastoral reflexionada, había predominado una cierta intuición pastoral junto con un celo y una dedicación indiscutibles, traducidos en eficacia de penetración cristiana en el barrio.

10.- La intuición pastoral de los primeros tiempos, a partir de la segunda etapa de la vida parroquial, se ha ido precisando en orden a asegurar una mejor institucionalización de la actividad parroquial. He aquí el por qué del siguiente ideario, fruto de unas jornadas parroquiales, celebradas en la Parroquia a comienzos del curso 1961-1962. :

---(hoja aparte) X

11.- En el campo de las OBRAS SOCIALES de la Parroquia se ha proseguido la construcción de viviendas. Esta obra se ha realizado conjuntamente con la Entidad benéfico-constructora "Viviendas del Congreso Eucarístico", una de las realizaciones del Arzobispo-Obispo de la Diócesis. En total se han construido 450 viviendas.

Actualmente está terminando la construcción de un grupo de 161 viviendas, cuya iniciativa y realización ha corrido a cargo de la Agrupación benéfico-constructora San Medin.

12.- Dentro de esta misma línea social, cabe señalar un nuevo ~~SERVI-~~ ~~CIO~~, con una finalidad educativa y apostólica : las Colonias de verano. Por ellas pasan anualmente un promedio de 40 niños, de 70 niñas y de 40 jóvenes y de 32 familias. Este servicio que tiene lugar durante los tres meses de verano lleva funcionando desde 1958.

13.- A partir de 1958, y como servicio dependiente de la juventud,

se ha instalado y funciona un Gimnasio de juventud. El número de socios alcanza los 150.

14.- En alguna ocasión se ha hecho necesaria la intervención del párroco - haciendo solidaria a toda la comunidad parroquial - en algunos problemas concretos del campo laboral. Con ello ha aumentado el prestigio de la parroquia y se ha acentuado su interés dentro de los sectores obreros de la barriada.

15.- La vida parroquial ha dado un avance extraordinario bajo el impulso del Movimiento Litúrgico. La participación del pueblo en los actos litúrgicos ha alcanzado un grado muy notable : canto, diálogo, directorio, ritmo en la vigencia del Año Litúrgico, etc. Un equipo de seglares (unas veintenas personas) cuida del canto y de la lectura de las moniciones durante la celebración. Se posee material adecuado para facilitar la participación.

Este ritmo se ha hecho notar en la celebración de la Misa, en la Liturgia de difuntos, en el Bautismo, en la Penitencia, en el Matrimonio.

16.- Una ayuda valiosa ha sido aportada por las celebraciones paralitúrgicas. Semanalmente (Acción de gracias vespertina de los domingos) y periódicamente (momentos importantes del Año Litúrgico) se celebran algunos actos paralitúrgicos, gracias a los cuales el pueblo participante ha experimentado una mayor inteligencia de la celebración propiamente litúrgica y un mayor acercamiento a la Palabra de Dios. Dentro de esta misma línea es importante destacar que las prácticas piadosas tradicionales son conservadas, pero con algún remozamiento.

17.- En la línea de la evangelización se han hecho nuevas experiencias en la parroquia de San Medin. Se han introducido algunos movimientos especializados de Acción Católica : J.Oc y J.O.C.F.; J.I.C. y J.I.C.F.; A.C.O. y algunos equipos matrimoniales.

El nacimiento de estos grupos ha contribuido a una notable madurez apostólica de una minoría parroquial. Con ello aumenta la sensación de un arraigo más auténtico de la Parroquia.

18.- Se ha observado que el querer convertir la Parroquia en una comuni-

dad misionera obliga a una cierta tensión entre el aspecto comunitario y la exigencia misionera. Los Movimientos especializados de Acción Católica y la Vida Litúrgica, con la animación profunda de la caridad, corrigen la tentación de bienestar de una comunidad cerrada y la aventura estéril de un activismo egoísta.

La vida comunitaria de la Parroquia es tema constante de la predicación, y, gracias a Dios, constituye una realidad visiblemente comprobable. Este sentido comunitario se vive en el plano humano y en el plano sacramental. A nivel del conocimiento mutuo y de la mutua comunicación humanos; y a nivel litúrgico. En la vitalidad de los grupos y en la preocupación general de la parroquia. A través del compañerismo natural, a través de asambleas informativas, a través de la ~~de~~ formación y del estudio progresivos.

Un ejemplo de realización comunitaria se da ya en el equipo de sacerdotes y seglares que o habitualmente o en forma esporádica conviven en la casa rectoral de San Medín.

Cualquier observador superficial se apercibe fácilmente de un algo especial y atractivo que tiene la comunidad parroquial de San Medín. Así lo han manifestado muchos de los visitantes de la Parroquia.

19.- La vida parroquial de San Medín ha trascendido al exterior.
Concretamente :

- En la I Semana Nacional de la Parroquia, la Parroquia de San Medín es señalada como parroquia "piloto."
- En la III Semana Nacional de la Parroquia (Barcelona, mayo de 1962), los semanistas visitan oficialmente la Parroquia; uno de los miembros del equipo sacerdotal es nombrado vicesecretario de la Semana.
- El Párroco de San Medín es miembro del Comité Europeo de Parroquias, cuya última reunión se ha celebrado en Viena a comienzos de julio.
- El Nuncio de Su Santidad en España, Monseñor Riberi, ha visitado la Parroquia en mayo de este año 1963.
- Algunos Obispos, Sacerdotes, seminaristas y seglares responsables - españoles y extranjeros - acuden frecuentemente a San Medín en busca de la búsqueda de experiencias pastorales.
- Algunos de los anteriores pasan un tiempo en la Parroquia para pulsar más de cerca su vida.
- En algunas publicaciones (p.e. Comunidad cristiana parroquial, Europa 1959; Per una renovació de la Parroquia, Estel 1961) se ha presentado la obra de San Medín.

LA PARROQUIA DE SAN MEDIN :

- quiere asegurar, a través en todas sus actividades y en todas sus instituciones, la finalidad pastoral y misionera.
- quiere alimentar constantemente el espíritu misionero de todos sus miembros, mediante idearios y consignas.
- quiere mantener la dedicación misionera : a) mejorando la comprensión de la pedagogía de la liturgia; b) pensando en un catecumenado de adultos; c) trabajando por un sistema catequético de iniciación a la vida cristiana.
- quiere ser fiel a la estructura jurídica que la parroquia juega en la Diócesis: estructura centrada en la función pastoral del párroco por medio de la solícita atención de las almas.
- no debe limitarse , en su misión apostólica, a los límites territoriales, sino que debe despertar y cultivar vocaciones misioneras que se integran en los Movimientos Apostólicos especializados por los distintos ambientes sociales.
- quiere tender - a través de sus instituciones temporales - a transformar el ambiente afín de facilitar la evangelización de las personas.
- no quiere destruir la vida humana del barrio, sino que, a través de las instituciones temporales, quiere despertarla y elevarla.
- quiere, mediante sus instituciones temporales, asegurar: a) la autenticidad del servicio; y b) la finalidad mediata o inmediatamente pastoral del servicio.
- quiere influir apostólicamente en las instituciones del barrio que no tienen ninguna dependencia de la parroquia.

Himne

Tornada. Foc viu, flama som,
foc viu dins del món;
és Crist qui ens dona alè,
brandem arreu la fe.

I. De cants pobleim la terra
amb jove cor ardent:
de nostra vida gràcies
donem al Déu vivent.

II. Del braç els uns dels altres
pel temps marxem enllà:
germans de Crist per sempre
que vers el Pare van.

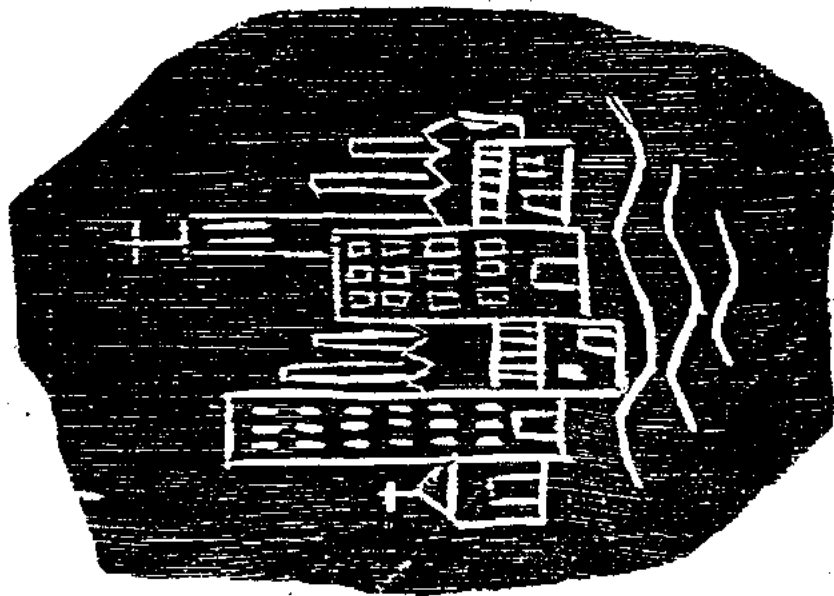
III. Bordeta i món esperen.
un bell demà florit:
el jorn que Déu confia
als brots de Sant Medí.

- NOTES:
- 1) Les conferències tindran lloc a les 20'30, a la Sala d'Actes de l'Escola Parroquial.
  - 2) La Missa vespertina, durant tota la setmana, se celebrarà a les 20.
  - 3) La Reunió de l'Assemblea es farà a la Sala d'Espectacles del Centre Parroquial.
  - 4) Preguem la màxima puntualitat.

Construim

LA

COMUNITAT PARROQUIAL

CAMPANYA

1961-1962

PARROQUIA DE SANT MEDI · BARCELONA

Carta n.ºm. 18

UN FORN DE CULTURA PROPER AL POBLE

CAMPS I ARNAU, Josep Maria (1879-1968)

Escultor imatger. Estudià a l'Escola de Llotja sota el mestratge d'Agapit Vallmitjana, i treballà a l'estudi de Pere Carbonell i Huguet. És autor del monument al cardenal Vives i Tutó (Sant Andreu de Llavaneres, 1950) projectat per J.M. Pericàs, i de Ruth, a la font de la plaça de la Virreina (Barcelona, 1949).

SOLANIC I BALIUS, Rafael (Barcelona 1895-1990)

1916: professor a l'Escola Superior de Belles Arts.
Participà a l'Exposition des Arts Décoratifs de Paris (1925); al Saló de Montjuic de les Exposicions de Primavera, de Barcelona (1933-35) amb caps, nus i figures. Treballà el marbre, bronze, gres, ferro, metall i fusta. Obres d'art per a esglésies.

Professor a l'Escola Blanquerna i a l'Escola Normal de la Generalitat.

Exposà a les galeries Syra de Barcelona (1934 i 1940) i a la Sala Badrinas.

Mentor: 3ª medalla Exposició Nacional de Madrid (1943)

Medalla d'OR a la Nacional de Artes Decorativas (1949)

Treballs: Seu Nova de Lleida, església de Rubí, Monestir de Montserrat, parròquia de l'Hospitalet.

Col.laboració amb el taller de ceràmica dels germans Serra.

Obra filla del noucentisme. Temes clàssics i cristians.

MONJO I GARRIGA, Emeric (Vilassar 1896-Barcelona 1976)

Escultor. Format a Llotja amb Antoni Alsius.

Treball als tallers d'Eusebi Arnau i Josep Llimona.

Estudis anatòmics a la Facultat de Medicina de Barcelona.

1918: per oposició, escultor anatòmic de la Universitat de Barcelona.

Pensionat a París (1919) i a Brusel·les.

Catedràtic a l'Escola de Belles Arts (1943-1961)

Exposà a París (1954), a Terrassa (1955), a Madrid (1956), a l'Architectural League de Nova York.

Gran Premi Internacional d'escultura.

Conrea la imatgeria religiosa.

Influències dels imatgenaires castellans del s. XVII i també un monumentalisme de formes simplificades i actituds arcaitzants i neogòtiques.

Obres: per al Banc Vitalici de Barcelona, per a Montserrat, per a la Casa de la Ciutat de Barcelona. Temple de Sant Patrici de Washington, First National City Bank de Nova York (1967), Cathedral National de Washington (1972).

1971: inaugurà a Vilassar la gliptoteca Monjo.

Carta n.ºm. 21

LA SIMBÒLICA SETMANA DEL 15 AL 22 DE NOVEMBRE DE 1964

MOSEN AMADEO OLLER BERENGUER

- había nacido en Moyá el día 15 de setiembre de 1901*
- fue ordenado sacerdote de Jesucristo el 15 de junio de 1924*
- coadjutor en Sant Sadurní d'Anoia desde 1924 hasta 1927*
- beneficiado-organista de la parroquia de Santa Madrona desde 1927 hasta 1944*
- consiliario del grupo «Santa Madrona» de la F. J. C. de C.*
- autor de formación religiosa del consejo diocesano de Barcelona de la F. J. C. de C.*
- fundador y primer consiliario de «Orientación católica y profesional del dependiente» (O. C. P. D.)*
- organista de la basílica parroquial de Santa María del Pino*
- cura párroco de San Medin desde el 6 de noviembre de 1948*
- entró en la casa del Padre el día 15 de noviembre de 1957*

ACTOS DE HOMENAJE

Día 14, sábado

a las 18 horas

RECEPCIÓN DE LOS RESTOS MORTALES DE MN. AMADEO OLLER, en el cruce de las calles Panas y Pi, y traslado de los mismos al templo parroquial.

MISA EXEQUIAL COMUNITARIA, con alocución homilética.

PROCESIÓN DE TRASLADO de los restos mortales a la cripta del templo para su sepultura definitiva.

a las 20.30 horas

ACTUACIÓN DEL «ORFEO DE SANTIS», en el salón parroquial.

Interpretará las siguientes obras:

Ave María, de T. L. Victoria; *Trenzáis cor de doloris*, de J. S. Bach; *Ave verum*, de Saint Saëns, e *In paradisum*, de Lluís M. Millet.

Dirección: Maestro Ruzó. Subdirector: Maestro JUAN DIZCO LLADA. Profesores: IMABEL RUBAS y MONTSERRAT TOURS.

Día 15, domingo

a las 10 horas

MISA PARROQUIAL SOLEMNE.

a las 12

ACTOS CÍVICO-POPULARES:

— Descubrimiento de la placa de la calle Mn. Amadeo Oller.

— Inauguración de la estela-monumento a Mn. Amadeo y ofrecimiento del mismo a la Ciudad por el Ilmo. Sr. Concejal Presidente de la Junta Municipal del distrito VII, don Juan Solanas Almitall.

— Bendición del grupo de 161 viviendas construidas por la Entidad Beneficida Constructora de San Medin.

RECITAL DE OBRAS MUSICALES DE MN. AMADEO OLLER, ante las autoridades, a cargo de la «CORAL SANT MEDIR».

Obras de Mn. Amadeo: *L'amic de l'escopada* (texto: Manuel Jufre Escoté), *Abans, anant i jaute*, *Ritma de còmeteta* (texto: Salvador Roca, pbro.).

Audiición de estreno de la obra «in memoriam»: *De profundis*, del maestro A. Cabré Grau.

Dirección: A. Costé Grau. Subdirector: JUAN PLANAS.

a las 13

AUDICIÓN DE SARDANIAS, en la calle de Mosen Amadeo Oller (antigua calle Panas).

GIRONA, 1 de setembre 1949

Mn. Vidal Aunós

Barcelona

Amb en Josep Maria Huertas estem enllestit un llibre que es publicarà aquest Nadal sobre els monuments de Barcelona. Vaig passar ahir per la parròquia per tal de poder parlar un moment amb vosté i preguntar-li algunes dades sobre el monument a Mn. Amadeu Oller que hi ha al davant de Sant Medir, però en Bigordà em va dir que no tornava de vacances fins dilluns.

En lloc de telefonar-lo, prefereixo fer-li la consulta per carta per tal que pugui comodament consultar alguna dada si no la te a ma. Ens és indispensable la seva ajuda perquè d'aquest monòlit, com de la majoria de monuments posats a Barcelona els últims quaranta anys no hi ha altres dades que les que els promotors conserven en la memòria. Les dades que necessitem són:

- Qui i amb quin motiu va promoure l'erecció del monòlit?

- A quin picapedrer es va encarregar? Qui va fer la comanda? (Crec recordar que quan li vam fer l'entrevista per a L'Avenç ens va explicar que l'Espar Ticó hi havia tingut alguna cosa a veure, però potser vaig equivocat)

- Qui va esculpir l'efigie de Mn. Amadeu Oller que hi ha incrustada en el monòlit? És encara viu i localitzable l'escultor o picapedrer que ho va fer? Com podriem obtenir-ne algunes dades biogràfiques?

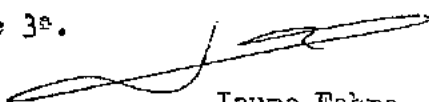
- Quin dia és va inaugurar el monument? Hi va assistir alguna autoritat?

- Com es va pagar el cost del monument?

Sé que, malgrat la feina que deu tenir, mirarà d'aconseguir-nos les dades que li demanem. No cal que li digui que, com és típic, ens calen amb urgència, ja que el llibre és pràcticament acabat. Li agrairé la seva col·laboració

et escriure a: Avda. Lluís Pericot, 17. Atic 3^a.

17003 GIRONA

Jaume Fabre

DADES SOBRE EL MONUMENT A MOSSÈN AMADEU OLLER

1. Qui i amb quin motiu va promoure l'erecció del monòlit?

L'erecció va ser promoguda per la parròquia de Sant Medir. El barri - institucions i poble - va secundar amb entusiasme aquesta iniciativa.

En construir l'església de Sant Medir, a la cripta es va reservar un espai per a construir-hi la tomba que un dia acollís les despulles de Mn. Amadeu.

El 1964 la parròquia promou la constitució d'una nova entitat: Entitat benèfica-constructora Sant Medir. Aquesta entitat impulsa la construcció de les seves primeres 150 vivendes.

S'escolleix la data del 15 de novembre per a celebrar la festa de la col·locació de la primera pedra. El 15 de novembre de 1984 recordem el 7è aniversari de la mort de Mn. Amadeu. Es farà doncs coincidir el desig del trasllat de les seves despulles des del cementiri del sud-oest de Barcelona amb la celebració de l'esmentada festa.

Aquestes circumstàncies motivaren l'erecció del monument. Erigir un monument que fos signe i expressió de reconeixement i de record perenne a la memòria de Mn. Oller, promotor de la parròquia de Sant Medir i d'un profund ressorgiment del barri de la Bordeta.

2. A quin picapedrer es va encarregar? Qui va fer la comanda?

El monòlit no es obra de cap picapedrer. L'idea és de l'arquitecte Jordi Bonet i Armengol. Es tracta d'una pedra la muntanya de Montserrat. Montserrat és una realitat profundament encarnada en la vida religiosa i patriòtica de la parròquia de Sant Medir. Així com l'altar de la cripta és un bloc de pedra de la Muntanya de Montserrat, donatiu del Monestir, la del monument també va ser amablement donada.

3. Qui va esculpir l'efigie de Mn. Amadeu Oller que hi ha incrustada en el monòlit? És encara viu i localitzable l'escultor o picapedrer que ho va fer? Com podríem obtenir-ne algunes dades biogràfiques?

L'escultura de l'efigie és de l'escultor Sr. Rafael Solanich, vivent encara. El Sr. Solanich té altres obres seves a la parròquia de Sant Medir. Penso que la millor manera d'obtenir algunes dades biogràfiques és dirigir-se al Sr. Jordi Bonet que coneix el domicili de l'esmentat escultor.

SANT MEDIR

INSTITUCIÓ, 17
TELÈFON 421 65 50
BARCELONA - 14

4. Quin dia es va inaugurar el monument? Hi va assistir alguna autoritat?

El monument es va inaugurar el 15 de novembre del 1964, setè aniversari de la mort de Mn. Oller.

Absent l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Modrego, que assistia al Concili Vaticà II, la celebració fou presidida per l'Abat de Montserrat Gabriel M. Brasó. A nivell ciutadà i civil hi fou present el Batlle de Barcelona, Sr. Josep M. de Porcioles.

Es ben conscientment que no s'invità cap altre autoritat important pertanyent a d'altres estaments. En lo referent a ornamentació es tingué cura també de no posar cap element representatiu de l'Estat espanyol (banderes, etc.). Prohibida l'exhibició de la bandera catalana, no podem tolerar la presència de la bandera espanyola. Per això el monument abans de la seva inauguració restà colgat sota les banderes de les associacions parroquials i de la bandera pontificia.

Cal fer constar que el fet de l'absència de la bandera espanyola no passà desapercebuda; el Regidor del Districte VIIè, d'aleshores, no va estalviar els seus comentaris desfavorables i crítics.

Els actes, per tant, foren actes realment populars, pensats i orientats pels membres dirigents dels grups parroquials, amb la col.laboració de les institucions del barri. Era la resposta d'un barri vers el sacerdot que estimant la barriada li lliurà generosament els darrers anys de la seva vida.

5. Com es va pagar el cost del monument?

La pedra, com he dit, no va costar res. Les altres despeses foren cobertes per les aportacions generoses, com sempre, dels amics de Sant Medir, de dintre i de fora del barri.

- - - - -

acabat. Li agraim la seva col.laboració
escriure a: Avda. Lluís Pericot, 17. Atic 3è.

17003 GIRONA

Jaume Fabre

Carta n.ºm. 25

ROL SOCIAL DE LA PARRÒQUIA EN EL NOU PAISATGE

Informe any 1971

El distrito VII tiene la forma de un cuadrado irregular. Limita al norte con la Travessera de las Cortes y la calle Marqués de Sentmenat, al sur con la Gran Via, al este con la avenida Infanta Carlota y la calle Tarragona y al oeste con Hospitalet de Llobregat por la Riera Blanca.

En 1968 tenía una población de 134.584 habitantes, de los cuales el 55% son barceloneses y solamente un 34% han nacido fuera de Barcelona (siendo uno de los distritos de porcentaje más bajo de inmigración). En cuanto al tipo de ocupación de estas personas, con una población activa de 53.645, se dividen en:

Directores, técnicos o similares	8%
Vendedores y empleados de oficina	26%
Obreros y artesanos	66%

Esto indica que Euzú sigue siendo un núcleo de población esencialmente obrero.

Informe del trabajo de la A.S. de la Parroquia de S. Medir y barrio de Euzú

Dicho trabajo puede dividirse en dos grandes apartados:

- comunitario
- individual

En cuanto al trabajo comunitario, mediante el cual se pretende la promoción de los individuos en beneficio del grupo, al mismo tiempo que de la comunidad, se puede concretar en varios aspectos:

- Guardería infantil
- centro social

Guardería infantil

Hace 4 años que surgió la necesidad de una guardería en el barrio a través de varios casos particulares, unos de madres que trabajaban y otras de madres que querían promocionarse a través de una dedicación y se veían imposibilitadas para ello.

Se empezó haciendo una coordinación y descubriendo los problemas que tenían en común y también haciendo una encuesta en todo el barrio para ver si era necesario.

Primero se montó la guardería solo por las tardes en un local cedido por la parroquia. A continuación al participar mucha más gente, se vio la necesidad de ampliarla y empezó a funcionar mañana y tarde, pero cada día las exigencias han sido superiores y se decidió ampliarla a todo el día con servicio de comedor, teniendo que superar continuamente enormes dificultades.

Todas estas ampliaciones se han ido haciendo en función de las necesidades de la gente, a unos les interesaba para poder realizar-

se profesionalmente, pero cada vez van siendo más los casos en que es una necesidad vital, tanto de tipo económico (madres para poder trabajar como social (madres solteras, viudas, separadas). A través de toda esta evolución la labor de la A.S. a ido enfocada a la integración de muchos de los padres que llevando a sus hijos se preocupaban por la marcha de la guardería y se ha formado una cooperativa que junto con las profesoras la dirige actualmente. Debido a las enormes dificultades económicas de cambio de local, ya que el primero cedido por la parroquia estaba en estado ruinoso y se tuvo que coger uno con un alquiler de 12.000 ptas mensuales, la dirección pedagógica ha sido llevada por personas capacitadas del mismo barrio, con la coordinación de la A.S. y que en los momentos de apuro han podido prescindir del sueldo, gracias a esto se han ido superando los bacheos, además se han ido esforzando para formarse pedagógicamente asistiendo a todos los cursos que se hacen.

La labor de la A.S. actualmente se concreta en una relación con las madres a través de permanencias, en las que se presentan graves problemas familiares de adaptación y de trabajo, económicos, becas etc... Para la solución de los problemas económicos que son los más acuciantes que tiene planteados la guardería, se hacen gestiones en los organismos oficiales, tales como Ayuntamiento, Cajas de Ahorro, Alcalde de Barrio, Cáritas etc...

En cuanto a las posibilidades de trabajo que se ven, si la A.S. se pudiera dedicar más, están:

- cursos para madres
- atender a más casos de madres con problemas y profundizar en ellos
- ampliación del local, hay previsto un nuevo proyecto de local con mejores condiciones higiénicas y más grande

Centro Social

Se creó debido a la unión de un grupo de vecinos inquietos por los problemas que la construcción del Primer Cinturón de Ronda ocasionaba a los residentes en la C/ Badal. Después de diversas reuniones se empezó a plantear que este grupo veía no solamente las necesidades de la C/ Badal sino las del barrio de Sans en general, ya que las instituciones existentes en el barrio son muy concretas por lo tanto limitadas; se decidió la creación de un Centro Social. Se miró y discutió las diversas posibilidades que se tenían en Cáritas, Federación de Centros Sociales y Gobierno Civil, después de incorporar los pros y contras se decidió que lo más conveniente era el Gobierno Civil, se buscó un abogado para que redactara los estatutos.

tutor y un sociólogo para que hiciera un estudio del barrio y así ver como en la práctica se tenía que orientar el Centro Social.

También se planteó la necesidad de poseer un local social que pudiera responder a la finalidad del centro. Debido a que en este barrio existe un local propiedad del Centro de Orientación Social (S.O.S.) se vió que era adecuado y se tuvieron unas entrevistas con el presidente del patronato y los párrocos de Sta. Maria de Sans y S. Medin que tambien forman parte del patronato, de aqui surgió un acuerdo provisional en espera de la legalización de dicho centro.

A partir de este acuerdo se vió la necesidad de dar a conocer la intención de crear el centro, se hizo una asamblea convocando a gente que pudiera interesarle, se discutió los posibles estatutos las finalidades y futura comisión gestora.

La comisión gestora se reúne de una manera periódica cada quince días y se informa de los dintos grupos y la tramitación de la legalización del centro por parte del Gobierno Civil.

La labor de la A.S. ha consistido en la coordinación entre el abogado y la junta gestora, la tramitación de los estatutos y del acta fundacional y el estar presente en las diversas reuniones.

Actualmente a través de la sensibilización de una serie de gente que asistieron a la asamblea se han creado varias secciones, partiendo de los problemas que se han ido presentando en el barrio.

Grupo de Urbanismo

A partir de la construcción del Cinturón de Ronda, la junta de vecinos quería una concreción y buscó la Asistente Social para encontrar un equipo de técnicos, abogados e ingenieros. Se hizo toda una conexión con las familias afectadas, por un lado las de expropiación a largo plazo y por otro las familias decamparadas que se encontraban en la calle.

A consecuencia de estas últimas inundaciones dicho grupo tambien a tenido un papel muy concreto a jugar: trece familias del la barriada de la Bordeta, Camino de la Cadena a continuación de la C/ Parcericar, han quedado en la calle por habérsele inundado la casa, perdiendo prácticamente todos los enseres que tenían. A consecuencia de esto se hizo una reunión tipo asamblea con la asistencia de 80 a 100 personas en la habia todos los afectados en esta asamblea informaron un arquitecto, un ingeniero y varios periodistas en lo que trataron todo el problema y la ayuda que podía hacerse. Despues se hizo una llamada a todo el barrio.

A través de toda una serie de contactos muy personales con todos los afectados se los ayudó materialmente, estudiando tambien

cuestión de fondo, las viviendas en chavolas no legalizadas y sin perspectivas para salirse.

En este caso el trabajo de la A.S. ha consistido junto con los vecinos en proporcionar a estas familias los enseres que perdieron, a través de donaciones que se han ido haciendo a la gente. Con respecto a las malas condiciones de vivienda y teniendo en cuenta que esta situación se puede repetir, se han buscado periodistas para dar una información y conocimiento detallado a la prensa; arquitectos, abogados e ingenieros han hecho un estudio a fondo de toda la situación ~~local~~ global y se está estudiando que enfoque se le puede dar al asunto.

Otra actividad que se ha tenido en este grupo es la recogida de 600 firmas que se ha presentado en el Ayuntamiento para que se consiga un semáforo en el cruce Juan Güell-Avda. de Madrid, cosa que ha surgido debido a que ha habido varios accidentes en este peligroso cruce, y con este motivo ha habido diversos contactos con los vecinos.

Grupo de Sanidad

Otro de los grupos existentes es el de Sanidad, compuesto por unos ~~veinte~~ quince miembros, actualmente intentan hacer un estudio de la realidad existente de dicho problema en el barrio: la asistencia sanitaria, la falta de dispensarios, clínicas etc... como primer paso para darse a conocer y lograr captar gente para el grupo, se hicieron unas charlas de sexualidad en las que asistieron unas 60 a 70 personas (adjunto programa).

Grupo de Enseñanza

Está compuesto en especial por maestros del barrio y participación de padres. Se han hecho diversas charlas para padres y maestros e con la finalidad de sensibilizar el barrio con estos problemas. Se han hecho también un muestreo de encuestas, 200 aproximadamente, preguntando sobre las distintas escuelas que hay en el barrio, si son particulares o estatales y las condiciones de las mismas, se han hecho estas encuestas con la finalidad de poder realizar un estudio sobre los tipos de escuela que existen en el barrio.

"Casal de Estiu"

El verano pasado se inició también un "casal de estiu" con la finalidad de atender a los niños que estaban abandonados en la calle cuando la madre tenía que trabajar. Asistieron todas las mañanas durante tres semanas a un colegio del barrio que les cedieron, y hacían trabajos manuales, acompañándolo con algunas salidas para conocer Barcelona. Asistieron 35 niños; la A.S. hizo de coordinación entre padres y monitores y de enlace en la escuela, con la

colaboración de personas del mismo barrio. Como primera experiencia pareció ser una solución interesante de cara a los niños que no pueden salir de vacaciones, e. especial si son pequeños. Pero por la falta de más dedicación se vieron también algunos fallos: no llegar totalmente a la gente que verdaderamente lo necesita y tener una mayor organización.

Servicio de Colonias

La A.S. participa en este servicio que tiene el barrio, anteriormente de una manera muy directa y después de algunas dificultades se ha creado un equipo de padres responsables que van funcionando desde algún tiempo y tienen la responsabilidad organizativa coordinándose con los monitores, la participación de la A.S. es colaborar con algunos padres de los niños con dificultades de adaptación y económicas, junto con la relación con Cáritas si es necesaria alguna beca.

Grupo de Jóvenes

Otro de los grupos que está empezando a funcionar es el de jóvenes. Se han dado ya algunas charlas y tres secciones de cine forum en las que han participado unos 20 jóvenes del barrio.

Trabajo individual

Con unas permanencias de dos tardes a la semana en la parroquia, se atiende a los diversos tipos de casos que se presentan, con las gestiones que es necesario realizar durante el día.

Durante el año 1971 han acudido a las permanencias personas con los siguientes tipos de problemas:

- problemas de trabajo
- problemas de vivienda, pensiones, realquilados
- orientación escolar
- problemas de guardería
- " " de subnormales
- enfermos de diversos tipos
- problemas de vejez
- problemas familiares de diversos tipos
- orientación jurídica

Gestiones realizadas:

- tramitaciones de subsidios de vejez (Gobierno Civil)
- tramitaciones invalides
- visitas a casas particulares
- consultas a profesionales
- " " " abogados
- tramitaciones de subnormales con el SOE
- tramitaciones cartilla del SOE
-

- visitas varias al registro civil
- " " a estadística
- " " al Hospital Clínico
- " " al Hospital de San Pablo
- " " al Hospital de San Rafael
- " " a aldeas infantiles
- " " a protección de menores
- " " a Ayuntamiento de Barcelona
- " " a Caja de Ahorro y Monte de Piedad
- " " a Caja de Ahorro Provincial
- " " escuelas del barrio
- " " a la Diputación Provincial
- visita a guardería particular, C/ Tamarit
- visita al Alcalde de Barrio
- visita a la Concejalía del Distrito
- " al Gobierno Civil
- " a la Asociación de Inválidos
- " al Instituto para la Rehabilitación de Sutilados
- " al Instituto Nacional de Previsión
- " a empresas del barrio

Tramitación Ventanal de Caritas

- 7.000 ptas. a Sr. por pierna ortopédica
- 5.000 " enfermo tuberculoso (adeudado en Hospital de San Pablo)
- 5.000 ptas. a hija de persona anciana que tuvo que cuidarla mucho tiempo, y se adeudó bastante porque no podía trabajar
- 15.000 ptas a matrimonio de atrasos de alquiler de piso

Tramitaciones extrareglamentarias al Montepío

- 3.000 ptas. al Montepío Metalúrgico a Sr. tuberculoso
- 3.000 " " Comercio Sra. jubilada con deudas

Se han tramitado tres extrareglamentarias más que de momento no se han concedido.

Tal como el informe expone, el trabajo de las A.S. que se está realizando en este sector es muy amplio, por lo que escapa totalmente a las posibilidades de las dos A.S., que pueden tener una dedicación de muy pocas horas en relación con lo que exige el trabajo planteado y que aumenta cada vez más a medida que participan mayor número de vecinos y a medida que aumentan las dificultades por las que siempre atraviesa la Guardería, lo mismo que poner en marcha el Centro Social con todas sus secciones, que va exigiendo de la A.S. la participación en reuniones, Asambleas, realización de gestiones, solucionar problemas que se van planteando etc...

por todo lo expuesto creo sería necesario una A.I. con jurisdicción en-
tonces en el barrio para el trámite de constitución, y otra de carácter legal
para casos individuales.

El barrio de Santa Fe plantea actualmente la exigencia del trabajo pro-
fesional de la A.I. y sobre todo la gente que participa en el Centro
Social, es muy importante no desaprovechar esta oportunidad de reali-
zar un trabajo profesional en serio. ~~Sobre todo~~ Después de haber
aprobado los estatutos del Centro Social por parte del Gobierno ci-
vil; cosa que como ya expuse más arriba lo decidimos después de dar-
nos cuenta que Cáritas no lo aceptaría pues la ley del Concordato lo
impide la creación de Centros Sociales.

Carta n.ºm. 27

INTERPEL·LACIONS I TENSIONS

Catequesis para adultos

ORGANIZACION DEL CURSO

Duración: Del 6 de febrero al 12 de junio, de cada viernes.

Horario: Noche de 10 a 11'30.

Esquema de Trabajo

10 a 10'20 Introducción
10'20 a 11'25 Trabajo por grupos
11'25 a 11'30 Plegaria Comunitaria.

Inscripciones: del 26 de Enero al 4 de Febrero en la misma Parroquia. Constitución, 17 en el 1er. piso del campanario, todos los días de 9 a 10 de la noche, además el domingo, día 1 de Febrero de 12 a 2.

Derechos de inscripción: ¡00 ptas. todo el curso.

Un grupo de cristianos, por propia necesidad, y creyendo que también podía interesar a otros, han lanzado la idea de una Catequesis para adultos.

Muchos cristianos han vivido la Fe de niños, con frecuencia esta Fe no ha experimentado un desarrollo paralelo a otros aspectos de la vida.

En un mundo cada día más secularizado, es necesario tener una visión clara y ordenada para mantener vivo la Fe o aunque sea simplemente para mantenerla.

La Catequesis quiere ser una maduración y profundización de la Fe a la luz de la Palabra de Dios, que cuestiona nuestra vida.

No intenta responder directamente a los problemas concretos que cada uno tenga planteados, y menos de manera exclusiva. La Catequesis es una visión global del Ministerio Cristiano.

Pero, como profundización de la Fe, iluminará el fondo religioso de los problemas de cada día.

Parroquia San Medín - Barcelona

TEMARIO

- 6 - EL ENCUENTRO DE JESUS EN EL EVANGELIO
 Los discipulos - La samaritana
 El ciego de nacimiento - Emaús.
 Dia 13, marzo
- 7 - LA FIESTA DE PASCUA.
 Muerte y Resurrección - Los signos
 La alegría pascual
 Dia 20, marzo
- 8 - EL ESPIRITU SANTO Y EL NACIMIENTO DE LA IGLESIA
 El Espíritu de Jesús en la Iglesia
 El acontecimiento de Pentecostés Hoy
 Dia 3, abril
- 9 - DE LA IGLESIA PRIMICATIVA A LA IGLESIA ACTUAL.
 Continuidad o no continuidad -
 Fidelidad o infidelidad
 Dia 10, abril
- 10 - LA FE Y LA CONVERSION.
 La fe nace de la predicación -
 Preevangelización y evangelización
 El crecimiento de la fe - Los niños
 Dia 17, abril
- 11 - EL BAUTISMO.
 El catecumenado - El nuevo nacimiento - Un pueblo que cambia de vida - El bautismo de los niños
 Dia 24, abril
- 12 - LA EUCHARISTIA.
 Cena comunitaria - Comemoración - Acción de Gracias - Sacrificio - Presencia de Cristo
 Dia 8, mayo
- 13 - EL PECADO Y EL PERDON
 El misterio del mal - La Iglesia y el perdón - Sacramento de la penitencia
 Dia 15, mayo
- 14 - SACERDOCIO.
 Sacerdocio universal y sacerdocio ministerial - Ministros: dignidad o servicio - Autoridad y pueblo
 Dia 22, mayo
- 15 - MATRIMONIO
 El Sacramento - Acontecimiento público - El matrimonio civil - Finanzas
 Dia 29, mayo
- 16 - EL PAPEL DE LA IGLESIA EN EL MUNDO
 La Iglesia - Las Iglesias y las comunidades cristianas - La Iglesia compañera profética de los hombres
 Hoy
 Dia 5, junio
- 17 - CARA AL MAS ALLA
 Futuro del hombre y futuro de la historia - Juicio - Manifestación definitiva de Dios
 Dia 12, junio
- EL HOMBRE UN INTERROGANTE CONTINUO
 Qué es el hombre - Los interrogantes fundamentales - Limitaciones y aspiraciones - El hombre, un ser que busca.
 Dia 6, febrero
- LOS CAMINOS DEL HOMBRE PARA LLEGAR A LA RESPUESTA.
 Religiones - Civilizaciones - Humanismos.
 Dia 13, febrero
- LA EXPERIENCIA RELIGIOSA DE ISRAEL.
 La Alianza - Presencia de Dios en el mundo y en la historia - Profetismo - El problema de la retibución.
 Dia 20, febrero
- JESUS, CAMINO DEL HOMBRE Y CAMINO DE DIOS.
 Quién es Jesús - Como hermanos de leer los evangelios.
 Dia 27, febrero
- ¿ERES TU EL QUE HA DE VENIR, O HEMOS DE ESPERAR A OTRO?
 La esperanza mesiánica - La respuesta a la esperanza.
 Dia 6, marzo

Barcelona, 12 de diciembre de 1970

Monseñor
D. Jacinto ARGAYA
Obispo de
SAN SEBASTIAN

Estimado Sr. Obispo:

Con espíritu fraternal queremos con estas líneas manifestarle en estas horas de profundo dolor los sentimientos de nuestra Comunidad parroquial, que se siente plenamente identificada con su actitud pastoral.

Compartimos su sufrimiento y el de todos sus diocesanos, y damos gracias a Dios por el admirable documento pastoral publicado conjuntamente con el Sr. Obispo Administrador Apostólico de Bilbao. Lo leímos íntegramente en todas las misas dominicales, y desde hace tiempo en todas las celebraciones eucarísticas se ruega por esta intención en la plegaria de los fieles.

A la hora de valorar la eficacia y oportunidad de la Carta Pastoral podemos asegurarle que para la inmensa mayoría de los cristianos ha constituido un fuerte aliento de esperanza, cuando tantos silencios o intervenciones menos afortunadas de nuestros pastores vienen sumiéndonos desde largo tiempo en el desánimo y una total pérdida de confianza. Muchas gracias Sr. Obispo por el bien que nos ha hecho.

Con nosotros comparten este bienhechor testimonio muchos no cristianos. Recuerdo con fuerte emoción las palabras escritas por un exilado político, ateo, que en una carta a un sacerdote amigo manifiesta que el comportamiento de la Iglesia española en los momentos actuales le hacen descubrir nuevamente al "Cristo bueno".

Que Dios nos depare una Navidad impulsora de profundo amor y le conceda a Vd., querido Sr. Obispo, y a toda su Comunidad Diocesana, el consuelo en la tribulación el gozo y la paz en todos los corazones.

Seguiremos unidos en la oración y en la confianza en el Señor, a quien hemos de agradecer que unas circunstancias adversas y dolorosas nos hayan unido más intensamente.

Acepte, Dr. Argaya, nuestro agradecimiento y nuestro muy sincero afecto.

Le saludamos respetuosos y fraternalmente,

Por la Comunidad parroquial de S. Medir

José Me Vidal y Aunós, Párroco

Carta n'um. 28

L'AVANTPROJECTE DEL CONCORDAT: DEBAT PARROQUIAL

Barcelona, maig de 1971

Al Sant Pare, Pau VI.

Molt estimat Pau VI:

El grup de cristians de Barcelona -vinculats a la parròquia de Sant Medir-, signataris del document que fem arribar a les vostres mans, vol compartir ara amb vós una de les preocupacions més serioses que pesen tanmateix sobre la responsabilitat comuna de tota l'Església: la preocupació referent a les gestions concordatàries entre la Santa Seu i l'Estat espanyol.

El document que acompanya aquesta lletra té una història; una història que us volem contar.

La seva gènesi es troba en l'esverament que molts ciutadans, creients o no creients, de casa nostra, ben conscients d'altra banda, en sentir davant l'anunci d'una renovació de vincles concordataris entre l'Església i l'Estat espanyol. L'esverament es va veure agreuat en el moment que fou divulgat el text de l'avant-projecte de revisió del Concordat.

Aquesta reacció va interrogar la nostra responsabilitat de creients i d'aquí va néixer la necessitat d'estudiar, de reflexionar, d'expressar el nostre pensament i de comunicar-lo als nostres pastors més immediats. Per això, amb una certa urgència ens vàrem constituir una assemblea el dia 14 de febrer d'aquest any, la vigília de la XIV assemblea plenària de l'Episcopat espanyol, on anaven a debatre el tema de l'avant-projecte de revisió del Concordat. En el curs de la nostra reunió ens vàrem adherir a la carta que el Grup cristià de drets humans de Barcelona dirigia als bisbes del nostre país sobre l'afar concordatari, i, al mateix temps, vàrem decidir de continuar els endavant l'estudi d'aquesta qüestió.

L'Episcopat espanyol -com ja sabau-, va declarar reservada la matèria del seu dictamen sobre el Concordat, i així ens vàrem veure privats d'una resposta, que esperàvem, a la nostra participació. Aquest silenci, com podreu comprendre, ens va fer molt de mal.

Aleshores, vàrem considerar oportú de continuar la nostra reflexió sobre el tema, d'acord amb la decisió que la reunió del dia 4 de febrer s'havia adoptat.

La Comissió organitzadora, integrada per uns matrimonis i per un sacerdot, que havia estat constituïda a la reunió del dia 14 de febrer, va reunir-se en tres sessions per tal de preparar una assemblea ampla, a la qual foren convidats tots els cristians que, en tres dimenges consecutius, assistiren a alguna de les misses de la parròquia de Sant Medir.

L'assemblea es va reunir el dia 28 de març i, després d'una breu exposició sobre la història i sobre el significat dels Concordats, va començar l'estudi d'un text-base que la Comissió organitzadora havia laborat per a sotmetre'l a l'assemblea. Els assembleistes, després de tres hores de revisió i de debat sobre el text, varen proposar un estudi més detingut i més a fons del projecte i varen acordar de celebrar una altra assemblea amb el propòsit de realitzar un estudi profund del text amb reunions de grups que es reunirien abans del dia fixat per a la nova assemblea. Així es va fer. I les esmenes presentades per cada un dels grups foren incorporades per la Comissió organitzadora i per representants de cada grup al text que havia servit de base.

És cert que algunes esmenes -amb el consentiment de l'assemblea-, no varen poder ser acceptades, o bé perquè no feien referència directa a l'afec concordatari, o bé perquè comportaven un text substancialment diferent del que havia acceptat el conjunt de l'assemblea. En general, aquestes esmenes no incorporades al text constitueixen un capítol important de denúncies de la situació, del comportament i de les posicions de silenci o de pronunciament de la Jerarquia eclesiàstica, denúncies significatives del vincle real i ambigu existent entre l'Església jeràrquica i el Govern espanyol.

Com també és cert que un assembleista va considerar un acte de desacatament a la jerarquia el sol fet de celebrar l'assemblea, i, d'altra banda, també és cert que molts dels assistents, tot i acceptar el text esmenat, haurien desitjat un document que reflectís un to més punyent i més enfadat.

Davant tot això, l'assemblea reunida per segona vegada en el seu conjunt, el dia 25 d'abril, va arribar als següents acords:

1. acceptar el document tal com havia quedat reelaborat;
2. enviar-lo a vós, Sant Pare, com a responsable màxim, pel costat de l'Església, de qualsevulla decisió concordatària;
3. donar-lo a conèixer als bisbes del nostre país i a d'altres membres de la jerarquia eclesiàstica, i a l'opinió pública.

No cal dir que a l'assemblea es va advertir una forta suspicàcia respecte a l'Episcopat espanyol.

El to unànim dels participants, estimat Pare, és anti-concordatari com podreu veure. Adhuc algunes persones que consideraven que, malgrat tot, calia apuntar cap a una solució possibilista, indicaven de manera ben contundent que era necessari per part de l'Església procedir amb rapidesa cap a la liquidació del sistema concordatari.

Vulgueu veure, Santedat, en el nostre gest l'expressió inequívoca d'un amor a la veritat, a la fe, a l'Església, a la llibertat i al nostre país.

Esperem la vostra resposta. El silenci ens faria també molt de mal.

Amb tot el nostre reconeixement,

Ab amb motiu de la darrera assemblea plenària de l'Episcopat espanyol -15 a 20-II-71- un grup considerable de cristians de Barcelona, congregats a la parroquia de Sant Sedir, varem enviar als bisbes de les diòcesis catalanes i a d'altres membres de la Conferència Episcopal espanyola una carta en la qual expressàvem el nostre pensament sobre l'afar concordatari. No hem rebut resposta. El tema fou declarat matèria reservada, tot i que algun bisbe ha reconegut públicament que ells "es veuen bombardejats de cartes..."

Tan bon punt hem superat la desil·lusió, provocada per aquesta nova mostra d'incomunicació, tornem a sentir la necessitat d'expressar el nostre pensament, de fer-lo circular i de fer-lo arribar als destinataris més responsables dintre de l'Església. Tota vegada que, pel que sembla, als bisbes del nostre país s'han desqualificat com a destinataris de l'orgànisme que signem, -resultat d'una llarga assemblea d'estudi- l'enviem al Sant Pare, com a responsable màxim, pel costat de l'Església, de qualsevulla decisió concordatària. Als bisbes del nostre país, en canvi, els fem arribar una còpia.

1. L'Església desfigurada

Considerem que el fet de les relacions concordatàries entre la Santa Seu i l'Estat espanyol constitueix una de les causes que han contribuït de manera més decisiva a desfigurar la imatge de l'Església entre nosaltres. Ha presentat una Església molt vinculada al poder polític; ha donat als bisbes una visió de pura funció de l'Estat, amb totes les seves conseqüències, que han allunyat molts fidels o els han distanciat; ha ocasionat un contratestimoniatge sobre molts ciutadans que han vist com l'Església s'aprofitava del poder polític per exercir coaccions que repercutien en el dret civil o la llibertat religiosa i en l'exercici d'altres drets, etc.

2. Es repeteix el contratestimoniatge

No podem compartir els motius que, pel que sembla, inspiren les gestions per a un nou pacte concordatari. No podem fer nostres les intencions de l'Estat que vol continuar controlant l'expressió alliberadora i evangèlica de la fe, i que vol continuar cercant l'aval de l'Església per tal d'apuntalar la seva ideologia i les seves maneres polítiques, que no respecten les llibertats reconegudes no solament en la Declaració universal dels drets de l'home, sinó també en la doctrina de la mateixa Església, com són per exemple la llibertat d'expressió, de reunió, d'associació, de participació, etc. I encara menys podem fer nostres aquestes intencions, si recordem la guerra civil que hi ha en el context històric que va donar origen a la reinstauració d'un pacte concordatari entre la Santa Seu i l'Estat espanyol.

D'altra banda, tampoc no podem fer nostres les intencions de la Santa Seu que desitja continuar recolzant-se sobre el poder i la força polítiques de cara a dur a terme la missió de l'Església, la força de la qual es troba i cal trobar-la tan sols en el Senyor, tal com ho ha manifestat el Concili amb documents tan clars com la "Lumen gentium", la "Gaudium et spes" i la "Declaració sobre el dret civil a la llibertat religiosa".

Per tot això, manifestem el nostre malestar en veure que altra vegada la jerarquia i la Santa Seu volen continuar, pel que sembla, unes relacions concordatàries, quan nosaltres més aviat esperàvem, i esperem encara, un gest per part de l'Església que esportés, o compartís, un reconeixement sincer dels errors comencats i un penediment públic.

Tradicions doctrinals i sociològiques

Ens adonem que el Concordat, al marge d'altres consideracions, es recolza de fet sobre unes bases inadmissibles, tant pel que fa a l'aspecte doctrinal, com pel que fa a l'aspecte sociològic.

Les bases doctrinals del Concordat no són conciliables amb els textos del Concili Vaticà II, els quals defineixen i presenten:

- a) la naturalesa i la missió de l'Església;
- b) les característiques de les seves relacions amb les comunitats polítiques;
- c) el significat del moviment ecumènic;
- d) el diàleg i les relacions amb les altres expressions religioses de la humanitat;
- e) el diàleg amb els no cristians;
- f) el dret civil a la llibertat religiosa, etc.

(Vegeu la "Constitució dogmàtica sobre l'Església"; la "Constitució pastoral de l'Església en el món d'avui"; el "Decret sobre l'ecumenisme"; la "Declaració sobre les relacions de l'Església amb les religions no cristianes"; la "Declaració sobre el dret civil a la llibertat religiosa"; etc.).

Les bases sociològiques del Concordat les trobem errònies i injustificades. No veiem, per exemple, com es pot confondre el fet d'una majoria batejada amb una majoria catòlica; no veiem com es pot considerar uniforme el grup catòlic, quan no ho és; ni veiem tampoc com es pot predir el vot dels altres ciutadans.

4. Respecte a la llibertat

Volem manifestar que els problemes afectats pel Concordat han de rebre un tractament pastoral i, al mateix temps, una consideració que estigui d'acord amb la sensibilitat de cada moment i, per tant, no en forma concordatària.

En dir això, pensem, entre altres, en els punts següents:

a) el matrimoni. El matrimoni sacramental ha de tenir totes les garanties de llibertat. Per tant, el matrimoni civil, amb plena validesa pel que fa als efectes civils que reconeix la llei, no ha de comportar cap condició religiosa que discrimini o coaccioni els ciutadans.

b) l'ensenyament religiós. L'ensenyament religiós no pot ser equiparat de cap manera a una assignatura d'estudi; s'ha d'efectuar d'acord amb la responsabilitat dels creients; i no s'ha d'apuntalar sobre cap mena d'obligatorietat garantida per l'Estat.

c) l'economia de l'Església. L'Església, com a tal, no ha d'acceptar cap ajut econòmic de l'Estat, tota vegada que això condiciona plenament la dependència entre l'Església i l'Estat. De fet, hi ha possibilitats per a donar resposta a aquest punt des de la mateixa Església (contribució dels cristians, recursos econòmics actuals de l'Església, treball dels sacerdots, etc.).

d) la designació de les persones responsables de la comunitat cristiana. En aquest camp, una plena llibertat de l'Església ha de ser reconeguda i exercida, no amb afirmacions de paraula, sinó de veritat. Al mateix temps, cal procedir urgentment per a cercar camins de solució per tal que una legítima participació de tot el poble de Déu en l'elecció dels seus pastors passi a ser un dret efectivament exercit. La designació dels pastors ha de deixar de ser d'una vegada tant un afer polític com una negociació de Cúria.

e) estatut i funcions de clergues i religiosos. Els clergues -bisbes, preveres, diaques- i els religiosos no han de gaudir davant la societat civil de cap situació de privilegi ni de cap estatut especial.

...e altres ciutadans han de reivindicar els drets i les llibertats
...la pertocquen com a ciutadans dintre de la comunitat política; al més
...nys. Les funcions del clergat i dels religiosos dintre d'organismes
...cials -exceït, presons, etc.- han de ser exercides amb criteris ex-
...sivament pastorals, i no amb els criteris que utilitza l'Administració.

5. L'Església, és tan sola la jerarquia?

Troben inacceptable, dins l'esperit de l'Evangeli, l'estil diplomà-
tic que segueix la jerarquia eclesiàstica en el tractament de l'afer con-
cordatari; estil que, d'altra banda, fa que les comunitats locals de l'Eg-
lésia s'inhibeixin de donar resposta a fets que li pertocquen, traspassant
l'afer a la Santa Seu, on la consideració queda més bloquejada per causa
de la perspectiva internacional que assuïeix la Santa Seu.

No admitem el fet que es vagin efectuant les "negociacions" al mar-
ge de la informació i de la participació de la comunitat cristiana.

Ens desagrada que la Conferència Episcopal espanyola hagi declarat
màteria reservada un tema que ens afecta tan d'aprop, i que, a més, la
Santa Seu hagi recolzat pràcticament aquesta decisió de la Conferència.

Ens dol que les tímides manifestacions de l'opinió pública dels ciu-
tadans, creients o no creients, es vagi pràcticament ignorada per part
dels bisbes del nostre país i per la Conferència Episcopal en el seu con-
junt.

6. Repercussions actuals

Ens espanten el seguit de repercussions que la sola possibilitat
d'un nou concordat està causant ja sobre els creients i sobre els no cre-
ients.

Sobre els creients catòlics, concretament, la distància entre el
poble i els bisbes s'accentua de tal manera que el risc d'una ruptura de
comunió dins de l'Església es va fent molt real.

Sobre els no creients, l'hostilitat o bé la indiferència, tan acusa-
des en el nostre país, respecte a l'Església, es van intensificant.

El procés de descristianització que afecta sobre tota la joventut,
el món obrer i el món intel·lectual es van accelerat.

Més encara: a molts homes, ja prou escarmentats, se'ls afegirà un
nou escarment, és molt clar que els farà l'acció de sofrir un doble
totalitarisme.

7. Conseqüències negatives

Preveiem, recolzant-nos en l'experiència actual, que un nou Concor-
dat augmentaria la dissociació que sofreix la nostra fe, entre el viu, i
unita a l'Església, com a realitat de Salvació en Jesucrist, i el sentir-
nos desalligats de les imatges que oficialment va revestint l'Església en
diferents aspectes.

Som ben conscients que entre la fe i els comportaments individuals i
col·lectius dels cristians sovint hi ha dissociacions inevitables. Ara: con-
siderem que aquestes dissociacions no les hem d'admetre i menys encara, no
hem de consagrar-les a través d'actituds oficials de l'Església. I creiem
que el Concordat equival a fer oficials unes imatges que augmenten les dis-
sociacions sovint dramàtiques de la nostra fe.

Per tant, considerem que no ha de fer-se un nou pacte, de poder a
poder, entre la Santa Seu i l'Estat espanyol.

Resposta de la Secretaria d'Estat

De la Nunciatura Apostólica en España a la parroquia de San Medín.

Per mediación del Señor Arzobispo de Barcelona, hemos recibido la siguiente carta:

"Madrid, 14 de julio de 1971.

"Rvdmo. Sr. Arzobispo de Barcelona:

"Un grupo de fieles de la Parroquia de San Medín de esa ciudad, ha escrito una carta a la Santa Sede sobre sus criterios acerca del Concordato.

"Por encargo de la Secretaría de Estado ruego a V.E. tenga a bien hacer llegar a ellos, por medio del Rdo. José Vidal, rector de la Parroquia, que la carta ha llegado a su destino.

"Agradeciendo de antemano su atención, me es grato reiterarme de V.E. Rvdma. afectísimo en el Señor.

"Luigi Dadaglio,

Nuncio Apostólico.

PARROQUIA SAN MEDIN

CONSTITUCION, 17
TELEFONO 243 17 23
BARCELONA - 14
(BORDETA)

1971

Estimat Dr. Jubany:

D'entrada, una paraula de salutació. I passem de seguida a l'objecte del nostre escrit.

Cada diumenge, un grup que oscil·la entre les 20 i les 40 persones ens trobem en una sala de reunions de la parròquia de Sant Medir, i comentem la marxa de l'Església i del món de cara a desvetllar la nostra consciència i la nostra responsabilitat.

La notícia de la designació de la vostra persona per a bisbe de Barcelona va entrar evidentment en el nostre comentari. Aleshores va sorgir el problema de com traduir davant vostre la nostra posició respecte d'aquest nomenament; posició que voïem que sigui activa i responsable.

Vàrem acordar que el diumenge, 19 de desembre, els reunits aportaríem el nostre pensament. Aquest acord va ser comunicat, a més a més, a tots els participants a la missa de 2/4 de 9 del vespre del dia 12.

El dia 19, doncs, el grup reunit, integrat per més de 30 persones, abans de passar al comentari d'altres esdeveniments (aquell dia, especialment, la guerra entre la Índia i el Pakistan, i alguns conflictes laborals), vàrem fer una roda d'intervencions per tal de recollir el pensament de cadascun dels assistents sobre l'afer que us interessa i que ens interessa.

Les intervencions varen aportar aquests punts:

I.- Som conscients de que el dret de participació en la designació del nostre pastor diocesà no ha entrat encara en exercici. Aquest reconeixement cal fer-lo, no per expressar una protesta estèril, sino per a compartir tots plegats, vos i nosaltres, la mateixa preocupació eclesial, i per a suplir d'alguna manera l'absència de participació amb signes de bona voluntat que manifestin efectivament aquest desig, com, per exemple, procedint a fer servir la participació de cara als nomenaments, sobre tot dels membres de l'equip de govern, de cara a les decisions, etc..

ROQUIA SAN MEDIN

CONSTITUCION, 17
TELEFONO 243 17 23
BARCELONA - 14
(BORDETA)

II.- Un segon capítol d'aportacions feu referència a la figura i a la missió que considerem pròpies del bisbe:

1. Imatges que no voldríem trobar:

- la d'un catedràtic que ha guanyat unes oposicions i que se sent segur en el seu càrrec;
- la d'una autoritat civil, al costat de les altres autoritats civils;
- la d'una persona paternalista;
- la d'una persona autoritària;
- la d'un poderós al costat dels poderosos;

La imatge que volem i esperem trobar:

- la pròpia del servei que entranya el ministeri episcopal;
- la pròpia d'un pastor de l'Església, que reculli l'experiència i les exigències de la fe de tota la comunitat creient;
- la d'un bisbe dels pobres, de manera que aixó no sigui una frase, sinó una actitud de preferència pels més desaventatjats, ben clara i que no necessiti ser declarada.

2. Les actituds més bàsiques que desitgem i esperem en el nostre bisbe:

- que sigui obert efectivament a tothom, sobretot, als més desaventatjats. Aixó demana, per exemple, absència de trabes i d'obstacles per poder-lo veure, i horaris de visita adequats per als treballadors;
- que escolti els ciutadans, fins i tot els que no creun (tenen molt a dir els que són fora).

3. Comportaments:

- que mantingui contacte amb les comunitats de base, més o menys marginades, sense voler-les dominar ni classificar;
- que promogui realment la vida dels moviments seglars, sobretot en el món obrer, en la joventut, en el món intel·lectual;
- que davant les situacions conflictives o problemàtiques:
  - a. no vulgui ignorar ni amagar els problemes,

ROQUIA SAN MEDIN

CONSTITUCION, 17
TELEFONO 243 17 23
BARCELONA - 14
(BORDETA)

- b. no vulgui dissimular la dificultat o la impossibilitat d'algunes situacions,
  - c. no resolgui els problemes a soles amb la seva consciència,
  - d. si cal fer declaracions: que siguin ben concretes, no diplomàtiques; que siguin expressió eclesial de l'experiència que poden aportar els grups corresponents més compromesos en el sector on han fet acte de presència els problemes,
  - e. no col.labori amb els poderosos,
  - f. no autoritzi mai l'entrada de la força pública a les esglésies,
  - g. no cerqui una neutralitat inexistent, que, de fet, el posaria al costat de la injustícia.
- que davant el pluralisme:
    - a. reconegui el fet del pluralisme,
    - b. el defensi,
    - c. ajudi a trobar l'unitat sense caure en l'uniformisme,
    - d. De totes maneres, creiem que hauria de ser transparent amb ell mateix, per tal de ser coherent. Aixó no el privaria pas de la possibilitat de defensar i crear unitat.
  - que davant la Santa Seu, distingeixi l'acatament que és adhesió per obediència de l'acatament que és adhesió per sinceritat;
  - que davant les posicions d'altres col·legues en l'episcopat, que poden desconcertar els criteris cristians dels propis diocesans, sàpiga pronunciar-se amb honestedat i amb valentia; per exemple, davant les afirmacions recents de Mons. Cantero i Cuadrado respecte de les raons per ocupar càrrecs de representació política atorgada des del poder. (La mateixa honestedat i la mateixa valentia demanariem davant la prohibició de divulgar un document com el de la Comissió "Justícia i Pau" amb motiu del dia 1 de gener,

ROQUIA SAN MEDIN

CONSTITUCION, 17
TELEFONO 243 17 23
BARCELONA - 14
(BORDETA)

jornada de la Pau).

- que davant les autoritats civils i davant tots els que dominen una determinada forma de poder, s'apiga mantenir-se valent i independent, sense por de jugar-se el càrrec si és necessari.

4. Decisions:

- que pugui i vulgui decidir-se amb l'apuntament dels dels diocesans més sensibles, si més no.
- que reculli la reflexió de fe, feta per la comunitat, de manera que, quan s'hagi de pronunciar, pugui fer-ho en nom dels cristians, preveres i laics, que, per la seva presència compromesa, hagin madurat aquella pronunciació.

III.- El grup ha reconegut que hi poden haver aspectes personals que nosaltres no volem ni podem condicionar. De totes maneres, s'ha afegit, que les coses que s'han apuntat, considerem que afecten no a la persona, sinó a l'estructura d'un autèntic servei episcopal a la pròpia comunitat.

.....

Una vegada feta la redacció dels punts aportats, el mateix grup va considerar oportú de consultar la tramesa d'aquest escrit a la seva persona dintre una Assemblea parroquial. Tanmateix va fer-se la proposta a l'Assemblea reunida per un altre afer el dia 9 de gener. Els membres de l'Assemblea, que superaven el centenar, varen acceptar la decisió per unanimitat pràcticament.

Tres o quatre dels assistents, però, varen formular algunes reserves que serviren perquè l'Assemblea fes constar el següent:

1. Que la carta no comporta cap perjudici desfavorable a la vostra persona, i que, per aquest motiu, era preferible de fer-la arribar abans de la vostra vinguda a Barcelona, per posar en evidència que no hi ha cap judici de la vostra actuació entre nosaltres.

ARROQUIA SAN MEDIN

CONSTITUCION, 17
TELEFONO 243 17 23
BARCELONA - 14
(BORDETA)

2. Que el tó de l'escrit no vol suposar una espècie d'amenaça latent, sinó senzillament l'aportació - la modesta aportació - del nostre pensament i del nostre desig sobre el vostre ministeri entre nosaltres.

Finalment, perquè la nostra carta no aparegui com una comunicació freda, hom va preferir que se us fes a mà per medi d'algunes de les persones que hi havien intervingut.

Amb l'esperança d'uns cristians que desitgen l'eficàcia evangèlica del vostre ministeri episcopal a Barcelona, resten amb les ganes de servir la fe.

Carta n.ºm. 29

L'EXPERIÈNCIA ASSEMBLEÀRIA

ASSEMBLEA PARROQUIAL

Sant Medir

BUTLLETÍ Nº 2

12 març 1972

L'Assemblea va començar a les 11 del matí, com de costum, i es va seguir l'ordre del dia prèviament establert.

La lectura d'un fragment de la carta de s^t Pau als Corintis ens va situar en un clima de fraternitat i reflexió; ens va recordar com és de necessària la caritat per a establir un diàleg fructífer entre nosaltres. Després es va presentar a tots el primer número del Butlletí i se'n va fer una crítica.

A continuació oferim un resum de les reflexions que cada grup va realitzar des de l'assemblea anterior i que va ser exposat pel responsable de cada grup.

Grup I. VIDA CULTURAL.- Va presentar la reflexió sobre el tema del Grup V. La parròquia, com tot el món, viu una etapa de canvi continu, que sobrepassa les estructures teòriques; creiem, doncs, que es poden seguir dos camins per tal que el nostre treball sigui més feund: a) vigoritzar les activitats actuals i b) aprofundir i reflexionar seriosament els problemes bàsics presentats per l'Assemblea. Es possible l'existència de les petites comunitats, i de la comunitat que formem tots, al voltant de sant Medir, sense una excessiva preocupació per les estructures que la formen. Cal respectar el pluralisme en el compromís temporal de cada cristià i aprofundir el compromís global que donem davant el món com a "comunitat", sense oblidar mai que el que ens uneix és la fe i l'Evangelí i no pas la parròquia.

Grup II. EVANGELITZACIO I CATEQUESI.- En la seva primera reunió va fer un resum del que ja existeix i es va veure com les catequesis d'Adults i Infantil són ja una realitat a la nostra parròquia, que tots els anys es va canviant i programant segons el nivell assolit. El més urgent de tractar és, doncs, la creació i renovació de les "petites comunitats" i de la Catequesi per a Preadolescents. Es va començar a treballar sobre aquests temes.

a) Petites Comunitats. S'ha connectat amb alguna amb alguna comunitat de base perquè els seus membres vinguin a parlar-nos de les experiències realitzades fins ara: la seva estructura, litúrgia, compromís, etc. Davant dels distints grups ja formats es treuen els punts que són constants en tots, dins de la diversitat de cadascun. El més important és de fer un estudi profund de les experiències de les petites comunitats, tant de dintre com de fora de sant Medir, per a tenir un bon punt de partida. Consideren que no tenen material suficient per a presentar quelcom de concret a l'Assemblea.

b) Catequesi de Preadolescents. Consultar amb especialistes sobre aquesta matèria i començar una catequesi seriosa per a aquest edat, amb una metodologia adequada.

Grup III. GRUPS I ASSOCIACIONS.- Va realitzar la reunió de juntament amb el Grup IV i els assistents van delimitar el treball de la manera següent: El Grup III s'encarregarà de tots els grups que ja funcionen per la parròquia com "Assistència Social", Colònies, Basket, Centre Parroquial, Gimnàs, etc. i els englobarà amb el nom de SERVEIS I GRUPS; el grup IV s'encarregarà exclusivament de l'Economia.

Ha començat a fer una relació dels grups que ja existeixen, la relació del quals amb la parròquia consisteix simplement en l'ús

dels seus locals, sense que hi hagi cap discriminació entre creients i no creients. Pensa fer una llista amb els noms i característiques d'aquets grups per a informar a tots els qui ho desitgin.

GRUP IV. ECONOMIA.- Va treballar d'una manera pràctica sobre algunes propostes: 1. Acondicionament de les sales del campanar per a acollir millor a la gent que s'hi reuneix. 2. Proposar a les escoles del barri que poden fer ús del teatre de la Parròquia per a desenvolupar en els nens el seu senti artístic. 3. Estudiar la possibilitat de crear una biblioteca ben nodrida per als nens que estudien. 4. Organitzar una conferència perquè els mestres siguin informats d'una manera la més exacta possible sobre la nova llei d'educació.

Grup V. PRESENCIA DELS CRISTIANS EN EL MON.- Havia reflexionat sobre la forma d'portar a la pràctica les línies que ell mateix havia presentat per a reflexió a l'Assemblea en la convocatòria anterior. Es va comprometre a oferir aquestes línies en un treball més desenvolupat i extens perquè serveixi de reflexió a tothom qui ho desitgi. Va aclarir que havia intentat presentar unes reflexions sobre l'Evangelí i el compromís que exigeix a cada cristià, el qual no s'identifica amb el compromís polític, tot i que, lògicament, ha de realitzar-se en aquest compromís polític, que és ineludible i que pel fet de ser personal i divers, no pot concretar-se en "un" que serveixi per a tothom. Va insistir en la necessitat d'oració, reflexió i recerca individual i col·lectiva per a descobrir en cada situació el que Déu desija dels cristians, i que només el testimoniatge autèntic és pot anunciar als altres l'Evangelí. ^{amb}

A més de la informació anterior, l'Assemblea va tractar altres qüestions: Mn Bigordà, a petició dels participants, va fer una breu explicació de l'enrenou mogut pel document de la Congregació romana per al Clero en relació amb l'Assemblea Conjunta. I es va acordar dues cartes, una a Roma per a demanar al Sant Pare que la seva posició en aquest assumpte quedés més clara, i una altra al Bisbe de Barcelona en sentit similar. Es va decidir per votació el tema de la pròxima Assemblea i es va encarregar al Grup I la seva preparació. Es va decidir de concretar més les assemblees en l'estudi i reflexió de tots els participants en una mateix tema, al marge del treball que els distints grups van realitzant, per tal de aconseguir més eficàcia i unificació.

Vàrem acabar a l'hora prevista amb la celebració de l'Eucaristia.

La pròxima Assemblea Parroquial se celebrarà el diumenge 16 d'Abril a les 11 del matí, tot tenint com a base el treball del grup I (VIDA CULTURAL). Les línies proposades són les següents:

Proposem una renovació de l'Eucaristia que tingui una relació amb la vida del nostre temps.

1. Plantejar temes d'infidelitat i penediment.
2. La Paraula a través de l'antic i del Nou Testament, de textos d'homes d'avui o d'altres temps, extreta del missatge que es cita en la vida humana, amb reflexions comunitàries i una homilia diàlogada.
3. Pregàries espontànies sorgides de la Paraula i les reflexions o de les necessitats comunitàries o personals. Es podrien donar uns moments de silenci.
4. L'Eucaristia, introduïda amb unes paraules d'ofrena que lliguin amb la Paraula, les reflexions i les oracions. Pregària d'Acció de gràcies. Comunió amb les dues espècies. De moment, es farà servir els cànons holandesos llegits comunitàriament.
5. Comiat.

Es podria fer algun comentari, donar alguna notícia o proposar temes per a la pròxima celebració. Cant de comiat.

ASSEMBLEA DE LA PARROQUIA DE ST. MEDIR

(Resum de la 1ª assemblea celebrada el dia 29 d'octubre de 1.972)

El guió de treball era el següent:

- 1er.- El coneixement de la nostra barriada
- 2on .-Els problemes més urgents que afecten a persones de la barriada
- 3er .-La presa de consciència respecte dels creients allunyats o dels creients fatigats.

APORTACIO DELS GRUPS DE TREBALL

1er.- El coneixement de la nostra barriada

- a) i b) - Carrer Iadrillers-Explosió succeïda estona abans d'iniciar-se l'Assemblea. Es preven la gravetat de l'accident.
- Carrer Parcerisas-Persones que viuen en semi-barragues, construïdes en terreny que no es propi. Alguna vegada que s'els hi ha donat la vivenda altres persones i les han ocupat immediatament.
- Corredors dels carrers: Pi, Jocs Florals i Granvia.
- Infima seguretat pels habitants de cases onrunados al carrer Noguera Pallarosa. No paguen lloguer però saben que han d'anar al carrer.
- Barragues al camí de la Cadona
- Cases edificades en els carrers que passen sobre l'Antic Canal de l'Infanta (R. Escudó, Bordeta, etc). Cloaques amb col·lectors poc amples per absorbir l'aigua, provoquen sovint l'inundació de les cases.
- sector de Can Closas
- Carrer Joan Güell-Pan fora a uns veïns per que les seves cases estan afectades (?) per les obres del Metro.
- Rollogats
- Espais verds per esbarjo dels infants

c) Quines institucions treballen...

Centre Social, U.E.C., La Floresta, l'Associació de veïns del carrer Viladocans, l'Associació de veïns del carrer Amadeu Oller, Vivendes del Congrés, Patronat Municipal de la Vivenda i grups de gent que no estan adherits a aquestes associacions i treballen en la clandestinitat.

Questions que es plantejaren sobre aquest lloc punt

- Com s'adjudiquen els pisos de la Parroquia?
- En quina situació està el pati interior de la Parroquia per poder-lo usar la gent del barri?
- Quina vinculació pot tenir cada ú en aquests grups que ja treballen?
- Hem de fer o no més concret el nostre compromís en aquests fets?
- Tots aquests problemes ens demanen un estudi profund de tot el que ens afecta i una gran sensibilització de la gent
- Seria bo que aquesta presa de consciència surés més en el bloc Parroquia
- El nostre compromís ha de ser individual com a cristians i que no quedi només dins la Parroquia

S'acorda: Fer les gestions que es creguin procedents per tal que quan es planifiqui l'ús dels espais corresponents a Can Batlló i l'Estació de Magoria, es tinguin en compte la necessitat d'espais verds del barri.

2on Els problemes més urgents que afecten a persones de la barriada

- Vells i jubilats
- Parats, eventuals
- Malats psíquics de cara a trobar feina
- Insuficiència econòmica
- Possibilitats de fer un centre d'acolliment d'ancians on hi trobin un cert caliu
- Pensar no sols en els parats, sino en els que podrien canviar de treball o de lloc de treball

S'acorda: Demanar que quan es plantegin els locals socio-culturals del passatge Toledo es crei un club d'ancians

Intervenir a prop del Patronat local d'homenajes a la Vellesa perquè tot l'osfonç, activitats i possibilitats econòmiques de que disposa, s'encamini a dotar i mantenir adequadament l'anomenat club

Recoprendre la hora de treball font-la pública si cal, de la manera més eficaç possible i en connexió amb llocs (c. Batlló) on necessiten personal

Es veu pel conjunt de tots els problemes plantejats la necessitat de fer un estudi profund per poder demanar a nivell legal tota la provisió social necessària

3er punt Els allunyats o fatigats

Per manca de temps no va poder ser tractat degudament. Es va limitar a fer-se alguns comentaris i a creure que podria ser per, si sol el tema d'una propera assemblea

Carta n.ºm. 30

ELS DRETS HUMANS I LA PRESENCIA EN LA SOCIETAT

Quan ens posem davant el mirall, intentem de compondre la nostra fesomia amb la qual ens hi trobem més bé i amb la qual volem que els altres ens identifiquin.

Quan ens posem davant la Paraula de Déu, aquesta Paraula fa també de mirall. Sí. De mirall que descobreix les nostres emmascarees, les nostres deformacions i desfiguracions; i de mirall que revela com hauria de ser el verdader rostre del cristià.

Si aquesta és sempre una de les funcions de la Paraula de Déu, ho és encara amb molta més raó durant la Quaresma. El nostre bisbe ens ho ha recordat i proposat com un objectiu primer quaresmal: retrobar la nostra identitat cristiana. És a dir: refer el nostre ésser i el nostre comportament d'acord amb la pauta de Jesucrist, segons la manera de ser i de comportar-se que trobem enmirallada en la Paraula de Déu.

El diumenge passat — tot i que el trasbals per les execucions del Salvador Puig Antich i del súbdit polonès Heinz Chez ens van inclinar a expressar amb silenci la nostra pena i la nostra protesta —, la Paraula de Déu ens convidava a reconèixer tres tendències que emmascaren i desfiguren el rostre del cristià, com haurien emmascarat i desfigurat el rostre messiànic de Jesús, si hagués cedit a les temptacions. Em referixo a la tendència al benestar, al poder o domini, i a l'èxit popular, com si fossin els mitjans de la salvació, les condicions que salven l'home. I, com a contrast, la Paraula de Déu, a través de les reaccions de Jesús davant les temptacions, ens indicava quin ha de ser el verdader rostre del qui segueix o vol seguir Jesucrist.

Avui, la Paraula de Déu presenta un nou aspecte: la transfiguració. Ben cert que, en el fons de la transfiguració, hi ha l'anunci de la Pasqua, de la Resurrecció de Jesús; l'anunci de que el procés en el que Jesús serà condemnat a mort i executat no acabarà fatalment a la mort, sino que serà superat i trascendit per la re-

surrecció. Ara bé: a la llum d'aquesta realitat, la transfiguració ens manifesta un tret fonamental de l'experiència de Jesús, de l'experiència cristiana, de l'actitud de Jesús, de l'actitud cristiana. El tret el podríem expressar així: de la mateixa manera que la situació de la mort, la situació-límit més evident, per a Jesús queda transformada — es trenca el ritme fatal de la mort —, així les altres situacions i comportaments humans que poden semblar normals i fatals, per a Jesús queden transfigurats. Més ben dit, Jesús els transfigura. ¿No és una transfiguració del comportament humà tot el programa de les benaurances? ¿No ho és l'estimar els enemics? ¿No ho és el superar la llei del talió, ull per ull, dent per dent?

Aquest és el missatge d'avui: missatge d'esperança davant l'anunci de la Resurrecció; i missatge de responsabilitat davant l'exigència de transformar el nostre comportament. "Aquest és el meu Fill, l'estimat; escolteu-lo", ens diu el Senyor. Escoltem-lo, doncs, i mirem de fer com Ell.

Totes les altres lectures d'avui ens orienten pel mateix camí. La lectura del Gènesi ens vol obrir cap a la sorpresa, en lloc de quedar-nos encadenats amb la rutina, amb els instints, amb la fatalitat... La sorpresa que la promesa de Déu representa per Abram la justifica la gratuïtat creadora de Déu. Així ho va entendre Abram que va "creure en esperança contra tota esperança". La carta de sant Pau als cristians filipencs ens vol recordar un altre principi que mou l'existència de Jesús, i, per tant, l'existència del creient: la força, l'energia de Déu, que, per damunt les tendències que ens oren i fan morir, enlairen cap al futur, cap a sentiments creadors i progressius, cap a l'esperança, cap a la Resurrecció.

En aquest sentit hem de transfigurar el nostre rostre. Fer que les nostres actituds i els nostres comportaments seguixin la pauta bíblica, la pauta de Jesús.

Aquest missatge el podríem tenir en compte, ara, en fer una breu reflexió a ran de dos fets que ens han remogut i ens remouen aquests

dies: 1. el fet de la pena de mort. 2. el fet que gira entorn de la diòcesi de Bilbao.

Entorn del primer punt, el fet de la pena de mort -- que des del dia 2 d'aquest mes hem viscut tan intensement -- interroga la consciència dels cristians. ¿Es que és possible d'imaginar l'actitud de Jesucrist, favorable a la pena de mort? ¿Es que el sentiment de que "el qui la fa, la paga", o els sentiments de venjança, no han de trobar una transfiguració en la consciència dels cristians, en la consciència de tots els homes?. Apart de la inspiració evangèlica, bé prou que fa pensar allò de que molts juristes consideren la pena de mort com la "jurisprudència de la venjança".

En el llibre "Tenebra i llum d'un guillotinat", referent al presoner Jacques Fesch, guillotinat als 27 anys, hi podem llegir les paraules d'un advocat cristià profund, l'advocat que va defensar el reu: " Sembla que us fa falta -- diu, dirigint-se al Tribunal -- la imatge del criminal que ho ha d'haver previst tot. ¿Creieu veritablement que tot això ha succeït amb aquesta voluntat de matar q que hom atribueix al meu client?....L'atac l'ha tenallat dintre una tràgica acció i l'ha conduït és veritat a manifestar-se criminal d'ocasió. Ell ha actuat bojament, ha disparat... Jo us pregunto una cosa la mort que hom li desitja, aquesta mort és proporcionada ..? Ahir era la mort dins la desfeta de la voluntat encegada... Demà, sobre el cadafalc, serà la mort per la freda determinació de les vostres voluntats. Ahir, era la mort donada amb atordiment, dintre la concatenació de circumstàncies. Demà, serà la mort minuciosament preparada. No! No hi cap crim que mereixi un altre crim!".

I en el mateix llibre llegim després el testimoni del condemnat, que reflexiona sobre la pena que li ha recaigut: "El deure de la llei -- escriu -- és de protegir, d'acord; però també d'ajudar aquells qui potser han rebut menys que els altres. Aquesta inflexibilitat ensorra i no afavoreix en canvi l'esclat de sentiments generosos".

No siguem insensibles . Tots hem de contribuir a que la convivència no resti recolzada sobre la justificació jurídica de la pena de mort.

D'altra banda, les circumstàncies que de fet s'han donat en el cas que hem viscut més d'a prop, ¿ no fan pensar que la ~~mort~~ pena de mort esdevé com una mena de loteria de la mort~~??~~? I això és realmentex penós i esgarrifós..

Pel que fa al segon fet, és a dir, l'actitud de monsenyor Añoveros, cal pensar, entenc, que, gràcies a Déu, davant la força del poder, i davant els condicionaments que per a la llibertat del cristià suposa el pacte concordatari entre l'Església i l'Estat espanyol, és bò de constatar que monsenyor Añoveros ha sapigut adppter una actitud transfigurada: una actitud lliure, i portadora d'un missatge de llibertat. Com ho és, el missatge que reconeix els drets de la llengua, de la cultura, de la fesomia pròpia del poble basc.

Tan de bò que les reaccions que s'han produït no desanimin el desafiament de la llibertat pròpia dels fills de Déu. I tan de bò que tots sapiguem ser testimonis d'aquesta llibertat.

El Grup cristià per a la defensa i la promoció dels Drets humans, ~~d'aquesta~~ parròquia *St. Medir*.

VOL MANIFESTAR públicament que considera necessària una AMNISTIA per a tots els empresonats, sancionats i exiliats, polítics o sindicals o culturals.

CONSIDERA que no n'hi ha prou amb un indult, per mitjà del qual el governant perdona la totalitat o una part de la pena imposada, sense treure categoria delictiva a l'acte comès;

AFIRMA la necessitat de l'AMNISTIA, perquè aquesta no tan sols perdona les penes imposades, sino que esborra el significat delictiu dels actes sancionats.

Amb aquesta afirmació, el Grup VOL REIVINDICAR el reconeixement dels Drets humans i la garantia de les llibertats públiques indispensables.

Barcelona, 13 de mayo de 1975

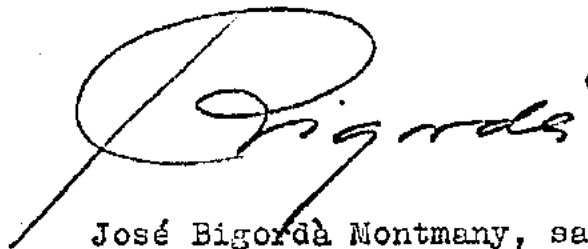
Excmo. Sr. Carlos Arias Navarro
Presidente del Gobierno. MADRID.

Excmo. señor:

En nombre propio y en nombre del Grupo cristiano de defensa y promoción de los derechos humanos, de la parroquia de san Medán, de Barcelona, me dirijo a V.E. para rogarle que haga llegar a S.E. el Jefe del Estado nuestra petición de indulto a favor de José Sanjulián.

Nos impulsa a este gesto nuestro profundo convencimiento de que el derecho a la vida es siempre inherente a la persona humana, y, al propio tiempo, la esperanza de que el Estado ha de encontrar otros caminos que no pasen nunca por la supresión de la vida humana.

Con la seguridad de que se vea atendida nuestra petición, le saluda respetuosamente

José Bigordà Montmany, sacerdote

Doc. Nac. de Id. n. 37.520.142. Barcelona.

AMB OCASIÓ DE LES ELECCIONS SINDICALS

El GRUP CRISTIÀ DE DEFENSA I PROMOCIÓ DELS DRETS HUMANS, de la parròquia de Sant Medf, amb ocasió de les eleccions sindicals,

1 — VOL RECORDAR que entre els drets fonamentals de la persona humana cal comptar el dret, per part dels treballadors, d'associar-se en sindicats que puguin representar-los de debò i de manera autònoma, com també el dret a participar lliurement i sense represàlies en les activitats d'aquests sindicats.

Aquest dret, fonamentat en la mateixa naturalesa de l'home, ve afirmat a) en documents d'Església, com la Constitució del Concili Vaticà II sobre *L'Església en el món d'avui*, núm. 68, i

b) en textos jurídics d'àmbit internacional, com: *La declaració universal dels drets humans* — art. 23 — (10-XII-1948); el *Pacte internacional de drets econòmics, socials i culturals*, de la O.N.U. — art. 8 — (16-XII-1966); el *Pacte internacional dels drets civils i polítics*, de la O.N.U. — art. 22 — (16-XII-1966); la *Convenció europea per a la protecció dels drets de l'home i de les llibertats fonamentals* — art. 11 — (4-XI-1950); la *Carta social europea* art. 5 — (18-X-1961); la *Convenció americana sobre protecció dels drets de l'home* — art. 16 — (22-XI-1969),...

2 — VOL DENUNCIAR les greus deficiències que desqualifiquen l'actual legislació sindical del nostre país. Ho varen posar ja de manifest, a part d'altres veus autoritzades, diverses intervencions de l'Església espanyola, en el moment en que es debatia i, després, es promulgava la llei sindical, que denunciaren la manca d'autonomia, de representativitat i de llibertat en l'organització sindical; mancaments que fan impossible la defensa dels drets dels obrers. I, ara, ho acaba de confirmar, sense anar més lluny, la Carta Col·lectiva dels bisbes espanyols sobre *La reconeixement i l'Església i en la societat espanyola*, publicada el 17 d'abril d'aquest any.

Efectivament, en parlar la Carta dels problemes sindicals del nostre país, diu:

"...és necessari avançar vers un reconeixement jurídic més ample del dret dels obrers a unir-se i actuar lliurement en associacions autènticament representatives".

I, amb referència al camp d'acció del sindicalisme, afegeix:

"L'acció associada dels obrers, al costat d'una encertada política social, no solament ha d'anar eliminant les discriminacions i les injustes desigualtats en la distribució dels fruits del treball, sinó que ha de promoure transformacions més profundes, dins i fora de les empreses, de cara a la mateixa organització de les relacions entre les forces productives". (núm. 25).

3 — VOL CONSIDERAR les diverses actituds que, ara, davant les eleccions sindicals, es troben en les files del món obrer, donat que, entre els obrers més militants, hi ha partidaris de la participació com n'hi ha també del boicot. Heus ací dues mostres d'aquestes diverses actituds:

A - En una "taula rodona" — de la qual en seguix un extracte resumit — que publicava fa pocs dies un setmanari català, alguns dels participants es manifestaven així:

Antoni: *Hi ha la possibilitat d'un canvi. El millor és participar. Amb el càrrec tens més possibilitats de bellugar-te dins la fàbrica...*

tre de les assemblees, i en el qual els representants puguin ser revocats i controlats per les assemblees de les fàbriques.

c — És inútil un sindicat que, com a màxim, pot aspirar a unes negociacions amb la patronal de cara a aconseguir un augment dels sous o una millora de les condicions de vida, però mai no podrà atemptar contra el sistema de domini que exerceix el capital.

d — En l'espera d'un canvi democràtic, el que cal fer no és prendre posicions dins el sistema per a ser líders sindicals de demà, sinó treballar perquè la classe obrera tingui organitzacions pròpies i autònomes, la qual cosa és l'única forma que es doni un pas endavant, i no pas una simple continuació de l'explotació que es fes amb formes noves.

4 — **VOL MANIFESTAR** el seu respecte davant les diverses actituds i els diversos raonaments — recollits aquí o no — dels militants obrers, sempre que signifiquin un veritable progrés més en la lluita obrera.

Barcelona, maig de 1975

Eduard: Les últimes vagues han posat en crisi la representativitat de la CNS. La postura que més beneficia la classe treballadora és el boicot actiu. La CNS és un sindicat corporatiu, instrument del qual s'ha creat. No podem col·laborar amb un sindicat que ens lliga. Participar és donar un gran ajut a un sindicat força desprestigiada. Donaríem la imatge que creiem en la CNS. El moviment obrer s'ha dotat d'instruments més útils — comitès de fàbrica, assemblees... L'experiència de les lluites dutes a través de la CNS ha demostrat el seu fracàs..."

Manel: Hi ha una crisi del règim i un augment de la combativitat del moviment obrer. S'ha de participar i cercar la manera d'obtenir el màxim de càrrecs. S'ha d'anar a la transformació de la CNS en un sindicat de classe. La CNS és un aparell del sistema; conquerir-lo és prendre-li de les mans un instrument i això suposa aguditzar la crisi. S'han d'aprofitar totes les plataformes legals que se'ns donen al règim, combinat-les amb altres formes autònomes pròpies del moviment obrer..."

B - Les raons més utilitzades, pels partidaris de la participació o pels partidaris del boicot, de cara a recolzar la seva respectiva posició, són:

A favor de la participació:

a — Malgrat els defectes fonamentals de l'actual legislació sindical, els representants sindicals disposen d'unes possibilitats d'acció de cara a defensar els drets i els interessos dels obrers; possibilitats que, per minses que siguin, no s'han de deixar a les mans de treballadors que no tenen cap consciència obrera.

b — En l'actual crisi econòmica, que repercuteix sobre els preus, sobre la regulació del treball, sobre els sous, etc. es veu evident la necessitat que hi hagin representants autèntics i honestos, amb consciència de classe, que no es deixin enganyar, i que puguin fer sentir la veu dels seus representats dins les negociacions lliures i responsables.

c — Donada l'actual conjuntura, el sindicalisme veritablement representatiu — objectiu a aconseguir — es preveu més possible, en la mesura que el moviment obrer, ja existent i actuant, vagi aprofitant, dia rera dia, totes les oportunitats, com són ara la participació de candidats i de candidatures per a les eleccions, l'elaboració de programes i de mitjans d'actuació, etc.

d — Les eleccions sindicals poden esdevenir, a més a més, oportunitats perquè els obrers facin conèixer a l'opinió pública els problemes de la classe obrera, com també els plantejaments que fa el món obrer sobre tots els problemes que afecten tota la població. És, d'altra banda, un mitjà possible de creació de solidaritat i un bon moment per a fer entendre com hauria de ser un autèntic sindicat.

A favor de l'abstenció activa:

a — Segons el parer d'alguns militants obrers, l'experiència de participació duta a terme en les eleccions precedents dona un balanç de debilitament de la lluita obrera, i d'abandonament de plataformes que prometien molta més força quan es va decidir la participació.

b — Actualment, no és possible un sindicat obrer, és a dir, un sindicat en el qual tots els representants — tant a nivell d'empresa com a nivells més alts — estiguin controlats pels obrers i en el qual les decisions més importants a prendre es puguin adoptar dir-

Carta núm. 31

**SENYES D'IDENTITAT DE LA PARRÒQUIA EN LA DEMOCRÀCIA I
EN LA SOCIETAT SECULAR**

A P È N D I X S

Index:

1. Carta de convocatòria per a constituir un Consell provisional.
2. Proposta, aprovada, sobre la manera de treballar en el Consell
3. "La identitat cristiana": tema aglutinant per al Curs 1976-77
4. Comunicació nadalenca del Consell Pastoral. 1976.
5. "Que ningú no ofegui la veu de pau i d'esperança del nostre poble".
Document del "Grup cristià per a la defensa i promoció dels drets de l'home", de la parròquia de Sant Medir, amb l'adhesió del Consell pastoral de la parròquia. Amb motiu de les violències registrades al començament del 1977.
6. Resum de les intervencions fetes a la reunió que dedicà el Consell al tema de "la presència cristiana a la barriada".
7. Debat del Consell sobre el tema de les assemblees informatives dominicals.
8. Davant les eleccions generals del mes de juny de 1977:
debat del Consell.
- 8 bis: correspondència amb alguns bisbes de la Conferència episcopal espanyola sobre el tema electoral.
- 8,ter: document del Consell.
9. "Fidelitat alhora al missatge de Jesús i al temps històric": tema aglutinant per al curs 1977-78.
10. Informació de la comunitat parroquial de Sta. Dorotea al Consell pastoral de Sant Medir sobre l'Escola parroquial.
11. Comunicació nadalenca de 1977.
12. Selecció de textos per al debat constitucional sobre el lloc de l'Església o del fet religiós en la Constitució.
13. Nota explicativa sobre l'anomenat "impost religiós".
14. Organigrama i línies de fons de la parròquia.
15. Abans del referèndum constitucional. Resposta al cardenal primat.
16. Comunicat de fi de curs 1978-79.
17. Discurs de Mn. Josep M. Vidal en l'entrega del "Premi Amadeu Oller per a poemes inèdits", 5.6.80 .

APENDIX 1: CARTA DE CONVOCATORIA PER A CONSTITUIR UN CONSELL PROVISIONAL

Parròquia de Sant Medir

Barcelona, 27 d'octubre 1975

Després de parlar-ne moltes vegades amb els companys de l'equip col·laborador més immediat, i amb alguns dels cristians que es mouen prop nostre, penso que caldria dur a terme la idea d'un grup assessor, que sigui com un consell pastoral de la parròquia.

Dels diferents canvis d'impressions n'han sortit alguns punts que, reunits, potser podrien servir de bases de treball per a madurar conjuntament i posar en pràctica aquesta idea.

Amb aquesta intenció, convoco a algunes persones que treballen en diferents camps de la comunitat parroquial a una reunió, per tal de donar un altre pas, si és que així ho consideren oportú els convocats. La delimitació de les persones convocades no obeeix a cap sentit discriminatori, sinó tan sols a raons pràctiques. D'altra banda, el prendre part en aquesta primera reunió no pressuposa cap decisió definitiva: ni en el sentit de tirar endavant el projecte, ni en el sentit de formar part del Consell.

La trobada tindrà lloc el dia 9 de novembre de 1975, de 10 a 2 de la tarda, al carrer de Constitució 28-30, entressol.

Per tal de no trobar-nos amb les mans a la butxaca, potser podria servir, com a base de treball, el projecte que acompanya la meua carta de convocatòria. En el projecte hi han reunits els punts als quals em referia més amunt.

Sobre aquesta base de treball, que no té res definitiu, podria fer-se la reunió, seguint més o menys el guió següent:

- la idea de crear un consell pastoral de la parròquia, la considereu possible (viable), útil, oportuna...?
- en el suposat que el projecte sigui admès com a base de treball, quines esmeses hi farieu; és a dir, que convindria afegir o treure o rectificar...? sobre el conjunt i sobre cada un dels punts?
- es podrien precisar més els objectius del Consell, i concretar-los més, aquí i ara, per tal de fer més operativa l'activitat del Consell...?
- com hauria de funcionar de forma concreta i efectiva? Com s'haurien de realitzar els compromisos, adoptats en el Consell...?
- altres preguntes o suggeriments...?

Aquest guió val només com a base. En el començament de la reunió ja ho discutirem i en farem un de definitiu, que servirà d'ordre del dia.

Fins al dia 9. Us en dono des d'ara les gràcies.

Molt cordialment,

Josep Mª Vidal

APÈNDIX 2: PROPOSTA, APROVADA, SOBRE LA MANERA DE TREBALLAR EN EL CONSELL

Advertiment previ: La proposta està fonamentada sobre les funcions que, segons la reflexió duta a terme el curs passat, haurien de correspondre al Consell: a) El Consell ha de ser consultat —amb valor deliberatiu, en principi — sobre tots els punts, més importants o menys importants, que es relacionin amb la marxa de la parròquia, i amb l'activitat pastoral que s'ha de realitzar. b) El Consell ha d'estar atent als fets, problemes, moviments, etc. que repercuteixen sobre la barriada i sobre les persones, i que, per tant, afecten la vida dels cristians i la imatge de l'Església. c) El Consell ha de promoure activament tota la vida pastoral i cercar iniciatives per atendre els camps pastorals que es troben en buit.

Aquestes tres funcions suggereixen que les reunions del Consell, sense que això lligui necessàriament l'ordre del dia, haurien d'atendre aquests moments:

Proposta sobre la manera de treballar

1. Punts a consultar: aquest capítol inclou tots els aspectes que estan lligats amb la marxa pastoral i material de la parròquia, i amb totes les iniciatives i noves coses a fer.

El procediment a fer servir podria ser aquest:

- informació (a càrrec del responsable corresponent) sobre el punt en qüestió;
- reflexió i debat;
- votació i conclusió.

2. Constatació dels fets, problemes, realitats, moviments culturals, cívics, socio-polítics, etc. que tenen una repercussió (o, en principi, l'haurien de tenir o la podrien tenir) sobre la barriada i sobre les persones , i que, per tant, afecten la vida pastoral i la vida de fe, i que, potser, demanen un nou plantejament de les activitats pastorals, o una revisió del projecte que es va seguint, etc.

El procediment podria ser aquest:

- enumeració dels problemes i de les seves circumstàncies;
- exposició més aprofundida (per part d'algú que n'estigui al corrent), i anàlisi de les connexions que té el problema amb la barriada i amb la pastoral, i consideració sobre les conseqüències pastorals.
- actituds o mesures a prendre.

3. Revisió de l'operativitat del Consell:

— com va el conjunt de l'activitat pastoral: aixó demana una certa coordinació.

— com fer-ho per promoure l'atenció a aquelles zones pastorals que considerem poc ateses o gens ateses.

—què cal fer? --qui ho ha de fer? — etc.

... ..

Com és natural, i com ja s'ha dit abans, aquest tres moments no comporten que la reunió hagi de seguir necessàriament aquest ordre, ni que sempre s'hagin de tocar els tres punts ... Es tracta senzillament d'una pauta que ajudi a tenir presents les tres funcions que corresponen al Consell.

... ..

Qüestions:

—Esteu d'acord fonamentalment amb el fet que el Consell ha d'atendre a aquest tres objectius? ¿Sí o no?. Per què?

—Considereu fonamentalment vàlid l'esquema de treball en les reunions, per atendre cada un dels objectius proposats?...

—En cas d'estar-hi d'acord, feu les esmenes pertinents.

Octubre 1976

APÈNDIX 3: "LA IDENTITAT CRISTIANA": TEMA AGLUTINANT PER AL CURS 1976-77

La proposta de triar, cada any, un tema que doni més unitat al conjunt de l'activitat pastoral -- i contribuïxi a trobar una determinada línia-- fou acceptada.

Entre els temes possibles, va semblar, en principi, oportú, de cara al curs vinent, el tema de la identificació del cristià, o, dit d'una altra manera, el tema de la identitat cristiana.

En la situació actual que vivim a casa nostra --qüestionament radical del passat, transformacions de tota mena, trasvalsement profund de les persones, canvis ètics (costums i valors) , polítics i socials, noves imatges de felicitat per a l'home, sortida de la clandestinitat ideològica de molter persones, lluites, crisis, sotregada de les consciències, agitació de la convivència eclesial, etc. etc.-- potser seria convenient d'accentuar allò que és realment el cristià i, per tant, allò que de fet el fa reconèixer com a cristià per part dels altres i que li dona a ell mateix consciència del que és com a cristià.

Aquesta conveniència es demostra encara més evident, si tenim en compte el fet del pluralisme existent; diversitat de mentalitats en l'aspecte polític, filosòfic, religiós, etc.

A més a més, avui, la qüestió de la identitat cristiana no la podem resoldre recorrent a l'antiga pauta de l'ortodòxia oficial i de la docilitat total a les normes dictades per l'Església. Si més no, aquesta pauta resulta avui insuficient, i, per tant, insatisfactòria.

Amb això, no volem tenir la pretensió de trobar un criteri definitiu. No. Però, sí, malgrat tot, aconseguim que allò que afirmem ens serveix, avui per avui, d'indicador per poder veure més bé cap on va o cap on ha d'anar l'experiència veritablement cristiana, ja podríem estar contents.

Tot plegat ja ens fa entendre que el tema de la identitat cristiana el volem considerar no tan sols en la seva consistència ontològica, sino també, i sobre tot, en el camí i en el mètode que ens condueix a conèixer i a reconèixer allò que és veritablement cristià i que ens pot fer veritablement cristians.

... ..

Un esquema adequat per a centrar el tema o el camí podria ésser aquest:

1.- Preguntes a les que volem donar resposta, quan cerquem quina és la

nostra identitat cristiana:

--què és allò que ens fa cristians?

--què és allò que, avui, ens fa reconèixer com a cristians?

--quan, com i per què ens podem sentir cristians?

--on rau l'autenticitat cristiana?

--quines són les veritables senyes de la condició cristiana?

En el fons d'aquestes preguntes hi ha una paraula que, tot i ésser gastada per l'ús, resulta una paraula clau, i dona força llum, tot servint per a traçar una determinada línia: és la paraula "autenticitat". En definitiva, és l'autenticitat cristiana el que permet d'identificar un comportament o una persona com a cristians.

Per això, en allò que anomenem cristià, volem trobar-hi no pistes convencionals, o tòpiques, o purament verbals, sino senyes autènticament cristianes, senyes que ajudin a definir el que realment és cristià i qui realment és cristià. Sense fanatismes, ni maniqueïsmes.

2.- Jesús, primer punt de referència.

El primer punt de referència, al qual cal atènyer-se quan cerquem la nostra identitat cristiana, és Jesús, i, per tant, la bona nova sobre Jesús que conté l'evangeli.

Cristià es allò que té una relació explícita amb el Jesús que anunciam els evangelis.

Cristià és aquell que troba en Jesús quelcom de definitiu per a la seva vida i per la seva mort i per a la seva manera d'actuar; o, més ben dit, aquell que en Jesús hi troba l'únic definitiu.

Cristiana és la comunitat de persones per a les quals Jesús és el que compta de manera definitiva.

Cristianisme és tot allò on el record de Jesús s'hi viu d'una manera activa i definitiva.

No cal dir que la referència a Jesús és la referència a Jesús de Natzaret, tal com és predicat en els quatre evangelis.

3.- Valors ètics cristians, prevalents.

En aquest punt, cal segurament fer esment d'aquelles actituds que, donades les circumstàncies presents, semblen més necessàries des d'un punt de mira propi del cristià.

Per exemple: la justícia i la llibertat; la justícia i la pau; la llibertat i la pau; la lluita i la reconciliació; etc...

Per exemple: el sentit de futur i la tolerància d'altres actituds; la superació del passat i la conversió necessària de cara al futur...

Aquets i altres valors, que caldrà pòuar en l'experiència de Jesús, hauran d'il·luminar la convivència entre els mateixos cristians, i la convivència dels cristians amb els no cristians i amb els no creients.

4.- El significat d'aquest tema (identitat cristian) dins la pastoral

D'acord amb el que va decidir l'equip, la importació del tema triat sobre la pastoral d'aquest any no vol dir pas una espècie de campanya de tots els grups, de totes les activitats de la parròquia, i de totes les iniciatives entorn del tema. Vol ser més aviat, pel que es va concloure, una idea-força que ajudi a vertebrar tot el que es va fent i es va duent a terme dins la pastoral de la parròquia, sense cap mena de detriment per a l'autonomia de la marxa que segueixi cada sector.

Per tant, el tema de la identificació del creient, o el tema de la identitat cristiana ha de ser aquest any com un pal de paller que ajudi a donar unitat a tot el conjunt pastoral de la parròquia.

En aquest sentit, ens varem comprometre de pensar i escriure (ni que sigui amb una quarteta) la forma com veuríem aplicada aquesta idea als diversos camps de la pastoral.

Per a organitzar millor el treball varem distingir entre els camps més especialitzats, i l'àmbit més estrict litúrgic. I els components de l'equip ens varem responsabilitzar de fer una proposta d'aplicació del tema a un camp especialitzat i a un punt de la celebració litúrgica:

A) Camps especialitzats:

1. Catequesi d'infants i d'adolescents: Jordi
2. Catequesi d'adults: Joan
3. Grups fronteres: Bigordà
4. Acolliment: Vidal
5. Relació amb el compromís temporal: Jaume.

B) Ambit litúrgic:

1. Celebració dominical: Jordi
2. Advent -Nadal: Jaume.
3. Quaresma-Setmana Santa: Joan.
4. Pàsqua i temps pasqual: Bigordà
5. Celebracions sacramentals: Vidal.

La pregunta bàsica que podria orientar el nostre treball és la

següent: ¿Com caldria tenir en compte el tema de la identitat cristiana en cada un dels camps que hem proposat?

... ..

Bibliografia:

Entre els possibles instruments de treball, hi ha els següents:

- a) "Concilium", el núm. extra. (desembre de 1970) dedicat al "futur de l'Església".
- b) "Identitat cristiana" (ed. Verbo Divino), on es recullen diverses aportacions sobre el tema.
- c) Hans Küng: "Lo que debe permanecer en la Iglesia" (ed. Herder).
- d) "Vivre dans le changement": carta dels bisbes holandesos (publicada a "Documentation catholique", 4 de juliol de 1976).

Advertiment:

Ens varem comprometre a tenir elaborada aquesta qüestió a començaments de setembre. Vale.

COMUNICACIÓ NADALENCA DEL CONSELL PASTORAL

L'actual Consell Pastoral de Sant Medir es proposa de participar de manera efectiva en les decisions pastorals de la parròquia; de cercar els camins més fidels a l'Evangelí en cada una de les circumstàncies que, pel seu gruix o per les seves característiques, incideixen sobre la vida dels grups i de les persones; i de promoure la marxa pastoral adequada a cada moment.

La naturalesa i la missió del Consell Pastoral han de ser marcades, evidentment, pel nucli fonamental de l'Evangelí, és a dir, per la nova joiosa que significa Jesús: Déu realment amb nosaltres, fet germà nostre, que comparteix la nostra història, que camina amb nosaltres en la situació de la nostra vida, en l'existència de cada dia, en els nostres sofriments, en les nostres aspiracions, en les nostres lluites...

Aquesta referència empeny aquest Consell a recollir i a compartir, des de la fe, des de l'amor i des de l'esperança, aquelles situacions i aquells projectes i moviments, on fan cap les grans i les petites preocupacions nostres i les dels amics, veïns i conciutadans.

Per això, el Consell comparteix les aspiracions del nostre poble i, concretament, dels nostres barris, tant les que es deriven de la identitat catalana, com les que fan referència a l'assoliment dels drets i deures que són inherents a les persones, als grups i a les barreres: participació política i sindical; gestió democràtica dels ajuntaments, escoles i institucions culturals, sanitàries i esportives; equipaments necessaris per al desplegament integral de les persones i de les associacions. En aquesta mateixa línia, el Consell posa atenció sobre els objectius que motiven les campanyes de millorament dels nostres barris, i les finalitats que persegueixen el Congrés de Cultura Catalana i altres organismes dedicats al servei de tothom.

El Consell es proposa dur a terme una reflexió més profunda, des de la fe, sobre tots i cada un d'aquests problemes. Des d'ara, però, ja manifesta el seu compromís pràctic a favor dels parats en atur forçós; dels objectors de consciència que, per manca d'una desitjada organització dels serveis civils substitutoris, es troben en una situació exposada al Codi Penal; i dels empresonats.

Pel que fa als empresonats, d'altra banda, el Consell se sent absolutament solidari de la campanya que actualment és tan estesa a favor d'una amnistia total. El clam del carrer: "Per Nadal tots a casa!", és també el clam del Consell Pastoral.

Amb aquesta comunicació, el Consell expressa una part dels seus sentiments i preocupacions, que desitja fer arribar a tothom, en ocasió de les festes nadalenques.

Bon Nadal a tothom!

El Consell Pastoral de la Parròquia de Sant Medir

Nadal 1976

A P È N D I X 5 : Amb motiu de les violències registrades al
començament de 1977

QUE NINGÚ NO OFEGUI LA VEU DE PAU I D'ESPERANÇA DEL NOSTRE POBLE

Cada vegada que es produeix un atemptat contra la vida, o contra la integritat física, o contra la llibertat de les persones, el nostre grup se sent interpel·lat i manifesta sempre la total reprovació d'aquestes violències i la insobornable protesta contra els seus autors, directes i indirectes, siguin els qui siguin.

Per això, la violència que, els primers dies d'aquesta setmana, va esclatar a Madrid, amb un nou segrestament i amb l'assassinat de dues persones joves al mig del carrer i de cinc advocats laboralistes al despatx del seu treball, continuant tràgicament els darrers dies també, amb l'assassinat de cinc membres de la força pública, fa aixecar altra vegada la veu del Grup per cridar ben fort, en nom de la fe cristiana, apassionadament compromesa a favor de l'home: no hi ha dret! La reprovació i la protesta davant d'aquests fets són indeclinables!

La sang i la mort sembrades per la violència inhumana donen ja la mesura de la indignitat pròpia d'uns fets inexcusables. A més a més, en els crims que, avui, fan aixecar la veu del grup, hi ha la constatació evident d'uns cors i d'unes armes, alimentats amb el desig de mantenir una permanent situació de violència institucionalitzada i moguts pel menyspreu de la veritat i de la justícia, de l'amor i de la llibertat.

Tanmateix, l'intent d'aquests atemptats és el de paralitzar els pensaments i les llengües, els desigs i els comportaments que volen caminar vers una convivència efectivament democràtica, és a dir, més lliure, més justa i més agermanada.

Enfront d'aquesta violència, el nostre Grup vol fer servir les mateixes paraules del cardenal president de la Conferència episcopal espanyola per dir ben alt que *el nostre poble té la seva pròpia veu de pau i d'esperança, i ningú no ha de gosar ofegar-la amb "metralletes" ni amb cap mena de violència.*

Ara més que mai, doncs, el nostre Grup —solidari de tantes veus que arreu del país han fet sentir aquests dies el seu dolor i els seus anhels— considera que cal lluitar per la dignitat d'una vida autènticament democràtica. En primer lloc la plena legalització de les aspiracions associatives, en el nivell sindical i en el nivell polític, multiplicarà els focs d'exercici de la solidaritat viscuda de manera activa. I segonament, les confrontacions legítimes, pròpies d'una convivència democràticament civilitzada, serviran per a construir una societat on la coherència i el coratge, que demanen la renovació i el progrés, faran recular les temptacions de violència i faran possible la superació d'etapes dissortades que foren dominades de sentiments "caïnistes".

En definitiva, el nostre Grup, dins de la present circumstància històrica del nostre poble, vol proclamar ben fort:

Prou violències i assassinats!

Que ningú no ofegui les veus de reconciliació, d'amnistia i d'esperança!

Que el nostre poble entri ben decididament en el reconeixement i en l'exercici dels drets que ningú no li pot llevar!

La defensa i la promoció dels drets de l'home, que el nostre Grup vol dur a terme sota el guiatge de la fe, constitueixen l'objectiu de la nostra tasca i de la nostra lluita.

Barcelona, 29 de gener de 1977

Grup cristià per a la defensa i promoció dels drets de l'home de la parròquia de sant Medir, amb l'adhesió del Consell pastoral de la parròquia.

S'adhereixen també a aquesta declaració les entitats següents:

Grup cristià de defensa i promoció dels drets humans (Comissió central)

Associació de familiars i amics de presos polítics.

Grup cristià de drets humans de l'esquerra de l'eixample.

Grup cristià de drets humans de Sant Pere Claver (El Clot).

Associació d'amics de les Nacions Unides.

Agermanament.

Institució catalana d'empreses petites i mitjanes.

APENDIX 6: RESUM DE LES INTERVENCIIONS FETES A LA REUNIO QUE DEDICA EL CONSELL AL TEMA DE " LA PRESENCIA CRISTIANA A LA BARRIADA".

El tema fou objecte de reflexió en la trobada del Consell Pastoral, celebrada el dia 1 d'abril.

Les preguntes que figuraven en l'ordre del dia varen ser correspostes amb les aportacions següents:

- . Algú constata que hi ha a la parròquia un bon grau de sensibilitat obrera, tot i que en aquest moment els moviments apostòlics especialitzats (JOC, ACO, HOAC, etc.) que havien existit a la parròquia ara no hi son. Hi ha, però, membres d'aquest moviments o similars que es mouen per la parròquia.
- . De vegades, sembla que la parròquia manifesta una preocupació i una simpatia per la barriada, pels seus problemes, pel món obrer, pels marginats... Aquesta imatge la dóna la parròquia. I val la pena d'accentuar-la més encara...
- . Per aconseguir la presència cristiana que en aquestes dimensions que proposa l'ordre del dia, és necessari activar més el diàleg entre nosaltres, és a dir, entre tots els membres que es mouen per la parròquia: això farà possible l'intercanvi d'experiències i el lligam dels nostres convenciments amb la vida real que portem. Això s'ha de notar...
- . Convé difondre més el que anem coneixent de la barriada, etc. A través del butlletí. Ens hem de trobar i sentir més identificats amb els problemes que volem comunicar. Hem de conèixer més bé la realitat; hem de tenir més dades.
- . Serien oportunes les mini-~~assemblees~~ assemblees, enfocades sobre aquest tomes.
- . De fet, la parròquia va fent un bombardeig permanent a propòsit d'aquestes qüestions, que arriba a sensibilitzar. En aquest sentit, val la pena de promoure (a través del butlletí, d'assemblees, de la predicació, de cursets, etc.) la sensibilitat que cerquem. De cara al món obrer, la parròquia s'ha inclinat a favor del món obrer. Amb tot, és necessari recuperar la consciència obrera. Potser, a més a més, faria falta un coneixement més complet de la realitat sociològica de la barriada. ¿Seria convenient un equip que ho anés estudiant?
- . Cal buscar més els qui no son prop nostre. Cal conèixer millor la dimensió humana de la barriada. Hi hem de ser més a dins.
- . La parròquia potser no serà ben bé un bloc que hi sigui del tot dintre

d'aquest problemes. Però ha d'inspirar els membres de la comunitat perquè hi siguin. Ha de ser una força que impulsi. Ha de donar exemple a través dels seus membres.

. Ens haurien de sentir tots membres del món obrer. En definitiva qui cobra un sou, és un obrer. Cal, però, afegir-hi la consciència obrera.

. Com a mitjà apte per a sensibilitzar la gent podria ser bñ el fer el que van fer els de drets humans el dimarts passat: convidar a persones implicades en un problema (Getesa, Clausor, Aplicacions, etc...) i viure el problema a través dels seus protagonistes. Potser es podria fer el mateix a nivell de consell i a nivell de la comunitat...

. Algú confessa que reconeix la realitat del món obrer, com la realitat explotada. Això s'enten mentalment, però de vegades el cor no hi acaba de ser...Ni sempre és fàcil.

. Hi ha qui té una experiència diversa: ho sent amb el cor, i no ho enten sempre amb el cap.

. El fet de que mirem el món obrer com si fos un món diferent del nostre ja comporta un risc. ¿Vol dir potser que no ens hi sentim prou a dintre? Que no en som?...Cal veure les injustícies que recauen sobre nostre.

. El problema l'hem de mirar objectivament, però també l'hem de descobrir en nosaltres: el patim nosaltres. Cal entendre-ho. De cara a aquest objectiu, seran necessàries assemblees periòdiques. Tothom n'hauria de sentir parlar...

. El primer pas a fer és que ens de conscienciar nosaltres: en som de la barriada, en som obrers, no teòricament, sino realment. Ens hem d'adonar que som del barri. Ens hem de sentir (perquè en som) solidaris. Cal veure la gent del barri, conèixer els cassos concrets. Novament val la pena de valorar les assemblees. Hi ha també la possibilitat de que gent de la barriada que viu els problemes ens informi directament. Els testimoniatges personals son molt més frapants.

. Davant de tot el que es va dient, val la pena de deixar la por de fer assemblees i fer-les. El propi testimoniatge nostre al treball ens hi ha d'ajudar.

. Tot demana que primer ens convencem nosaltres. Hem de fugir de comportaments paternalistes. Som obrers; som de la barriada, som en algun aspecte marginats. Això ens permetrà de no caure en actituds paternalistes, com si ens trobessim fòra dels problemes.

. Una imatge d'assemblea la dona el tipus d'assemblea oberta que setma-

nalment fa el grup central de drets humans: És una espècie de tribuna oberta en tothom pot exposar els problemes.

. Novament s'insisteix en el butlletí i en la seva difusió, de cara a fer arribar a molta gent tota aquesta sensibilitat.

APENDIX 7: DEBAT DEL CONSELL SOBRE EL TEMA DE LES ASSEMBLEES INFORMATIVES DOMINICALS.

En el curs del debat sobre les assemblees informatives dominicals, alguns van dir que, tota vegada que no es tracta bomés d'informar, sino també de reflexionar a la llum de la fe i de la Paraula de Déu, seria bò d'introduir l'assemblea dins la mateixa celebració de la missa -- triant, si fos necessari, alguns textos bíblics més adequats al tema de l'assemblea--. D'altres varen insistir que, si'més no per ara, convindria fer-ho després (o abans) de la missa.

--per respectar la llibertat dels assembleistes i dels assistents;

--per mantenir més clara la imatge de la missa...

.Es va dir que tant si es feia a dintre com a fora de la missa, calia anunciar-ho prèviament.

.Es convenient -- es digué també -- que en totes les misses, fins en aquelles, a les que no seguiria després l'assemblea o mini-assemblea, se'n faci una breu referència.

. Es discutí si era procedent de fer-ho a totes les misses o només en algunes. Sembla que el millor seria fer-ho a totes. Ara: cal mesurar les possibilitats.

. Es va puntualitzar que la proposta feta al Consell obeia, en principi a la necessitat d'anar entrenant la participació dels practicants en la marxa de la parròquia, per mitjà de consultes, informacions, tractament d'algun tema.

. Amb totes les intervencions es posà de relleu que els objectius d'aquestes assemblees podien ser, entre altres, els següents:

- a. Consultar la gent que vé sobre qüestions i temes que interessin tota la comunitat o que tenen repercussió sobre la fe i sobre la vida.
- b. Plantejar algún tema, i obrir un debat.
- c. Incorporar dins de la celebració eucarística alguns temes que és important reflexionar profundament. fent-hi intervenir tothom, en la mesura d'allò que és possible.

. Es va fer també alguna observació referent a la col.locació dels banes en el temple de sant Medir per facilitar la participació en aquestes circumstàncies.

De moment es va acordar:

1. Recollir totes les intervencions, i admetre que tots els models pro-

posats eren vàlids.

2. Per ara, però, es començaria fent alguna experiència després d'algunes misses (12.-, 13.30, i 20.30), alguns diumenges: dos en principi.

Temes previstos: a) fet religiós i cultura catalana.

b) l'atur forçés.

A continuació, es va introduir la qüestió de l'assemblea encaminada a constituir des de la base el Consell pastoral.

. La decissió presa fou la de condicionar la convocatòria d'aquesta assemblea als resultats que s'anessin apreciats en la pràctica de les experiències previstes en el debat anterior, i a la consolidació del rodatge del Consell i dels diversos serveis i comissions que el configuren o l'hagin de configurar.

. En el moment en que es fes un canvi dels membres que integren el Consell, va dir un dels participants, convindrà no fer una renovació total, sino d'una part, per exemple, de la meitat dels components.

Es considera que el debat queda obert, en la mesura en que es poden anar enriquint les aportacions, no en el sentit de poder frenar les decisions preses.

APENDIX 8: DEBAT DELS MEMBRES DEL CONSELL PASTORAL SOBRE UNA POSSIBLE
PRESA DE POSICIÓ RELACIONADA AMB EL PERIODE ELECTORAL.

El plantejament d'aquest tema formava part de l'ordre del dia de la reunió del Consell pastoral , celebrada l'11 de febrer.

Heus aquí les aportacions dels membres del Consell:

- . El Consell s'ha de limitar a recordar l'obligació que té tothom (els cristians també) d'informar-se i l'obligació de comprometre's.
- . Cal sensibilitzar les persones en el terreny de la llibertat i de la participació.
- . No necessàriament el cristià ha de votar res que soni a cristià en l'àmbit de les formacions polítiques. Això s'ha de dir explícitament per tal d'ajudar a opcions fetes amb més llibertat.
- . Es necessària una paraula del Consell. Però cal que no tingui caràcter dominador sobre les consciències; que no caigui en un clericalisme.
- . El mural de l'església podria anar recordant el criteri d'una màxima llibertat per part dels electors.
- . El criteri de la màxima llibertat ha d'orientar-se a obrar en conseqüència; fins i tot, perquè hom se senti lliure de votar o no votar.
- . A condició, però, —ha afegit algú— de que el no votar no sigui expressió d'una actitud passiva. Cal que sigui expressió d'una determinada forma de participar.
- . S'ha observat per part d'alguns membres que la nota de la Comissió permanent de l'episcopat espanyol, publicada a primers de febrer, era prou lúcida.
- . S'observa també que algunes declaracions parcials del cardenal Tarancón han produït una mica d'angúnia.
- . Es proposa de fer una mica de document per part del Consell.
- . S'insisteix que no cal cenyir-se només a un document. Hi ha d'altres maneres de sensibilitzar.
- . Pel que fa al document, és necessari que sigui molt simple.
- . Un dels objectius del document o d'altres mitjans ha de ser el d'ajudar a superar tabús en el camp de la política ("la política és dolenta"; "això no és cosa nostra"; "Ja farem el que ens diguin"...)
- . Un punt a repetir moltes vegades és el de la necessitat de respec-

tar les opcions diverses, i les persones.

- . Es tasca urgent de la caritat , no etiquetar el germà per causa de l'actitud política que demostrï o defensi.
- . Hem de ser conscients de que la lluita política és dura per la seva mateixa naturalesa. Això ho comporta la mateixa diferència entre els partits, i el caràcter de la lluita electoral.
- . Per tant, cal tenir present que la caritat a manifestar no ha de ser ni un sentiment ingenu, ni una espècie de frega balsàmica. Ha de tenir tota la força creadora de l'amor, salvant les diferències i les lluites.

.....

Aquestes foren les aportacions que es van fer en el curs del debat. Ara, convé donar un altre pas. Per tant:

- A) convé anar-hi pensant de cara a veure quins son els punts més importants i de cara a trobar el grau de coincidència necessària en el Consell.
- b) sense que ningú s'hagi de sentir gens condicionat, una pauta, potser, per al possible "documentat" podria ser la següent:
  1. El deure d'informar-se i el deure del compromís han de ser recordats amb motiu del fet electoral.
  2. Cal superar els tabús que hi ha potser dintre nostre:
    - a. l'alèrgia davant els partits polítics;
    - b. la dimissió de la responsabilitat personal per deixar-se conduir pel que diguin els altres...
  3. L'afirmació de la llibertat , en el suposat d'una actitud de participació:
    - a. no limitar les opcions a l'àmbit de les formacions que sonin a cristianes.
    - b. llibertat de votar o no votar
    - c. el joc de la consciència personal i de la imatge de societat que hom desitjaria.
  4. L'exigència del respecte de persones i d'opcions diverses:
    - a. no etiquetar
    - b. ser conscient de la duresa de la lluita i de les diferències.
    - c. no convertir la caritat en un factor apte per ensucrar o per deixar.

.....

Amb tot això, que cadascó hi digui la seva. I, entre tots, ho farem tot.

A P É N D I X 8 bis: CORRESPONDÈNCIA AMB EL SECRETARI DE LA
CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA

Barcelona, 22 de mayo de 1977

Mons. Elías Yanes
secretario del episcopado español

Querido amigo:

Por la confianza que me inspira tu persona, a través de los encuentros ocasionales que hemos tenido con motivo de las asambleas plenarias del episcopado -- donde cubro la información para "El Correo Catalán" --, he asumido el encargo de escribirte estas líneas, cuyo tono no es precisamente el de la lisonja.

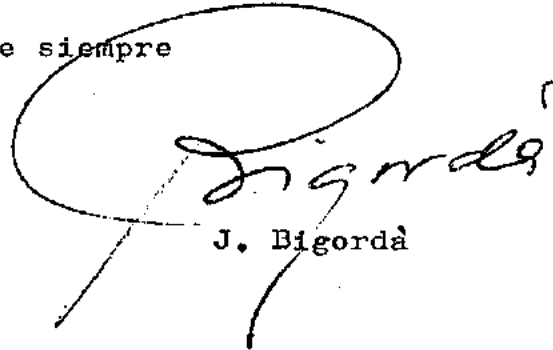
Los miembros del Consejo pastoral de la parroquia de san Medin, a la cual pertenezco, se han sentido profundamente indignados a causa de las ingerencias del episcopado en el "affaire" electoral, sobre todo cuando se había valorado positivamente el texto de la Comisión Permanente, hecho público a comienzos de febrero. Y ha colmado la indignación el dossier documental sobre el tema que, por encargo de la Permanente, has divulgado recientemente. Ni que decir tiene que comparto del todo los sentimientos de los restantes miembros del Consejo pastoral de nuestra Parroquia.

Tras una larga reflexión, el Consejo me encargó que te comunicara esa actitud de indignación que experimentan, haciendo constar su protesta por el poco respeto que, a pesar de tantas afirmaciones verbales, se manifiesta por parte del episcopado con relación a la conciencia de las personas.

Por mi parte, además de sumarme a esa comunicación, debo añadir que los cristianos que integran el Consejo pastoral de nuestra parroquia son de líneas muy heterogéneas, desde un punto de vista de mentalidad o ideología política; lo que hace más interesante la reivindicación de la autonomía de las propias conciencias.

Espero que interpretarás estas líneas dentro del deseo que a todos nos mueve de hallar una experiencia cristiana menos hipotecada.

Con el afecto de siempre

A handwritten signature in cursive script, enclosed within a hand-drawn oval. The signature is written in dark ink on a light background.

J. Bigordà

P.D.

Como quiera que unos días después de la reunión del Consejo pastoral de san Medín, tuvo lugar la reunión mensual correspondiente al mes de mayo del Consejo pastoral de la zona Sur de Barcelona -- del que soy secretario --, después de unas consideraciones muy similares a las del Consejo pastoral de san Medín, se decidió hacerte llegar la protesta de los reunidos ante tantas ingerencias. Con esta post data cumplo. Vale.

Oviedo 4 de junio de 1974.

Rvdo. Sr. Dn. J. Bigordá

Mi estimado amigo:

Acabo de recibir tu carta y quiero contestar a ella inmediatamente no sea que no pueda hacerlo en las próximas semanas.

Ante todo quiero agradecer el tono cordial, respetuoso y sincero de tu carta, y al mismo tiempo manifestar mi respeto hacia quienes participan de la protesta de la que te haces portador y con la que te identificas. Me hubiera agradado saber las razones concretas de la discrepancia. No acierto a descubrirlas en tu carta. Supongo-es una suposición-que tal disgusto se debe a las referencias expresas de algunos obispos a la ideología marxista, y de algunos otros a los partidos de inspiración marxista. En líneas generales la actitud de los obispos no ha ido más allá de lo que dice la Octogesima adveniens en el n.26. Con esto no se pretende suplantar la reflexión personal de cada cristiano sobre la fiabilidad de los neo-marxismo o de los eurocomunistas. Poner en guardia a los cristianos sobre aquellos aspectos en que el marxismo no puede ser compartido por un cristiano, podrá ser discutible desde el punto de vista prudencial-sobre todo si con ello se suscita una hostilidad gratuita de quienes temen que tales advertencias les resten votos o constituyan un apoyo indirecto a otros grupos -pero honradamente no creo que se pueda calificar^a tales advertencias como una extralimitación.

Espero que tendremos oportunidad de dialogar sobre este tema. Siempre a tu disposición, affmo. in Domino:

NOTA DEL CONSELL PASTORAL DE LA PARRÒQUIA DE SANT MEDIR

DAVANT DEL FET ELECTORAL

La campanya electoral, que va prenent cos en el nostre país, ha fet que el Consell pastoral de la parròquia es preguntés si havia de dir alguna paraula, o, més ben dit, si tenia quelcom a dir.

De la pregunta n'han sortit una colla de consideracions fetes pels mateixos membres del Consell. D'aquestes consideracions el mateix Consell ha decidit fer-ne una nota.

Davant del fet electoral, hem de recordar-nos el dret i el deure que tenim:

- a) de conèixer més a fons les realitats socials, econòmiques, culturals, etc. que ens envolten, i que demanen solucions d'ordre polític;
- b) d'informar-nos sobre els programes, i garanties, que proposen els diversos partits i les diverses formacions polítiques;
- c) de fer conscient i coherent la pròpia responsabilitat política;
- d) de preguntar-nos, si i com, la nostra elecció, o la nostra abstenció, beneficiarà de debò els sectors més necessitats del nostre poble.

Donat que hi ha encara entre nosaltres determinades alèrgies pel que fa als partits polítics i, fins i tot, a la política en general, com també determinats plantejaments de negligència, mancats de sentit crític i exposats a moltes manipulacions, pensem que hem de fer-nos una crida i mirar de superar els "tabús" anti-polítics i les actituds infantils i les irresponsables.

Estem convençuts que la primera condició per a participar humanament i conscientment en unes eleccions que vulguin ser democràtiques és la *llibertat*:

- a) la llibertat d'optar per la línia política que, segons el parer de l'elector respongui millor a la imatge de la societat que desitja;
- b) la llibertat de fer cas no tan sols de les pistes ideològiques i de les orientacions doctrinals, sinó també, i sobretot, de la pròpia consciència.
- c) la llibertat de substreure'ns de la influència dels mitjans de comunicació social i de les forces econòmiques electorals.

I si algú creu que no ha de votar, considerem que una decisió com aquesta s'ha de prendre no per causa d'inhibicions o per motius d'indiferència, sinó per raons de consciència i de responsabilitat.

Sabem que no hi ha, ni hi pot haver, cap partit ni cap formació política que pugui presentar-se com la realització política del cristianisme.

Les característiques que solen acompanyar els períodes electorals són l'enfrontament i la duresa de la lluita. Per això, un punt que ens convindrà repetir molt sovint és el de la necessitat de respectar totes les persones amb les seves opcions. A més a més, sigui la que sigui la posició política de l'altre, mai no hem de desqualificar ningú. Finalment, caldrà tenir ben present que l'amor, enmig d'aquestes circumstàncies, no ha de ser un sentiment ingenu, sinó que ha de mantenir tota la seva força creadora i reconciliadora, sense deixar-se asfixiar pels enfrontaments o les diferències.

APÈNDIX 9: "FIDELITAT ALHORA AL MISSATGE DE JESÚS I AL TEMPS HISTÒRIC":

TEMA AGLUTINANT PER AL CURS 1977-78

Motivacions d'aquesta línia matriu.

Podriem dir, pel que fa al cas, que el Crist del segle III o del segle XIII pròpiament ja no existeix, sinó sols el Crist d'ara. I aquest d'aquí i d'ara no existirà demà: caldrà buscar el d'allí i el de demà.

Partint d'aquesta idea ens cal estar sempre amb actitud de recerca, viure amb una forta sensibilitat la nostra història.

Actituds necessàries en el cristià d'avui per caminar cap al futur.

Humilitat: per estar disposats a reconèixer els nostres errors i així poder treure lliçons per al futur.

Realisme: conèixer l'home com és, aquí i ara, i no sols individualment, sino col·lectivament.

Déu mateix comença prenent contacte amb l'home, amb la seva realitat total i es posa en camí amb ell cap alló que ha d'arribar a ser.

Esperança: per saber apreciar quantes energies encara sense esgotar bateguen en el cor de cada home en particular i de la societat en general: una força sempre nova, capaç de reventar per on menys ens ho pensem.

Imaginació: Imaginació creadora: Més val equivocar-se amb els profetes, que no pas encertar amb els buròcrates.

Deixar-nos portar, a la vegada, per destruir les velles imatges que ja no valen, que van contra la imaginació i que s'han convertit en ídols estàtics i polsosos, i al mateix temps per crear en cada moment les imatges d'aquí i d'ara, les imatges amb imaginació, amb inventiva i flexibilitat, amb facultat creadora.

Estil fraternal: I si a nivell simplement humà ja hi ha raons de sobres per sentir-nos iguals i germans, quant més a l'església. on aquesta fraternitat esdevé més clara i més viva en Jesucrist, en el baptesme i en el seu Esperit, que ens garanteix que som un poble de fills de Déu, germans de Jesús i germans entre nosaltres!!.

Solidaritat: Solidaritat amb l'home i els seus problemes, amb la societat actual, amb les seves alegries i les seves esperan-

çes: apostar seriosament en pro de l'home i la seva defensa, amb totes les conseqüències; Estar sempre de part de l'home cercant la seva pau, la seva joia, la seva llibertat.

Espiritualidad: Hem de fer un esforç enorme per redescobrir les fonts de la pregària, de l'experiència religiosa cristiana, a nivell individual i col·lectiu. Hem d'aprendre de fer una síntesi entre la vida espiritual i la problemàtica social avui, ser homes de compromís amb Déu i amb les homes. De la meua fidelitat en el tracte amb els homes, en dependrà en gran manera la fidelitat de les meves relacions amb Déu, Pare també dels meus germans.

Tasques possibles per aquest curs.

En sembla, que aquest principis poden i cal que siguin la força que impulsi per tot arreu activitats concretes.

1. Promoure, potenciar i coordinar la vida cristiana comunitària: la vida de fe no pot arribar a la seva maduresa sense créixer i desenrotllar-se en la petita comunitat cristiana.
2. Redescobrir la Paraula de Déu: Avui hem descobert l'enorme i quasi decisiva força que té el context des d'on pensem i parlem; per això, avui, sembla, donada la situació de la societat, que situar-se no solament de part de, sinó en el lloc dels oprimits és el context més adequat per sentir, compartir, comprendre i viure la Paraula de Déu.
2. Reconsiderar el concepte cristià genuí de la propietat o de l'acumulació de grans riqueses: No crec que hi hagi cap racionalització i legitimació del dret de propietat en el pensament de l'Església fins a S. Tomàs, el qual treu els seus arguments no pas de l'Esriptura ni dels Pares, sino d'Aristòtil. El dret a la propietat no solament no ha contribuït a repartir millor els bens entre tots, sino tot el contrari.
4. Renovar el concepte cristià de la Família. El concepte cristià de la família ha estat marcat per una mentalitat feudal i rural i darrerament per una concepció burquesa. Però en una i altre concepció faltava en general una actitud suficientement comunitària sobretot en relació amb la doctrina bàsica de l'Evangelí.
5. Actualitzar el sentit cristià de la caritat: Caritat política.
6. Opció pels pobres.
7. Acceptació sincera del pluralisme, amb fets concrets, amb actituds con-

cretes, d'una manera constructiva, positiva, no com de mala gana, sinó com aquell que passa a una comprensió més adequada del món que l'envolta i la seva funció respecte d'ell.

8. Combregar la nostra vivència de fe, la Bona Nova amb els demás.

APENDIX 10: INFORMACIÓ DE LA COMUNITAT PARROQUIAL DE STA. DOROTEA AL
CONSELL PASTORAL DE SANT MEDIR SOBRE L'ESCOLA PARROQUIAL.

Antecedents

- El Consell Pastoral de la Zona preocupat per solucionar els punts negres de SD.
- Es fa ressò dels criteris generalitzats i demana al Bisbat que intervingui.
- Vers la unitat pastoral (UP) St.M.-SD. Crida a alguns laics de SD.
- Comissió de preveres de StM. i de laics SD.
- Jubilació del rector i nomenament del regent.

Fets

- La capella romànica i l'escola parroquial dos signes negatius davant del barri... i més enllà.
- L'escola està mal servida i insuficientment dotada. El MEC la manté com a privada i de patronat alhora... però a extingir.
- La jubilació del rector es demora. Manca de decisió del Bisbat, que va complicant els problemes.
- Quan el rector deixa la parròquia no es poden aconseguir dades de res (escola, economia, capella, etc.)
- La directora de l'escola es nega mentre i sistemàticament a facilitar contacte amb els pares... i s'arriba a fi de curs.
- El retard fa que fins maig, els pares no pugin ésser informats.
- Això ha creat la lògica tensió, produïda per no saber que es farà de l'escola.
- Les mestres que ho coneixen des del primer dia i que tenen plaça assegurada, segueixen dificultant el diàleg i l'entesa.
- Reacció: alguns pares i els mestres es tanquen a l'escola el darrer dia de curs. (El nombre de tencats va decreixent de manera ràpida)
- Intervenció de l'Ass. de V. i campanya al carrer (premsa, radio, TV, bustias, etc.). Molt soroll, però no massa ressò.
- Dificultats en el diàleg i, per tant, en la recerca de solucions. Malgrat tot, hi ha intents.
- Pares contra MEC i Bisbat. El soroll s'aprofita: partits i sindicals (alguns). Els afectats són pocs.
- Intervenció pares Coop. Magòria. Assemblea pares i veïns al teatre St. M.

Situació present

- L'Ajuntament cedeix terreny i el MEC construeix un aulari de pre-es-

colar i EGB.

- Els alumnes del curs passat han cercat altres escoles estatals (la majoria) i privades.
- Alguns pares continuen a l'escola i demanen mestres a la CNT.
- Es donen classes a l'escola (alumnes, de pre-escolar la majoria) que s'abandonarà un cop funcioni el nou aulari (després vacances Nadal).

Marxa de la comunitat SD.

S'han constituït grups de catequesi d'infants (amb connexió al de St.M.); el de cants i participació a les misses dominicals; el de manteniment i economia de la parròquia, i el de catequesi d'adults.

Es té previst crear l'equip de coordinació pastoral, integrat per representants elegits d'entre els components dels grups esmentats.

Suggeriment.- Ens sembla oportuna la incorporació d'un membre laic del Consell de St. M. a la Comissió de preveres i laics que ja iniciat el treball d'encaminament de la UP.

Barcelona, 10 de novembre de 1.977

PLANTEM CARA AL PESSIMISME!

Els dies 9 i 16 de desembre, el Consell pastoral de la paròquia va reflexionar, a la llum del Nadal, sobre el moment present. Amb aquesta comunicació recollim el resultat de la reflexió i el fem arribar a tota la Comunitat.

■ A la vora dels camins que condueixen cap al Nadal, ens posarem a pensar sobre les coses de casa nostra: el restabliment de la Generalitat provisional de Catalunya, els inicis d'una convivència democràtica, les il·lusions i els problemes de la nova etapa...

Ben aviat, ens preguntàvem si la mirada de la fe ens feia veure algun relliu particular en tot això. I de la llum del Nadal ens arribava una resposta.

Amb un llenguatge molt gràfic, Nadal ens encara al fet que "la Paraula es va fer carn i va habitar entre nosaltres". Sota aquesta llum, ¿com ens seria possible d'oblidar que la nostra fe no ens separa pas de la història dels homes? ¿Com no veure els cristians que no son un món a part? Units a Jesús — "Ja Paraula que es va fer carn"—, els cristians hauríem de patir pel que fa patir i alegrar-nos del que fa alegrar; aplaudir el que és digne d'aplaudiment i denunciar allò que ofèn la dignitat de l'home i de la convivència humana.

■ En pensar, doncs, sobre les coses de casa nostra, constatarem amb joia tot allò que representa un veritable progrés per a Catalunya i la resta de l'Estat espanyol, per a la democràcia del nostre país i per a la realització de les llibertats i dels drets de l'home. No podem, d'altra banda, desonèixer que tot això ha estat una conquesta on hi han jugat l'esforç i la lluita del nostre poble.

Amb tot, ens adonàvem i ens adonem, també, d'alguns signes que podrien entelar la joia:

a. Al costat del redreçament de Catalunya, s'hi veuen trets que manifesten el desinterès d'alguns ciutadans pel futur del poble català. L'or i la son, entre altres causes, provoquen novament dimissions i tractions.

b. En determinats sectors, rebrota el recel contra les exigències d'una democràcia veritable. Els efectes de l'autoritarisme i del consumisme són altra vegada a l'origen de la por de la llibertat i de la por de la igualtat.

c. Hi ha coses més greus, encara. Les violències que taquen de sang el poble, la dramàtica situació dels minusvàlids, les irregularitats de la seguretat social, l'agrajament progressiu de l'atur forçós. Ni tan sols per Nadal entrarà a moltes cases el sou indispensable per a posar pa a taula!

Som conscients, d'altra banda, que al mateix temps que fem de denunci-

■ A ran d'aquestes circumstàncies, la temptació de pessimisme podria filtrar-se fàcilment per les nostres venes. Sabem, però, que el pessimisme, per comprensible que sigui, no és mai una actitud raonable ni cristiana.

Per això, volem plantar-li cara amb els ressorts de la nostra raó i de la nostra fe:

Primer: Volem ser realistes. Perquè mirar cara a cara els fets, fins i tot els negatius, ens dona la capacitat d'anàlisi que permet de trobar solucions efectives, tan reals com ho són els mateixos problemes.

Segon: Volem ser responsables, en el reconeixement dels drets humans, en la creació de les institucions que calguin i, en definitiva, en la construcció del futur de la nostra societat. Perquè tan sols agafant de manera creadora el nostre paper en la història, ens arribem a fer homes i cristians.

Tercer: Volem reafirmar, des del fet del Nadal, la nostra esperança en l'home, sobretot, en l'home desvalgut, i ser coherents amb aquesta esperança. L'Encarnació no és tan sols el misteri de Déu fet home. És també el misteri de Déu fet pobre. Perquè Déu no s'ha fet home d'una manera abstracta, sinó que ha triat la condició de pobre: país pobre, poble pobre, família pobre.

■ Amb l'esperança, doncs, que ens inspira el Nadal, volem senzillament testimoniar que, al costat de l'aposta que Déu ha fet a favor de l'home, el nostre convenciment és que sempre hi ha noves possibilitats. Noves possibilitats per a Catalunya, per a la llibertat democràtica, per a una participació més justa i més fraterna, per part de tothom, en els béns materials, culturals i espirituals de la humanitat.

I, per damunt de tot, noves possibilitats perquè es realitzi el projecte definitiu de Déu sobre els homes; projecte que va més enllà de qualsevol realització humana.

■ Amics: us desitgem un bon Nadal amb les mateixes paraules de l'Evangeli: "us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: ... us ha nascut un salvador" (Lc 2,10).

Nadal del 1977

Consell pastoral de Sant Medir

A P È N D I X 12 : SELECCIO DE TEXTOS PER AL DEBAT SOBRE LA CONSTITUCIÓ

Nota: El dossier constava de 12 folis. Fou lliurat als membres del Consell Pastoral per tal d'oferir una base informativa suficient de cara a la presa de consciència, que perseguia, entorn del fet religiós i el seu tractament constitucional. El dossier segueix a disposició de tot els que hi estiguin interessats. Però, s'ha cregut convenient no incorporar-lo íntegrament a aquesta crònica, que ja resulta prou gruixuda.

Contingut del dossier

· Els documents que recollia eren els següents:

a) els textos de l'esborrany i de l'avantprojecte provisional de la Constitució en el punt referent a la qüestió religiosa.

b) les esmenes que havien de presentar, segons les seves paraules, els grups parlamentaris, referents a l'esmentada qüestió religiosa.

c) el fragment del discurs del cardenal Tarancón, president de la Conferència episcopal espanyola, pronunciat el 21 de novembre de 1977, amb ocasió del començament d'una Assemblea plenària episcopal. El tò del discurs era més aviat recelós respecte del treball que portaven a terme els membres de la ponència constitucional.

d) la declaració que la Conferència episcopal feu sobre el tema, en la clausura de la mateixa assemblea plenària (21 de novembre de 1977). El tò era molt més positiu.

e) referència que feu sobre el tema el cardenal Tarancón el 27 de febrer de 1978, inaugurant una altra assemblea plenària. En aquesta ocasió, el tractament fou bastant reeixit.

f) una síntesi que presentava les diverses formes com les constitucions dels Estats que integren la C.E.E. tracten el tema religiós.

APENDIX 13: NOTA EXPLICATIVA SOBRE L'ANOMENAT "IMPOST RELIGIOS".

1. Fins el moment present, l'Església rep de l'Estat una dotació econòmica que prové dels contribuïdors, tant si son catòlics com si no ho son.
2. Aquest sistema presenta avui dues grans dificultats:
  - 1ª. No respecta la llibertat religiosa dels ciutadans;
  - 2ª. No tracta les altres confessions religioses de la mateixa manera que l'Església catòlica.
3. De cara a superar aquest dos inconvenients, ha estat arbitrada una solució que, d'una banda, respecti la llibertat religiosa de tots els ciutadans, i, de l'altra, tracti amb igualtat de condicions totes les confessions religioses. Aquesta és la solució que comportaria l'anomenat "impost religiós".
4. L'impost religiós, malgrat el que sembla indicar l'expressió, no suposa un impost específic que l'Estat hauria de recaptar. Es tracta senzillament de que un petit percentatge (0.5, 1 o 2 %) dels impostos que paga cada ciutadà, d'acord amb una proporció idèntica i equitativa, aniria a parar a les organitzacions religioses que el ciutadà indiqui.

Es a dir, en la declaració de l'impost sobre la renda, el contribuïdor farà constar l'església o la confessió religiosa a la qual vol que sigui destinat el percentatge decidit parlamentàriament.
5. Si el contribuïdor és agnòstic o ateu, o indiferent, també pagarà el mateix percentatge que no anirà a parar a cap Església ni a cap confessió religiosa, sino als fons generals de l'Estat, amb un destí, potser, assistencial o amb el que decideixi el Parlament.
6. Pel que a a l'Església catòlica, aquest sistema tindria un caràcter provisional. Es a dir, s'aplicaria fins el moment que l'Església aconsegueixi el seu propi sosteniment.
7. Em qualsevol cas, l'aplicació del sistema no començaria fins l'any 1981.
8. Cal afegir que, si aquest sistema entrés en els convenis específics d'ordre econòmic entre l'Església i el Govern, seria necessària, d'acord amb l'article 94 de la Constitució, l'autorització prèvia de les Corts generals.
9. I encara: el percentatge de l'anomenat "impost religiós", que vindria determinat cada any dins del pressupost fiscal, hauria de ser sotmès al

debat parlamentari, d'acord amb l'article 134 de la Constitució.

APÈNDIX 14: ORGANIGRAMA I LINIES DE FONDS DE LA PARROQUIA.

0.- Grups, entitats i serveis, no estrictament pastorals

0.0.- Vivendes

0.1.-Esports, Gimnàs

0.3.-Centre parroquial

0.3.1.- Teatre

0.3.2.- Festa Major de Sant Medir

0.3.3.- Concurs literari infantil i juvenil

0.3.4.- Altres activitats culturals

0.3.5.- Prèstec del local

0.4.-Grup d'Esplai i agrupaments

0.5.-Colònies

0.6.-Escola parroquial

0.7.-Assistència social

0.8.-Música

0.8.1.- Coral grans

0.8.2.- Coral petits

0.8.3.- Classes de música

0.9.-Premi de poesia Amadeu Oller

1.- Grups d'acció i reflexió

1.0.-Grup de Drets Humans

1.1.-Grup Cristià de Reflexió

1.2.-Grup juvenil de reflexió sobre l'Evangeli

1.3.-Sessions informatives

1.3.1.- Dels diumenges

1.3.2.- Dels dijous

1.4.-Visitació dels malats. Caritas

2.- Catequesi

2.0.-Infants

2.1.-Famflies

3.- Culte

3.1.-Eucaristia diària

3.2.-Eucaristia dominical

3.3.-Celebracions ocasionals (Nadal, Pasqua...)

3.4.- Vespres

4.- Sagraments

- 4.1.- Baptisme i preparació
- 4.2.- Matrimoni i preparació
- 4.3.- Comunions

5.- Litúrgia d'exèquies

6.- Acolliment

- 6.1.- Despatx
- 6.2.- Malats
- 6.3.- Atencions personals, familiars, institucionals.
- 6.4.- Informació

7.- Consell Pastoral

- 7.1.- Assemblea general
- 7.2.- Consell Pastoral
  - 7.2.1.- Comissió Permanent
- 7.3.- Consell d'Economia
- 7.4.- Relacions exteriors (Bisbat, parròquies, etc...)

8.- Personal dedicat

- 8.1.- Capellans
- 8.2.- Membres del Consell
- 8.3.- Responsables de grups i activitats
- 8.4.- Catequistes
- 8.5.- Neteja...

Linies de fons que actuen dintre de les activitats de la parròquia de sant Medir

0. El capítol de grups, entitats i serveis, no estrictament pastorals, vinculats a la parròquia amb diversos graus de dependència; revela:

- una institució que, de fet, ha realitzat o realitza algunes tasques de suplència per tal de cobrir alguns camps desatesos.
- una institució que, en determinades circumstàncies, ha optat per promoure activitats populars i culturals i socials, al servei de la barriada, o al servei de la cultura (sobretot catalana) , o al servei d'una sensibilitat social.
- una institució que ha mirat, si més no en determinats moments, alguns d'aquest serveis com a mitjans per aproximar més la parròquia a la barriada, i per fer més fàcil o més acceptable la tasca pròpiament pastoral.
- una institució que, durant la dictadura franquista (especialment els quinze darrers anys) , va prestar els seus avantatges i els seus espais de llibertat a grups molt diferents de l'oposició perquè poguessin reunir-se i expressar-se.
- una institució, en definitiva, popular i compromesa, amb les ambigüitats que tot plegat comporta.

-----

1. Els grups d'acció i reflexió:

- presenten un ventall que va des de tasques assistencials a activitats de signe netament solidari.
- demostren un predomini de la reflexió sobre l'acció. Sembla que hi ha més capacitat de conscienciar que d'actuar.
- posen de manifest que hi ha més estudi de l'evangeli que no pas treball d'evangelització.

-----

3. En la pràctica catequètica:

- actua la idea que l'educació de la fe cal fer-la a totes les edats, i que no es pot ajornar o deixar només per a l'edat juvenil o madura.
- hi ha la confluència de dos criteris bastant diferenciats: a) el de fer la catequesi als infants de les famílies que es comprometen a fer-la amb els seus fills i b) el de fer-la amb tots els infants que s'apunten.

- la presència d'aquests dos criteris simultanis, amb els seus resultats, genera una tendència cap a exigir una major participació dels pares; cosa que, ara, està en procés d'experimentació;
- hi ha la intenció de l'equip responsable de catequesi d'educar la fe dels infants al llarg de 4 ó 5 anys, amb l'inconvenient que aquest criteri topa amb la idea de molts pares de que s'ha d'anar al catecisme per fer la primera Comunió i prou.

---

3. En els actes de culte, oberts als cristians de pràctica més o menys assídua:

- hi ha la recerca d'un acte digne.
- hom busca que l'homilia, preparada conjuntament per l'equip sacerdotal, lligui de debò amb la Paraula de Déu i incideixi en la vida, de forma que les eucaristies i les celebracions no esdevinguin mai a-temporals.
- pel que fa al nombre de celebracions eucarístiques que hi hauria d'haver, no sempre hi ha criteris coincidents.

---

4 i 5. Els camps de determinades celebracions sacramentals i de determinades exèquies és el que planteja una de les preocupacions més importants dels sacerdots. D'una banda, moltes vegades, les celebracions del baptisme, del matrimoni, de les primers comunions, de les exèquies, pel que sembla, no reuneixen, per part desl qui les demanen, les condicions indispensables perquè siguin allò que han de ser i no es converteixin en actes absolutament buits. D'altra banda, no hi ha proporció ni relació entre el nombre de gent que fan aquestes celebracions i el nombre de persones mínimament interessades per l'experiència cristiana. Tot plegat explica que, en alguns llocs, s'apliquin criteris que tendeixin a restringir la celebració d'aquest sacraments o similars.

Pel que fa a la nostra parròquia, per ara, en aquest camps:

- el criteri predominant és el de l'acolliment indiscriminat.
- es mira de pal·liar la pobresa de fe (o de formació) amb reunions preparatòries per al baptisme i per al matrimoni, i amb la catequesi per a les primeres comunions.
- en les exèquies, hi ha sempre l'acte d'enterrament; i sovint la missa (en el mateix moment o en una altra hora fixada)

-----

6. En aquest àmbit d'activitats

- el criteri que hom vol aplicar és el de l'acolliment i l'atenció de

les persones.

---

7. L'activitat del Consell Pastoral:

-- de vegades ha estat condicionada per la manca de visió del conjunt pastoral o d'activitats que es fan des de la parròquia, i també per la manca d'aplicació de criteris coherents.

Octubre de 1978